Florina Ilis (n. 1968) face parte din generaţia de prozatori care s-a afirmat în ultimii ani. A publicat până în prezent o carte de haikuuri, Haiku şi caligmme (2000), volumul reprezentând o inedită combinaţie între poezie şi caligrafie (Rodica Frenţiu fiind autoarea caligramelor). I-au apărut la un interval scurt de timp două romane, ambele fiind bine primite atât de critica de specialitate, cât şi de cititori: Coborârea de pe cruce (2001) şi Chemarea lui Matei (2002). Din martie 2005 devine membră a Uniunii Scriitorilor din România.

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

© 22006 by Editura Polirom

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: ILIS, FLORINA

Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit/ Florina Ilis.

— Bucureşti: Cartea Românească, 2006

ISBN: 973 – 23 – 1770 – 1

821.135.1 – 31 Printed in ROMÂNIA

Florina Ilis

Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit

* roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ 2006

„În zadar, nenumărate, zilele te îmbie, căile de urmat sunt puţine”.

Japoniei din noi

Pe suprafaţa întinsă de tatami tăcerea e absolută. Douăsprezece perechi de jucători, aşezaţi în stilul formal japonez, grupaţi faţă în faţă pe aria prestabilită fiecărei perechi, aşteaptă într-o încremenire statuară semnalul de începere a jocului. Liniştea copleşitoare din sală conferă momentului o solemnitate sacră, în vasta încăpere, împodobită de sărbătoare, pluteşte o atmosferă ireală, desprinsă parcă din vechi stampe japoneze. Eleganţa jucătorilor aşezaţi pe tatami este desăvârşită. Culorile kimono-urilor purtate de competitori pornesc de la tonuri închise, purtate de femeile mai în vârstă, către tonurile deschise şi vii din îmbrăcămintea celor tinere. Ceva din amintirea splendorii epocii Heian, când se presupune că jocul de societate uta karuta s-ar fi jucat pentru întâia oară, pluteşte deasupra sălii ca un abur imperceptibil, dar răscolitor. Bărbaţii, la rândul lor, sunt

îmbrăcaţi sobru, în hakarna de culoare gri şi neagră. Privirea jucătorilor, cum stau uşor aplecaţi, pare fixată într-o concentrare extremă, dar senină, pe spaţiul liber dintre fiecare cuplu, unde, într-o anumită ordine, sunt dispuse cărţi de joc.

Toată lumea aşteaptă. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în hakama, aşezat pe o pernă tare în fruntea sălii, supraveghează atent scena. Ţine în mâna întinsă mai multe cărţi de joc. Dintr-odată, subit, fără nicio introducere preliminară, începe să cânte... Ariake no... Vocea lui, uşor răguşită, trădând vârsta înaintată, modulează, cu o excelentă stăpânire de tonuri, ritmul, urcând treptat spre finalul fiecărui vers către o tonalitate aparent imposibil de atins de către o voce umană, Tsurenaku mieshi... Wakare yori... Când ecoul ultimei silabe, răsunând prelung pe înălţimea ameţitoare a tonului spre care o ridicase cântăreţul, se stinge, jucătorii, aşezaţi pe suprafaţa de joc, se dezlănţuie febrili, căutând printre cărţile rânduite înaintea lor cele două versuri care să încheie poemul waka, al cărui început de trei versuri fusese cântat de către conducătorul jocului.

Colecţia de poeme Hyakunin Isshu, compilată de către nobilul Fujiwara no Teika, în jurul anului 1235, conţine o sută de poeme waka, a căror structură metrică este de 5 – 7 – 5 – 7 – 7. În esenţa lui, jocul de uta karuta este foarte simplu. Cântăreţul primeşte o sută dintre cele două sute de cărţi, celelalte împărţindu-se între perechile de jucători, câte 50 pentru fiecare. Cele 50 de cărţi pe care le primesc cei doi jucători din fiecare pereche conţin însă numai ultimele două versuri din poemul waka. Cântăreţul începe să recite primele trei versuri din poem, în timp ce jucătorii aplecaţi asupra cărţilor înşirate pe tatami vor trebui să găsească ultimele două versuri din poem.

fDtinud

De când aţi fost/ La fii de reci cu mine, tu I şi luna spre apus... Mibu no Tadamine în Fujiwara Teika, O sută de poeţi de la Muntele Ogura (Hyakunin Isshu). Antologie de poezie japoneză veche, trad. Şi comentarii de Iulia Waniek, Bucureşti: Editura Eminescu, 2000, p. 52; vezi şi versiunea engleză: Like the morning moon, Cold, unpitying was my Iove. I And since weparted.

Dacă ar fi să-mi închipui o ţară ai cărei locuitori să posede o înclinaţie specială spre marginea nevăzută a lucrurilor pe care, cu un simţ special, înnăscut, s-o aducă la lumină, s-o facă vizibilă, colonizând cu egală măsură orizonturile aspre ale metafizicii şi redând, în final,

lumii, spre a fi locuite, teritorii ascunse până atunci experienţei, dacă ar fi să-mi închipui că, în paralel cu viaţa oamenilor din acea ţară, s-ar desfăşura, imperceptibil, o existenţă clandestină şi calmă a obiectelor, la fel de reală ca realitatea însăşi, determinând-o într-un mod misterios şi legitim, numele închipuit al acelei ţări nu ar fi altul decât Japonia. Şi, în plus, dacă ar fi să-mi închipui cerul acelei ţări şi să-i dau o culoare potrivită cu reprezentarea ei, m-aş gândi la cerul gri care acoperă Tokyo asemenea unui clopot de aluminiu şi, din când în când, la norii coloraţi şi transparenţi de pe cerul de răsărit.

De ce nu pot fi oamenii programe de computer, mă întreba Lili, pentru ca tu sau cineva ca tine să le poată reprograma cu uşurinţă atunci când ceva nu merge şi, astfel, să le confere o nouă existenţă?! Dacă aş fi unul dintre programele de computer pe care tu le creezi, îmi scria, ţi-aş cere să schimbi toate datele problemei, să ştergi unele fişiere, să le înlocuieşti cu altele, să-mi

1. Nimic nu-mi e mai neplăcut/ Decât ivirea zorilor, op. cit., p. 52, vezi şi vers. engl.: I dislike nothingso muchi As the breaking light ofday.

pui, de pildă, în loc de inimă un alt organ, poate ochiul, nasul, urechea sau limba, orice, numai să fie un simţ care să mă avertizeze că dragostea face rău, că nu corespunde funcţiunilor normale cu care trăim realitatea şi, implicit, să mă ferească de atingerea ei. Dragă Lili, dacă realitatea ar fi fost unul dintre programele mele de computer, aş fi intervenit mai ales în configuraţia ei de bază şi, dacă ar fi stat, într-adevăr, în puterea mea, n-aş fi permis, pentru nimic în lume, ca totul să se întâmple. Dacă obiectele din jurul meu ar vorbi! Şi să-mi spună ce s-a întâmplat în această încăpere înaintea dispariţiei tale. Dar în Japonia toate obiectele vorbesc sau se exprimă într-o limbă care devine comprehensibilă de îndată ce zgomotele lumii se estompează, întocmai ca în aceste clipe în care mă străduiesc să dau o nouă declaraţie, altfel decât cele două pe care le-am semnat în faţa anchetatorilor mei. Nu mi-e uşor, fiindcă gândurile mele, cu toată raţiunea şi logica pe care încerc să le-o imprim, se izbesc mut şi monoton de intensitatea tristeţii înfipte în sufletul meu ca o arşiţă.

Încerc să mă concentrez asupra obiectelor din jurul meu, să le fac să-mi vorbească şi, prin puterea privirii cu care le fixez, să le smulg din metafizica mută şi agresivă în care le-a aşezat ordinea intrinsecă şi imuabilă a realităţii. Nu reuşesc. Mă gândesc apoi la fularul pe care l-ai luat, după toate probabilităţile, la ultima ta incursiune în apartamentul

meu. Ţi-a plăcut întotdeauna acel fular de care, din raţiuni sentimentale, nu voiam să mă despart. Mă întreb de ce l-ai luat când eu, mai în glumă, mai în serios, refuzasem să ţi-l dau de atâtea ori. Cu siguranţă ai vrut să-mi spui ceva, să-mi transmiţi un fel de mesaj. Dar care?! Fularul roşu nu se află totuşi printre obiectele găsite de poliţie asupra cadavrului presupus a fi al tău. Singura probă semnificativă pentru domnul Haneda, şeful anchetei, o constituie un bileţel pe care se află notat numărul meu de telefon. Acel număr de telefon a adus poliţia la uşa mea, ofiţerul care conducea ancheta invitându-mă politicos, dar rece, la secţia de poliţie. Așa l-am cunoscut pe domnul Haneda.

M-am dus la secţie cu convingerea că trebuia să fie o eroare, că, mai mult ca sigur, poliţiştii găsiseră un cadavru care presupuneau, după anumite semnalmente, că ar putea fi al lui Lili. Când am ajuns acolo, am fost condus într-o încăpere rece în care, într-o curăţenie impecabilă, sclipitoare, mirosind puternic a formol, se puteau vedea câteva sertare mari, de aluminiu, indicând existenţa câtorva lăzi frigorifice dispuse pe orizontală. Unul dintre poliţişti a tras un sertar care, culisând uşor pe orizontală, a adus până la nivelul pieptului meu o targă deasupra căreia se distingea, sub un cearşaf alb, relieful neregulat al unei forme umane. Domnul Haneda a ridicat cearșaful, invitându-mă din priviri să mă apropii. Corpul gol, părăsit de suflet într-o încremenire de manechin de ipsos, m-a făcut să mă gândesc la o carcasă vidă din care un demiurg răutăcios ştersese definitiv orice amintire. Expresia impenetrabilă cu care moartea se imprimase pe chipul fetei nu-mi oferea niciun indiciu asupra ultimelor ei clipe. Oare cum murise? Incomunicabilul de care se izbea mintea mea în căutarea unui semn, oricât de vag, despre cea care fusese cândva o fiinţă vie îmi crea o stare ciudată de inconfort. Nu putea fi Lili! Ochii mei refuzau realitatea nudă din lada frigorifică, închipuirea mea argumentând cu amintirile vii pe care Lili le lăsase în sufletul meu. Nu, nu putea fi Lili! Poate era rusoaica. Şi apoi, în seara jocului, Lili nu venise oare la competiţie cu părul vopsit negru?! Femeia din ladă avea părul blond. În mintea mea se desfăşurau, într-un vârtej cumplit, lucruri care nu se legau între ele. Atunci, ca și cum ar fi prevăzut logica defectuoasă a gândurilor mele, ofiţerul de poliţie a culisat lada frigorifică la locul ei, după care, cu gesturi calculate, a pornit un monitor instalat chiar deasupra lăzii. Pe ecran, într-o oarecare succesiune, s-au perindat

imagini fotografice ale cadavrului, cu detalii ale capului, pieptului, mâinilor. Cadavrul fusese găsit în râul Sumida, în apropiere de Ryogoku-bashi. Nu fuseseră descoperite urme de violenţă, îmi explica ofiţerul de poliţie. Din cauza apei înghiţite, trăsăturile feţei, restul membrelor, abdomenul erau uşor umflate, dând întregului un aspect bizar, grotesc. Am tresărit vag la imaginea tatuajului de pe şoldul stâng. L-am recunoscut imediat, era un tatuaj reprezentând o ideogramă foarte veche, în scrierea tensho. Poliţistul care era cu mine, observându-mi zvâcnirea interioară, mi-a explicat vag, că semnul identifica o anumită categorie de fete, care făceau parte din aceeaşi organizaţie. Din păcate, îmi explica ofiţerul, secretul era atât de bine păstrat, încât poliţia nu reuşise să afle prea multe lucruri. Se ştia că acea organizaţie era una dintre cele mai selecte din domeniul plăcerilor, că marea majoritate a fetelor erau albe, vorbeau limbi străine şi participau, de obicei, ca animatoare ale unor petreceri de lux, fie în lumea politică, fie în cea a finanţelor. Mi-am amintit de petrecerea de Crăciun, la care o cunoscusem pe Lili. Poliţistul care se ocupa de caz mi-a mai explicat că astfel de anchete nu duceau de obicei nicăieri, că lumea pe care o frecventau fetele era atât de exclusivistă, încât nici măcar organele de ordine, fără a avea dovezi de netăgăduit, nu puteau pătrunde în intimitatea ei. Astfel de dovezi nu apăreau însă niciodată. L-am întrebat pe ofiţer cum ajunsese la mine, apoi acesta, conducându-mă în birou, mi-a arătat bileţelul scris de mâna mea. Acea bucată de hârtie, cu numărul meu de telefon, pusese poliţia pe urmele mele.

M-au reţinut pentru declaraţie aproape două zile şi două nopţi. Nu mai avusesem niciodată de-a face cu poliţia, nici în România, nici în Japonia, singurele mele contacte cu organele de ordine, materializate, în sens pozitiv, prin eliberarea unor acte obişnuite sau, în sens negativ, prin plătirea unor amenzi de depăşire a vitezei regulamentare, reprezentau, faţă de arena de local kombat în care mă adusese ancheta privind dispariţia lui Lili, adevărate mişcări de menuet. Lupta se ducea, desigur, în plan psihologic. Nu dădusem în viaţa mea nicio declaraţie într-un caz de crimă. Lipsit de orice cunoştinţe în domeniul dreptului japonez, am evocat, sprijinindu-mă pe competenţa juridică a filmelor poliţiste americane, dreptul de a solicita un avocat. Dar cum realitatea nu corespunde condiţiilor impuse de scenariile filmelor americane, domnul Haneda mi-a explicat cu seninătate că o simplă declaraţie la

poliţie nu prevede şi nu necesită prezenţa unui avocat. M-au eliberat după ce nu au mai putut să scoată nimic de la mine, cerându-mi totuşi să nu părăsesc oraşul şi să fiu dispus oricărei solicitări din partea lor. Această solicitare a venit chiar a doua zi, când, la miezul nopţii, domnul Haneda a dat buzna în casă, fluturându-mi sub nas un ordin judecătoresc care îi dădea dreptul să-mi percheziţioneze apartamentul. În timp ce subordonaţii săi își făceau datoria, luând amprente şi deschizându-mi sertarele, domnul Haneda mi-a pus o serie de întrebări legate în special de activitatea mea de la firmă. S-a dovedit că ştia mai multe despre calculatoare şi roboţi decât permitea să se vadă. Tot el coordona şi ancheta de la Sala de Jocuri şi, uzând de talentele lui, cizelate, după cum aveam să-mi dau seama, de lectura unor romane poliţiste europene, se străduia, cu ajutorul meu, să găsească un punct de legătură între cele două cazuri pe care le investiga. Deocamdată, singura verigă, fragilă, dar sigură, în tot acel univers de cioburi, eram eu. Un Raskolnikov fără vină, dar, cu certitudine, vinovat. S-a dovedit, de altfel, că domnul Haneda îl citise şi pe Dostoievski. Convins că, uneori, calea spre aflarea adevărului este destul de anevoioasă, domnul Haneda înainta precaut, punându-mi întrebări banale, aparent nesemnificative, ocolind întrebările directe. În mod special, domnul Haneda era intrigat de ce nu declarasem niciodată la poliţie că în apartamentul meu avuseseră loc câteva spargeri care vizau, în mod excepţional, informaţiile din calculatorul meu. Nu am putut să-i dau nicio explicaţie plauzibilă.

După o noapte nedormită, epuizat de concentrarea de a răspunde tirului de întrebări strategice ale domnului Haneda, m-am prezentat a doua zi la firmă. Aici şeful de personal mi-a dat de înţeles că mi se acceptase cererea de concediu, cerere pe care evident nu o făcusem, urându-mi politicos, dar cu vagă nerăbdare, vacanţă plăcută. După cum era de aşteptat, nu a făcut nicio referire la motivele adevărate ale neobişnuitului concediu, deşi sunt absolut convins că fusese informat despre reţinerea mea la poliţie. Eliberat subit de obligaţiile de la firmă, m-am decis să încep pe cont propriu investigarea dispariţiei lui Lili, de care nu mai ştiam nimic din seara Jocului. Ceva îmi spunea că dispariţia ei, chiar dacă orice logică a bunului-simţ ar putea să-mi infirme această ipoteză, ar avea o anumită legătură cu intrările clandestine în apartamentul meu şi, în mod special, cu ultima efracţie. Această premisă, verosimilă în exprimarea

de posibilităţi cu care logica încearcă să descojească existenţa tainică şi invizibilă a lumii, m-a pus intens pe gânduri. Am decis, fără nicio justificare raţională, că trebuia să încep cu lumea virtuală. O convingere bazată mai degrabă pe o intuiţie inexprimabilă decât pe o judecată fermă îmi spunea că indiciile din lumea virtuală mă vor conduce spre ceea ce era ascuns şi impalpabil în lumea reală. Am început, fireşte, cu ideograma de pe şoldul stâng al cadavrului văzut la poliţie. Memoria mea o înregistrase cu fidelitatea unui instantaneu fotografic. Am căutat-o cu febrilitate în toate dicţionarele electronice de care dispuneam. După cum era de aşteptat, nu apărea în niciunul dintre ele. Intuind că era vorba despre o scriere foarte veche, datând chiar din perioada Nara, am început s-o caut în dicţionarele speciale pe care mi le-am procurat de pe internet. Nu mi-a fost foarte greu s-o găsesc. Descoperirea semnificaţiei acelei ideograme nu-mi servea însă la nimic, următorul pas dovedindu-se mult mai dificil decât mă aşteptasem. Mulţimea de rezultate găsite pe web site-uri, deşi folosisem combinaţii diferite de cuvinte, ajutându-mă şi de un program special de căutare încrucişată, mi-a temperat curând elanul, făcându-mă să-mi pierd cumpătul. Apoi, exasperat, dând curs unei vagi intuiţii, am început să restrâng căutarea prin combinarea ideogramei cu denumirea genului de activitate de care îmi închipuiam că era legat simbolul semnului de pe șoldul stâng al cadavrului. Așa cum prevăzusem, căutarea mea începea să dea roade, descoperirea unui site care părea să fie exact ceea ce căutam stârnindu-mi interesul şi dorinţa de a merge mai departe. Accesul pe site-ul clubului era evident limitat la membri, pagina fiind highlyprotected împotriva oricărei spargeri. Am încercat șmecheriile obișnuite în asemenea cazuri, dar, după cum era de aşteptat, nu funcţionau. Trebuia să-mi pun mintea la contribuţie. Eram absolut convins că accesul în site funcţiona după un algoritm ce avea la bază o anumită ierarhie, care, în mod logic, trebuia să se realizeze în trepte. Îmi închipuiam că exista o clientelă permanentă care, în funcţie de posibilităţile financiare sau de tipul de solicitare, avea un anumit mod de accesare în baza de date. Fără să stau prea mult pe gânduri, am mizat pe cinci. Am creat o structură cu cinci niveluri de acces, fiecare nivel fiind prevăzut cu o intrare şi cu o ieşire unică. Am dat fiecărui nivel o denumire aleatorie, utilizând denumirea celor cinci culori, roşu, albastru, portocaliu, negru şi alb, denumire care să reprezinte o parolă independentă de acces.

Realizând că într-o asemenea bază de date nu se intra cu ajutorul unei singure parole, am creat un acces suplimentar, numeric, exprimând seria ipotetică a unui număr de târd. Acest târd l-am prevăzut a funcţiona ca o cartelă telefonică, codul PIN realizând logarea la structura de bază. M-am declarat server client şi am lansat aplicaţia, apoi, asemenea pescarilor răbdători, mi-am întins plasele. Am aşteptat. Între timp, am comandat mâncare de la un local din apropiere şi, în timp ce sorbeam miso shiru şi mă delectam cu yakitori, am vizionat pe DVD un anime celebru, Rurouni Kenshin. Trecuseră aproape două ore de când îmi întinsesem plasele, când un peşte mare, după toate aparenţele, mi-a căzut în mreajă. I-am luat urma, dar, dacă nu eram destul de atent riscam să-l pierd şi, în cel mai rău caz, să mă deconspir. Rezultatul a fost neaşteptat şi pentru mine, obţinusem rapid o parolă şi un număr de târd, apoi, în timp optim, indetectabil, am ieşit din reţea. Am repetat acelaşi lucru de câteva ori, îndeajuns încât să-mi dau seama cum funcţiona sistemul. Restul a fost floare la ureche. Intrasem în reţea cu un anumit scop, să obţin o listă a clienţilor lui Lili şi, eventual, câteva adrese. Nu m-a surprins deloc faptul să aflu că rusoaica făcea parte din aceeaşi organizaţie cu Lili. Toate fişierele celor două fete fuseseră şterse, dar faptul că păstraseră un director Riri, după cum se scria în katakana numele lui Lili, mi-a fost extrem de util ca să pot începe reconstituirea unora dintre ele. În final, obţinusem un film de câteva minute cu Lili, precum şi adresele câtorva clienţi care încercaseră s-o contacteze în zilele de dinaintea dispariţiei sale. Răspunsul primit de aceştia din partea firmei a fost invariabil: indisponibilă momentan, vă rugăm să reveniţi! Atunci am dedus că şi Lili trebuia să aibă o parolă de acces proprie la o bază de date personală şi am încercat s-o reconstitui. Am rămas stupefiat de rezultat. Pe ecranul calculatorului mi se derula toată activitatea ei de la venirea în Japonia. Cât îmi dorisem să ştiu acele lucruri atunci când era cu mine! Carnetul ei de bal se desfăşura în faţa ochilor mei, dar pe acel carnet eu nu figuram nicăieri. Acea constatare m-a făcut să mă simt ceva mai bine, aşadar Lili nu mă considerase un client, de fapt n-o plătisem niciodată pentru serviciile ei, în schimb, numele lui Ken era pretutindeni. Parcurgând agenda ei, realizam ca acesta dobândise cu timpul privilegiul unui fel de client permanent, restul relaţiilor ei dispărând complet din schedule, Ken constituind pentru Lili, conform programului, unica şi singura preocupare profesională. Oare la cât se

ridica suma cu care Ken obţinea păstrarea acelui sublim privilegiu, contribuind substanţial şi la bunăstarea clubului? Mi-ar fi fost uşor să ajung, odată pătruns în reţea, la registrele contabile ale firmei. Dar un simţământ de pudoare inexplicabilă m-a reţinut să fac acest lucru.

Da, acum recunosc că mi-aş fi dorit ca realitatea să fi fost unul dintre programele de computer pe care eu le creez şi să am posibilitatea să reconstitui în alţi parametri configuraţia originală a realităţii, modificând-o acolo unde nu mai corespunde dorinţelor şi intereselor mele. La secţia de poliţie am semnat două declaraţii care conţin răspunsuri exacte la întrebările formulate cu acurateţe de către cei doi anchetatori. Ofiţerul care conduce ancheta, domnul Haneda, este ferm convins de identitatea cadavrului şi, în ceea ce mă priveşte, nu aş avea niciun motiv să-l contrazic. Prin declaraţia pe care am semnat-o, confirmând presupunerile poliţiştilor, deşi ceva îmi spunea că fata pe care o văzusem în lada frigorifică de la morga poliţiei nu era Lili, am dat, fără să vreau, un alt curs realităţii. Treptat, pe parcursul orelor de anchetă, am început să mă văd în ochii poliţiştilor sub forma unei ilustraţii dintr-o carte de zoologie, reprezentând secţiunea transversală a unei insecte. Mă puseseră la microscop şi mă analizau cu un profesionalism care, sunt convins, corespundea întocmai cerinţelor manualelor pentru anchetatori. Şi, totuşi, recitindu-mi declaraţiile pe care, în final, le-am semnat, am înţeles un lucru care m-a uluit într-o asemenea măsură, încât aproape m-a cuprins ameţeala. Cum aş putea descrie asta?! Faptele şi evenimentele relatate acolo, cu o precizie temporală remarcabilă, tipic japoneză, nu spuneau practic nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Era ca şi cum aş fi luat un obiect oarecare, sticla de vin franţuzesc care se află acum deschisă pe biroul meu, de exemplu, şi aş fi început s-o descriu în cele mai mici detalii, începând cu istoria ei, cu podgoriile de vin de unde provine, mergând până la statisticile importurilor de vin franţuzesc în Japonia, dar acest lucru nu este, în esenţă, decât o descriere mai mult sau mai puţin exactă a unui obiect static, posedând o serie de proprietăţi date, neschimbabile. Aşa arătau şi declaraţiile mele de la secţia de poliţie, ca o sticlă de vin franţuzesc, căreia i-am descris forma, culoarea, calitatea, eticheta sau conţinutul, fără să pot însă exprima în cuvinte natura senzaţiilor pe care, după fiecare pahar, acest vin nepreţuit le stârneşte în sufletul meu ca un magic joc de artificii. Am înţeles însă că viaţa înseamnă altceva, că nu e o colecţie de obiecte care pot fi descrise în

aceeaşi termeni de către oricine o priveşte. Viaţa înseamnă schimbare, iar relaţiile cauzale care formează structura lumii în care trăim nu pot fi descrise ca simple obiecte, ca o sticlă de vin franţuzesc despre care oricine poate spune exact aceleaşi lucruri, cu un plus sau un minus de informaţie. Ceea ce vreau să spun este că o declaraţie la poliţie, descriind fapte şi evenimente concrete, petrecute într-un timp oarecare, este incompletă și, în fond, nu poate duce la cunoaşterea adevărului. De aceea cred că ar trebui să vorbesc altfel despre ceea ce s-a întâmplat, făcând, de pildă, nu o descriere exactă, obiectivă, a evenimentelor, ci spunând, mai degrabă, o poveste, fie ea o poveste aproximativă sau inexactă, fiindcă numai o poveste care să ne cuprindă pe mine, pe Lili, pe Ken şi pe Kiyomi m-ar putea conduce la adevăratul sens pe care-l caut. Şi aş începe cu începutul.

Pe Lili am cunoscut-o în decembrie, la banchetul pe care firma l-a ţinut chiar înainte de Crăciun, sărbătorind imensul succes al Q-Technology Park, desfăşurat în Ginza. Acel moment al întâlnirii noastre nu l-aş schimba însă, deşi felul în care ne-am cunoscut, foarte obişnuit în Japonia pentru majoritatea bărbaţilor dornici de o nouă companie, ar putea părea oarecum deplasat sau chiar stânjenitor pentru un european. Imediat după încheierea discursurilor, Ken Takeuchi a venit la mine şi mi-a șoptit, zâmbind conspirativ, că mă aşteaptă o surpriză specială pentru petrecerea de după cocktailul oficial. Deşi îmi propusesem, iniţial, să mă retrag imediat după banchet, curios de surpriza lui Ken, m-am alăturat echipei la petrecerea restrânsă organizată într-un restaurant select din Ginza. Surpriza lui Ken era Lili. Printre fetele de companie angajate să întreţină atmosfera serii se găsea şi Lili. Am mai întâlnit români în Japonia, ce-i drept, destul de rar, dar într-un asemenea loc chiar nu mă aşteptam să dau de o româncă atât de frumoasă, îmbrăcată într-un costum sexi de Moş Crăciun. Ne-am înţeles foarte bine toată seara, am râs, am vorbit româneşte, ea îndeplinindu-și în tot acel timp și rolul precis pentru care fusese angajată. împreună cu celelalte fete a cântat cântece de Crăciun în limba engleză şi s-a străduit, după cum prevedea contractul, să-i facă pe bărbaţii prezenţi acolo să se simtă cât mai bine şi să se desfăşoare în largul lor. Lili mi-a făcut plăcerea şi a cântat un vechi colind românesc, amuţind întreaga sală cu glasul ei, când cristalin precum clopoţeii copiilor intrând cu colindul din casă în casă, când grav și profund, asemenea versurilor pe care le interpreta. Amintirea

sărbătorilor de acasă s-a năpustit asupra mea cu puterea imensă a unui imprevizibil taifun, tulburându-mă cu nostalgice aduceri aminte. A venit apoi râzând lângă mine, neştiind că atinsese în sufletul meu o coardă care nu credeam că ar mai putea să vibreze, ecoul prelung al acelei vibraţii aducând lacrimi amărui în ochii mei. Emoţionat, i-am propus să ne petrecem Crăciunul împreună. N-a spus nici da, nici nu, mi-a cerut doar numărul de telefon, după care s-a dus să-i toarne lui Ken de băut. Abia o cunoscusem şi devenisem deja gelos.

În ziua următoare, am intrat în febra pregătirilor de Crăciun, îmi doream, sensibilizat de colindul ei, să-i ofer un Crăciun frumos, romantic, la lumina lumânărilor. Am refuzat toate invitaţiile băieţilor din firmă, dezamăgindu-i. Ca în fiecare an, băieţii contaseră pe mine să mergem în Shibuya, prin cluburi, sau în Soaplands şi să agăţăm fete. Apoi, în funcţie de norocul la nanpa, la un Love Hotel. Eu fiind alb aveam o mare priză la japoneze, iar ei, profitând de trecerea mea, îşi găseau mult mai uşor partenere. Îmi doream atât de mult ca totul să iasă perfect de Crăciunul pe care-l proiectasem cu Lili, încât nu omisesem nimic de pe lista de cumpărături pe care mi-o făcusem. Această listă se găseşte încă în memoria calculatorului meu, aş putea să deschid fişierul acela, s-o copiez şi s-o înserez în acest text, dar, după toate probabilităţile, cred că nu ar interesa pe nimeni. Ideea era, după cum am explicat şi în declaraţia de la poliţie, să ne petrecem un Crăciun frumos, ceva care să ne amintească de casă şi să ne apropie unul de celălalt. Pentru mine începea al cincilea an în Japonia, dar pentru Lili trecuseră doar câteva luni de când plecase din ţară. N-a venit însă în seara aceea. Profund deprimat, am băut singur din vinul franţuzesc şi, în timp ce ascultam steaua din vârful bradului artificial rostind, conform programării electronice, Merry Christrnas, am mâncat din bunătăţile comandate la un restaurant din Ginza. Apoi m-am aşezat în pat, ascultând colinde pe calculator, nu înainte însă de a-l programa pe Qrin, robotul meu, să facă ceea ce eu nu mai aveam chef, adică să stingă luminile, să închidă gura stelei din vârful bradului, să parametrizeze căldura din casă, să supravegheze video uşa de la intrare şi, dacă ar fi venit Lili, să-i dea drumul în casă. Făcusem la petrecere o poză pe telefon şi o introdusesem în memoria lui Qrin, aşadar acesta era capabil să-i identifice chipul şi, implicit, să-i deschidă uşa apartamentului. După îndeplinirea automată a acestor obligaţii de natură să-mi aducă liniştea somnului, m-am culcat. Pe la cinci şi ceva

dimineaţa, vocea inconfundabilă a lui Qrin m-a trezit, anunţându-mă că mă caută la telefon o femeie, voce neidentificată, după toate probabilităţile de rasă albă, a interpretat robotul. Era Lili. Mă ruga stăruitor s-o iert că n-a venit aseară şi îmi cerea, dacă nu mă deranjează, să merg s-o iau din staţia Yoyogi. M-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit. Încă neobişnuită cu complexitatea gărilor japoneze, Lili a omis să-mi spună la care intrare se găsea, aşa că a trebuit să mă învârt prin Yoyogi aproape un sfert de oră până să dau de ea. Din fericire, am recunoscut pe telefon, în imaginile pe care mi le transmitea, detalii ale locului în care se găsea, ajutându-mă astfel să-l identific mai uşor. Când am ajuns lângă ea, aproape mi-a căzut în braţe de oboseală. Nu mi-a fost greu să recunosc în privirea ei ceva din tresărirea de spaimă a celui ce ajunge într-un loc străin şi ostil, crezându-se hăituit de demonii necunoscuţi ai locului. Dimineaţa, începând cu ora şase şi ceva, gările japoneze sunt într-adevăr înspăimântătoare, creându-ţi senzaţia că te afli în interiorul unui uriaş animal care abia se trezeşte şi ale cărui organe încep încet să se pună în funcţiune, ameninţând să te strivească dacă nu le urmezi fluxul biologic prestabilit. Ne-am urcat în tren şi, în mai puţin de jumătate de oră, eram la mine acasă. Qrin a deschis uşa, salutându-ne vesel în japoneză. Lili s-a speriat puţin de el, refugiindu-se în braţele mele, după care a început să râdă, amuzată. M-a rugat apoi să-i arăt un loc unde poate să doarmă. S-a dezbrăcat complet şi s-a vârât în aşternuturile pe care le părăsisem eu în urmă cu doar două ore. A dormit până la patru după-masă. În tot acel timp, eu am lucrat la nişte aplicaţii pe calculator, privindu-i din când în când umerii goi şi coapsele răsărind în locuri neaşteptate de sub aşternuturi. După ce s-a trezit, a făcut un duş şi mi-a cerut ceva de mâncare. Cum, în afară de câteva conserve, nu mai aveam nimic în casă, i-am propus să ieşim la un restaurant în Ginza. A refuzat, motivând că nu avea cu ce să se îmbrace. Am comandat tempera şi yakitori de la un restaurant din apropiere şi am băut câteva cutii de bere Yebisu. S-a arătat foarte încântată de mâncarea şi berea japoneză. Uitasem complet de steaua din vârful bradului, cumpărată în mod special pentru Crăciunul pe care trebuia să-l sărbătorim împreună, uitasem şi de colindele româneşti trimise de acasă de un fost coleg de facultate. Nu am aprins nici lumânările aromate pe care o vânzătoare tânără din Ginza mi le-a ales cu surâsuri profesionale ireproşabile. Nu existau decât umerii ei pe care maioul meu îi scotea atât de bine în evidenţă, iar boxerii pe care

mi-i ceruse când ieşise de la duş, de altfel singura pereche nouă pe care o aveam în casă, o făceau extrem de sexi. Am făcut dragoste până dimineaţa. Erau cinci ani de când nu mai ţinusem în braţe o femeie care să-mi şoptească în ureche cuvinte dulci în propria mea limbă. În noaptea aceea am constatat cu stupoare că, oricât de multe limbi ar învăţa creierul nostru, sexul, în afara limbajului senzual, rămâne credincios unei singure limbi, limbii materne, penisul meu urmând cu o promptitudine încântătoare instrucţiunile ei precise şi usturătoare. Penisul meu înţelegea româneşte. Am primit astfel şi explicaţia preferinţei mele pentru bukkake sau sexul oral cu japonezele. Consacrarea, în absenţa oricărei implicări sufleteşti, într-o activitate de natură pur fiziologică nu presupune existenţa prea multor cuvinte.

Înregistrările pe care camerele video, dispuse în apartamentul meu, le-au făcut în noaptea aceea ar putea, dacă domnul Haneda ar şti de existenţa lor, să se constituie în probe importante la dosar. Oare să le mai păstrez sau să-mi iau măsuri de precauţie şi să le distrug?! Au mai urmat apoi şi alte nopţi de dragoste, dar, la rugăminţile şi insistenţele lui Lili, am scos din funcţiune aparatura de supraveghere video. După prima noastră noapte, când, convins că o să-i facă mare plăcere, am comis eroarea să-i mărturisesc că performanţele noastre sexuale fuseseră înregistrate şi puteau fi vizionate, s-a supărat, certându-mă serioasă. Era prima noastră ceartă. I-am explicat că n-o făcusem intenţionat, că acele camere digitale fac parte din sistemul de supraveghere a apartamentului meu, că lucrez la nişte materiale foarte importante pentru companie şi că orice concurenţă ar plăti bani serioşi ca să aibă acces la datele mele. I-am explicat că, vrăjit de prezenţa ei, uitasem să opresc înregistrarea, dar că îi promit că nu se va mai întâmpla niciodată, deşi eram convins, în sinea mea, că vizionarea acelor înregistrări ar putea constitui pentru noi, oricând, un preambul sexual stimulativ, un afrodiziac vizual infailibil. Mi-a cerut să şterg tot ce se filmase, am lăsat-o să creadă că aşa voi face, dar n-am mai făcut-o niciodată.

De Revelion n-a putut să vină la mine, aşa că am acceptat invitaţia băieţilor din laborator de a merge într-un club de noapte din Ginza. Nu ştiam aproape nimic despre Lili. Nu mi-a dat nicio explicaţie, evitând să-mi spună cum ajunsese în Japonia sau ce făcea în timpul în care nu era cu mine. Bănuiam că lucra ca fată de companie pentru una dintre miile de firme care existau în fabulosul domeniu al plăcerilor.

Vorbea impecabil limba engleză şi limba germană. Şi mai ştiam că era din Sibiu. N-am mai văzut-o până în februarie, când, într-un weekend, Ken Takeuchi, cu ocazia zilei sale de naştere, chiar de Valentine's Day, a invitat un grup de prieteni la Kusatsu, considerat un fel de Tirol al Japoniei, un loc vestit pentru schi şi onsen. Am întâlnit-o în microbuzul pe care Ken îl închiriase special pentru oaspeţi. Eram în total douăzeci și șase de persoane, printre care şi importanţi directori din stafful firmei. Lili s-a aşezat lângă mine, dar n-am vorbit aproape nimic pe tot parcursul călătoriei. Dacă am învăţat ceva în Japonia, atunci pot să spun că am devenit cât se poate de bun, aproape un profesionist, în arta de a nu pune întrebări. După obiceiul japonez, ceilalţi călători din autocar dormeau sau ascultau muzică la căști. Nimeni nu vorbea, aşa încât am tăcut şi noi, chiar înainte de a începe să vorbim, întreaga mea atenţie se concentrase asupra mănuşilor albe pe care le purta şoferul autocarului și a manevrelor pe care le făcea cu volanul, manevre care, după ce am părăsit autostrada, deveniseră tot mai expresive şi ample.

Ken și soţia lui ne aşteptau îmbrăcaţi în kimono-un chiar la intrarea vilei pe care o închiriaseră cu acea ocazie. Casă, construită în autentic stil japonez, fusese împodobită de sărbătoare, iar în decorul alb de afară, după ce îmi pieriseră de pe retină imaginile peisajului urban din Tokyo, îmi crea impresia vagă şi tulburătoare că timpul fusese suspendat undeva în înălţimi şi că autocarul închiriat de Ken nu ne adusese, de fapt, la câţiva zeci de kilometri de Tokyo, ci, pur şi simplu, ne transportase în afara timpului, într-o lume amintind de Japonia altor vremuri. Primul lucru pe care l-am remarcat ajungând acolo a fost liniştea adâncă. Era atât de multă linişte, încât mi se părea că aud prin panourile glisante ce dădeau în grădina de pini înzăpeziţi cum vibra zăpada de asprimea gerului de februarie care, în acest an, avea să fie cel din urmă gest de intimitate a iernii cu natura. Acelei vibraţii mute îi răspundea în interior foşnetul tăios pe care mătasea kimono-ului soţiei lui Ken îl stârnea uşor la fiecare mişcare. Frumuseţea femeilor japoneze este un mister care ţi se revelează cu adevărat numai atunci când acestea sunt îmbrăcate în kimono-un O mai văzusem de câteva ori pe Kiyomi, soţia lui Ken, dar nu-mi amintesc să o fi remarcat în vreun fel. Aşa cum un lac adânc doarme nemişcat în plină zi, tot astfel Kiyomi îmi făcuse, de fiecare dată când o văzusem până atunci, impresia unei femei bine educate, spunând întotdeauna ceea ce trebuia, frumoasă după canoanele japoneze, elegantă fără

ostentaţie, dar ascunsă ochilor lumii prin oglinda imobilă şi aparent transparentă pe care, cu subtilă discreţie, o lăsase peste sufletul ei. Marea majoritate a femeilor japoneze căsătorite erau astfel. Văzând-o însă în kimono, am avut sentimentul inefabil că undele imobile ale râului se mişcau uşor, lăsând să se întrevadă sub oglinda apei palate strălucitoare de cleştar. Purta un kimono cu albastru şi auriu. Nu cunosc îndeajuns semnificaţia culorilor îmbrăcămintei tradiţionale japoneze, încât să pot face aprecieri de semantică vestimentară, dar presupun că îşi alesese costumaţia în mod special pentru acea seară.

După ce oaspeţilor le-au fost puse la dispoziţie în camerele, ni s-a dat un fel de program al întregului weekend, acesta cuprinzând schi, spa şi petrecere. În seara aceea, la ora şapte urma să se servească masa, cu meniu tradiţional, fireşte, după care era programat un mic concert de koto, susţinut chiar de soţia gazdei. Pentru masa de seară şi concert tuturor oaspeţilor le-au fost distribuite, în camerele lor, kimono-un Am fost ajutat să mă îmbrac de o fată care lucra la vilă. Trebuie să recunosc că a făcut o treabă excelentă. Degetele ei mi-au transmis fiori dulci, din gesturi dându-mi de înţeles că, dacă aş dori, ar fi dispusă să meargă şi mai departe. Dar nu aveam timp de delicii sexuale dacă îmi doream să fiu punctual la masă. Urmat de zâmbetele fetei, am încercat să păşesc în aşa fel încât să nu mă împiedic şi am coborât la masă, străduindu-mă să abordez o ţinută cât mai sobră, deşi mă simţeam caraghios în acea costumaţie. Parcă înghiţisem o sabie. Lili era aşezată la celălalt capăt al încăperii, aproape de Ken. După proba costumului, urma o a doua probă de forţă pentru mine, statul cu picioarele încrucişate pe tatami. M-am concentrat atât de mult asupra propriului meu comportament, să nu murdăresc mânecile largi ale kimono-ului atunci când îmi puneam în farfurie, să nu scap mâncarea dintre beţişoare sau să nu amorţesc în poziţia aceea incomodă, într-un cuvânt, să mă port cât mai bine şi, în consecinţă, să nu dau de bănuit sau să stârnesc zâmbete condescendente, încât nu am observat aproape nimic din ritualul general al mesei. Bând cu conştiinciozitate tot sake-ul pe care fata dispusă ca o umbră în spatele meu mi l-a turnat neîntrerupt în micul păhărel, m-am lăsat în voia aburilor care-mi învăluiau creierii, rupându-mă astfel de firul aerian al conversaţiei generale, căreia, oricum, cu toate străduinţele şi având în vedere nivelul meu de japoneză, tot n-aş fi fost în stare să-i descifrez toată gama de semnificaţii. De câteva ori, peste măsuţele joase dispuse în

formă de U, privirile mele s-au încrucişat cu cele ale lui Lili, dar, în scurta fracţiune de secundă a întâlnirilor noastre vizuale, nu am văzut nimic în ochii ei care să-mi arate că ar mai fi rămas cu ceva de la prima și ultima noastră întâlnire. Eram atât de mâhnit, încât am continuat să golesc tacticos păhărelele de sake turnate cu generozitate de umbra imaterială din spatele meu. Când a trebuit să ne ridicăm și să trecem într-o altă încăpere pentru muzica de koto, am avut dificultăţi mari în a-mi păstra echilibrul. Şederea în acea poziţie incomodă şi cantitatea de sake băută îmi retezaseră parcă picioarele de la coapse în jos, făcându-mă să mă simt ca o jucărioară cu jumătate de trup, care se balansează pe jumătatea de sferă a părţii sale inferioare, stârnind amuzamentul copiilor mici. În acea clipă, umbra, care stătuse tot timpul mesei în spatele meu, dobândi subit materialitate, sprijinindu-mă imperceptibil cu un braţ puternic, ajutându-mă astfel să mă redresez la o poziţie omenească, verticală. În afară de mine şi de umbra mea, n-a observat probabil nimeni măruntul incident. Nici nu se putea, de altfel, deoarece toţi oaspeţii de gen masculin presupun că aveau aceeaşi problemă ca mine, în timp ce persoanele de gen feminin erau mult prea preocupate ca să-şi observe reciproc liniile elegante şi desăvârşite ale kimono-urilor. M-am trezit din beţie brusc, chiar în timpul concertului de koto, surprinzându-mă studiind concentrat singura porţiune vizibilă din trupul aplecat peste instrument al cântăreţei de koto, porţiunea de la baza gâtului şi rădăcina părului pe care şi-l ridicase într-o coafură sofisticată, copiată parcă din vechile stampe japoneze. M-am gândit intens la Utamaro şi la femeile lui. Una dintre cele mai celebre lucrări, Contemplative Love, îmi revenea obsesiv în minte, umplându-mă de nostalgia dureroasă a lucrurilor care ţin de domeniul fantast al intangibilului. O vedeam din lateral şi-i priveam fascinat acea porţiune care, vizibilă sub gulerul răsfrânt al kimono-ului, vibra plină de viaţă la fiecare sunet al muzicii de koto. Interpreta Sakura, Sakura. Și brusc, încremenirea fără glas a zăpezii de afară păru că se rupe, eliberând în lumina lunii care pătrundea prin paravanele transparente o ninsoare albă de flori de cireş. Mâinile ei delicate, de-o albeaţă ireală, alunecau imperceptibil peste coardele instrumentului, stârnind sunete a căror muzicalitate ar putea fi mai degrabă atribuită intervenţiei unor cete îngerești decât unei făpturi de rând. Eram vrăjit. Am tresărit, încercând să mă scutur de acea fascinaţie, şi l-am căutat din priviri pe Ken, bărbatul a cărui femeie mă

vrăjise cu cântecul ei. Dar Ken nu avea ochi decât pentru Lili, stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât, îmi închipuiam eu, profitau de semiobscuritatea din încăpere ca să se atingă. Devenisem din nou gelos, şi gelozia din acea clipă era atât de intensă, încât aş fi fost în stare de orice gest necugetat. M-am domolit cu greu, încercând să mă întreb care era cauza exactă a acelei cumplite gelozii. Eram gelos pentru că era însurat cu Kiyomi sau eram gelos fiindcă era amantul lui Lili? Concertul de koto s-a încheiat fără să mă determine să găsesc vreun răspuns precis la chinuitoarea întrebare.

După concert, ni s-a oferit posibilitatea să ne întoarcem la vestimentaţia noastră obişnuită, s-a adus din nou de mâncat şi de băut, petrecerea continuând până în zori. Când am ajuns în cameră, înspre dimineaţă, fata care mă ajutase cu o seară înainte să îmbrac kimono-ul m-a ajutat să mă dezbrac, sau o fi fost alta, nu mai ştiu decât că se mişca în jurul meu cu moliciune, producând asupra mea un efect narcotic, paralizant. Cred că am adormit înainte să fiu complet dezbrăcat. M-am trezit pe la amiază, speriat că se întâmplase ceva iremediabil. Mi-am aruncat ochii peste programul primit cu o zi înainte, într-adevăr, la ora aceea trebuia să fi fost la schi, pe pârtie. M-am îmbrăcat precipitat şi am coborât la recepţia vilei. Acolo mi s-a explicat că domnul Darie, adică eu, nu putuse fi trezit, că toţi ceilalţi au plecat la schi şi că domnul Ken a lăsat vorbă să mi se servească masa. M-a mai întrebat dacă doresc să-mi fie adusă în cameră sau dacă prefer să mănânc jos. I-am mulţumit pentru amabilitate, exprimându-mi dorinţa de a mânca în cameră. La ora aceea nu-mi doream decât o cafea mare. Am urcat la mine, am făcut un duş şi când am ieşit de la baie, cu un prosop înfăşurat în jurul coapselor, o fată – aceeaşi, alta? – mă aştepta cu prânzul pregătit. În timp ce mă servea, mi-a sugerat să merg la onsen. Domnul va fi foarte mulţumit şi se va simţi mai bine. Vila aceea era una dintre cele mai renumite în zonă pentru onsen. S-a arătat dispusă să-l însoţească pe domnul Darie. Am acceptat, încântat de perspectiva de a-mi petrece într-un mod agreabil cele câteva ore care mă despărţeau de întoarcerea de la schi a celorlalţi oaspeţi. Am luat câteva îmbucături din mâncarea artistic aşezată pe tava de lemn de cireş lăcuit şi am băut toată cafeaua, începusem să mă simt ceva mai bine, mahmureala şi mâhnirea grea a serii precedente se risipeau în aer asemenea unui fum lipsit de consistenţă. M-am lăsat condus de fata care-mi servise masa. Undeva sus, peste aburii calzi care se ridicau

deasupra porţiunii în care izvorul termal îşi crease o albie, nu mai mare decât mărimea a patru căzi de baie puse una lângă alta, se puteau vedea, sclipind în soarele de iarnă, înălţimile înzăpezite ale munţilor. Însoţitoarea mea îmi indicase în mod special acel loc, renumit pentru frumuseţea desăvârşită a priveliştii. La ora aceea, marea majoritate a turiştilor fiind la schi, locurile de onsen presărate printre stânci erau neocupate. Simţind cum frigul se lasă înţepător pe porţiunile goale pe care yukate nu reuşea să le acopere, m-am grăbit să mă dezbrac şi să intru în apa fierbinte. Fata care m-a însoţit mi-a tăiat politicos elanul, explicându-mi că trebuia să încep, pentru a mă obişnui, să-mi ud mai întâi mâinile și picioarele, apoi capul, şi numai după aceea să mă cufund în apa fierbinte. I-am urmat cuminte sfaturile. Mă găseam pentru prima dată într-un asemenea loc. Preocupat până la obsesie de munca mea de la companie, nu gustasem prea mult din plăcerile vieţii pe care ţi le oferă Japonia. Singurele bucurii pe care mi le permiteam în weekend erau escapadele în cluburi de noapte şi, din când în când, în funcţie de nevoile mele sexuale, nu foarte arzătoare, câte o fată. Dezvoltarea şi perfecţionarea tehnologiei roboţilor constituiau pentru mine cea mai importantă preocupare, iar atunci când reuşeam să fac robotul să descrie, în cele mai elementare detalii, configuraţia nouă a unui teren în care se găsea, activitate care făcea parte din jobul meu, reuşita robotului îmi oferea o satisfacţie atât de mare, încât nu reuşeam s-o compar cu nimic din tot ceea ce trăisem până atunci. Trebuie să recunosc însă că scufundarea în apa fierbinte, cu frigul aspru pe umerii mei, având în faţă, printre stâncile joase, viziunea albă a înălţimilor Shiga, era ceva de nedescris. Curând, aburii care se vălureau deasupra apei m-au acoperit în totalitate, dansul lor imaterial, schimbător, îngăduind din când în când privirii mele să se delecteze cu priveliştea de aproape a chiparoşilor japonezi, încărcaţi de zăpadă şi, în depărtare, cu tăcerea albă şi senină a munţilor. Îmi închipuiam că undeva, în acele văi, trebuiau să se afle oaspeţii lui Ken, Ken însuși, soţia lui şi Lili. În momentul în care încercam să-mi imaginez culoarea costumelor de schi ale celor două femei, dând să-mi întind picioarele printre pietrele rotunjite de şezutul atâtor beneficiari ai miraculoaselor ape, am atins pe sub apă şi aburi ceva ce nu era nici piatră, nici plantă şi nici vreun animal subacvatic. Am tresărit puternic, săltându-mă din apă, speriat ca de atingerea unei vietăţi invizibile, dar înfricoșătoare. Apoi, printre aburii care se împrăştiau deasupra apei,

am izbutit să disting trăsăturile vagi ale unei femei. Abia o întrezărisem, dar ceva îmi spunea că nu era nimeni alta decât Kiyomi. O vreme am stat încremenit, neştiind cum să mă port în asemenea situaţie, întrebându-mă ce ar trebui să fac ca să nu ofensez şi să nu încalc severele moravuri japoneze. Ca european, îmi spuneam că ar trebui să mă retrag discret, ca să nu o pun femeia de acolo într-o situaţie jenantă. Gândind astfel, ignoram mereu faptul că mă aflam într-o ţară în care la originea expresiei comportamentului social se află ecuaţia unei ierarhii stricte, în care primează poziţia superiorului faţă de inferior, după caz, a adultului faţă de copil, a bărbatului faţă de femeie, a şefului faţă de subordonat, a împăratului faţă de cetăţean. În asemenea situaţie, am raţionat eu, bazându-mă pe considerentele logice exprimate mai sus, femeia ar fi trebuit să dea semne de retragere, cedând bărbatului locul. Dar ea nu s-a retras, dimpotrivă, în scurt timp, i-am simţit talpa mică a piciorului drept căutându-mă şi alunecând încet între coapsele mele. Excitat, sexul meu a început să se întărească, dând semne evidente de iminente acţiuni explozive. Gândindu-mă la cântăreaţa de koto, nu-i vedeam decât porţiunea goală situată de la gulerul kimono-ului, în sus, spre rădăcina părului, porţiune pe care, cu cât mă gândeam mai intens în clipa aceea, cu atât mai mult îmi doream s-o sărut. Vârful piciorului ei se juca peste penisul meu, stârnind pe oglinda bulbucată a apei flăcări invizibile. Îi intuiam silueta vag printre aburii mişcători şi nu îndrăzneam să fac nicio mişcare, de teamă să nu plece. Dacă nu era Kiyomi? Atunci, cine ar putea fi? Erecţia, necalculată, involuntară, m-a luat prin surprindere, făcându-mă să tresar ca de un cutremur, invizibil, întâmplat în mare, dezechilibrându-mă în apa destul de mică. După ce mi-am redresat poziţia, m-am străduit să ajung acolo unde îmi închipuiam că se afla cea care se găsea la originea dezastrului acvatic ale cărei consecinţe le mai simţeam încă, dar locul acela era gol. Am căutat peste tot în micul bazin natural, dar nu era, dispăruse. Nu mai ştiam ce să cred!

Seara, la masă, Kiyomi abia dacă mi-a acordat vreo atenţie, nu mai mult decât ar fi impus-o convenienţele sociale, făcându-mă să mă îndoiesc de episodul petrecut la onsen, închipuindu-mi, în cel mai fericit caz, că nu fusese ea, că probabil fusese fata care mă slujea, dar că imaginaţia mea febrilă suprapusese inexplicabil imaginile. Atitudinea ei distantă m-a făcut să mă îndoiesc şi că pacheţelul cu ciocolată găsit în cameră, ambalat în mod special pentru Valentine’s Day, ar putea fi

din partea ei. Fusese probabil o atenţie specială din partea gazdelor. Dar nu se cuvenea, fireşte, să-i întreb pe toţi bărbaţii prezenţi acolo dacă şi ei primiseră acelaşi cadou.

Lili arăta splendid, o prinsese soarele şi cred că nu mai era nicio taină pentru nimeni că se afla acolo ca amanta lui Ken. După obiceiul japonez, Kiyomi o trata cu aceeaşi deferentă cu care se adresa tuturor, obligându-mă încă o dată să-i recunosc calităţile excepţionale de gazdă. În seara aceea purta un kimono alb imprimat cu flori galbene de crin. N-a mai cântat la koto. Lili s-a apropiat de mine câteva minute, m-a întrebat cum îmi merge și, pentru o clipă, mi s-a părut că întrevăd în privirea ei ceva ca străfulgerarea unei amintiri frumoase, dar îndepărtate. N-am vorbit mare lucru şi părea că între noi, deşi ne simţiserăm extraordinar de bine în ziua de Crăciun, se ridicaseră vârfuri înalte de munţi înzăpeziţi. N-ai venit la schi, a remarcat. Apoi, fără să mai aştepte explicaţiile mele, s-a îndreptat spre Ken, care pregătea staţia pentru karaoke. Ken era de departe cel mai bun cântăreţ de karaoke, își alegea mereu piese din repertoriul operei italiene, pe care le interpreta, trebuie să recunosc, pentru un neprofesionist, destul de bine. Şi Lili se descurca uşor, alegându-şi piese noi din repertoriul internaţional. Eu sunt un afon total, așa încât, deşi am fost solicitat să particip, am preferat să nu mă dau în spectacol. Apoi, pentru ca distracţia să nu lâncezească, Ken a propus ca cineva să spună la întâmplare un număr, şi aceea să fie piesa pe care cel căruia îi venea rândul trebuia s-o interpreteze, indiferent de limbă. A fost o distracţie pe cinste, strădaniile japonezilor de a interpreta în engleză sau în alte limbi stârnind hohote de râs generale. În afară de mine şi de Lili, mai exista acolo un singur european, un neamţ, dar care se descurca destul de bine în japoneză. Vocea de bariton a lui Siegfrid stârnea zâmbete amuzate atunci când trebuia să interpreteze, de pildă, şlagăre japoneze, ca Sayonam daisukina hito. Petrecerea a durat din nou până târziu. Eu m-am retras către ora două noaptea. A doua zi, duminică la prânz, urma să revenim în Tokyo.

Luni m-am întors la lucru, încercând să mă concentrez asupra activităţii mele. Îmi petreceam mai bine de zece ore în biroul de la firmă, străduindu-mă să perfectez programul de analizare a datelor pe care roboţii le preluau din mediu în vederea obţinerii unei hărţi mentale a spaţiului şi a luării celei mai bune decizii pentru ocolirea obstacolelor. Îmi continuam munca şi acasă, făcând mici experimente

cu robotul meu personal, Qrin, un prototip eşuat al laboratorului, pe care l-am salvat de la casare şi l-am adus în taină acasă. Salariul îl cheltuiesc în mod nesăbuit în magazinele din Akihabara, cumpărând echipamente electronice de ultimă oră. Dacă există un stil hi-fi în designul de interior, atunci acela este şi stilul apartamentului meu. Mă gândesc cu groază ce se va întâmpla atunci când nu mi se va mai prelungi contractul cu compania şi va trebui să mă întorc în România. Mi-ar fi nespus de greu să renunţ la toată tehnologia care s-a dezvoltat în jurul meu ca o plantă ocrotitoare, constituind ambianţa naturală a stilului meu de viaţă. E ciudat, dar nu mă pot închipui reîntorcându-mă în România şi trăind complet lipsit de avantajele tehnologice pe care mi le-am creat aici, numai gândul acesta îmi dă fiori de moarte, o asemenea existenţă m-ar ucide complet în câteva zile. Aş fi ca un peşte obligat să trăiască pe uscat. Japonia tehnologică reprezintă pentru mine oceanul numit acasă. M-aş stinge încet dacă cineva ar reuşi să-mi taie circuitele cu această lume.

Toată luna februarie şi începutul lui martie au trecut într-un ritm de lucru infernal, atenţia grupului în care lucram concentrându-se asupra concertului din 13 martie, când unul dintre roboţi urma să conducă orchestra filarmonică din Tokyo, interpretând Simfonia a V-a de Beethoven. Acest eveniment urma să fie nu numai unul demonstrativ, ci, în mod special, monden, la concert anunţându-şi prezenţa anumiţi membri ai familiei imperiale. Acest proiect făcea parte din conceptul de integrare a roboţilor în spaţiile publice, proiect coordonat de Ken Takeuchi.

Pe la începutul lui martie, chiar cu câteva zile înaintea concertului, m-am întâlnit cu Kiyomi în holul S2 bidg. Eu coboram din lift, intenţionând să ies pentru lunch şi să iau puţin aer. Ea a fost cea care m-a observat mai întâi, mie, de altfel, mi-ar fi fost destul de greu s-o recunosc în haine obişnuite de stradă. După felul în care mă privea, implorându-mă parcă, am realizat că dorea să stau puţin de vorbă cu ea. M-a întrebat dacă l-am văzut pe Ken, explicându-mi apoi că venise acolo ca să-l aştepte şi să plece în oraş împreună. Mi-a mărturisit, cu nuanţe indescifrabile în glas, că avea programare la doctor. M-am alarmat, cum era şi firesc, dar m-a liniştit declarându-mi că nu era deloc ţt ™

grav, că ea şi Ken făceau un tratament ginecologic fiindcă nu

puteau avea copii. Toate acele mărturisiri conjugale, de natură intimă, mi le-a spus cu o naturaleţe dezarmantă, ca unuia care face parte din familie sau dintr-un cerc foarte apropiat de prieteni, fapt care, recunosc, m-a tulburat teribil. Evident, nu ştiam nimic despre problemele sexuale ale familiei Talceuchi, japonezii nu vorbesc despre asemenea lucruri la birou, cu atât mai puţin în faţa subalternilor. M-a rugat să-i ţin companie până la apariţia lui Ken. Am acceptat resemnat, dar mândru de favoarea pe care mi-o făcea soţia unui important membru din stafful firmei şi, sub privirile curioase ale celor ce ieşeau pentru lunch, ne-am aşezat în fotoliile de piele din holul imens. Trebuie să recunosc totuşi că, dincolo de orgoliul de a mă afla în prezenţa unei asemenea femei, gândurile mele erau în acel moment altundeva. Astfel, în acea clipă, în mintea mea se desfăşurau cu repeziciune câteva calcule, concentrându-mă în mod special la rezoluţia pentru experiment a imaginilor captate de robot, rezoluţie pe care o stabilisem iniţial la 160 pe 120 pixeli, în care informaţia din fiecare pixel era de 24 biţi pe pixel în format YUV. Imaginile fuseseră salvate şi colectate în PPM binary format, ca imagini de 320 pe 240 pixeli. Pe biroul meu aştepta în lucru un program care să convertească acele imagini luate de robot într-o rezoluţie mai joasă pentru o procesare mai rapidă a datelor. Trebuia să fac acea modificare alternând condiţiile de lumină şi scenariile de distribuire a obstacolelor din calea robotului. Trecuse o jumătate de oră, timp în care m-am străduit să particip şi eu la conversaţie, dar Ken tot nu sosea. I-am sugerat să-i dea un telefon. Şi-a scos micul telefon din poşetă care, atunci când l-a deschis şi i-a atins clapetele, a început să emită arii armonioase ale clinchetelor de clopoţei. Sunetele acelea aproape ireale mă făcură să tresar, risipind din mintea mea calculele de parametrizare ale experienţelor la care lucram. După ce a închis telefonul, mi-a surâs cald şi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mi-a spus că soţul ei nu putea să vină, dar că îi ceruse permisiunea ca Darie san, care se afla lângă ea, să o însoţească la clinică. Am încremenit. Cum putuse să facă una ca asta?! S-a ridicat în picioare, potrivindu-şi uşor ţinuta, şi, fără niciun cuvânt în plus, s-a întors spre ieşire aşteptându-se s-o urmez. Nu aveam de ales. Ken era unul dintre importanţii directori din companie, de el depinzând în viitor şi prelungirea contractului meu. Am urmat-o către liftul care ne conducea la subsol, în parcarea subterană, înaintea oricărei reacţii din

partea mea, când am ajuns în faţa maşinii ei, un Aston Martin, Kiyomi mi-a înmânat cheile, îndreptându-se sigură spre partea stângă. Îmi cumpărasem şi eu o maşină la mâna a doua, Toyota, dar o foloseam mai mult pentru mersul la cumpărături şi pentru escapadele erotice în cluburile de noapte. O alesesem în mod special pentru comoditatea banchetei din spate, unde se desfăşurau adeseori scurtele mele partide de sex. La firmă veneam cu trenul, locuiam în Shibuya, la numai două staţii, pe linia JR, de complexul firmei. Şi iată-mă ţinând în mâini cheile unei maşini extrem de scumpe. O recunoscusem fără dificultate după profilul inconfundabil, trade-mark-ul firmei, capota lungă şi plămânii laterali, la vedere, plasaţi ingenios pe aripile faţă, nu-mi lăsau nicio urmă de îndoială. De altfel, pe simulatoarele de maşini condusesem de multe ori o asemenea bijuterie tehnică, dar îmi închipuiam că în realitate trebuia să fie cu totul altfel. Excitat, dar uşor înspăimântat, am urcat la volan sau, mai exact, am coborât în cockpit. De emoţie, nu ştiam unde să mă uit mai întâi. Habitaclul, combinând cu fineţe artistică lemnul masiv nelăcuit cu pielea cea mai fină, dădea impresia că fusese conceput cu intenţia clară de a-l ridica pe posesorul unei astfel de bijuterii pe culmile desăvârşite ale sublimului. Acest model fusese parcă realizat, în special, pentru rafinamentul gusturilor feminine, dar condusul unei astfel de maşini poate deveni pentru mulţi bărbaţi la fel de excitant ca sexul. Numai poziţionarea scaunului, ale cărui comenzi de reglaj se află pe laterala tunelului central, mă făcea să mă gândesc la micile preludii de dinaintea actului sexual, cum ar fi, de pildă, uşoarele atingeri, alunecarea hainelor, preliminarii senzuale care dau pielii fiori dulci, arzători. Apoi, depărtarea necesară a picioarelor, ca să-mi formez o idee asupra locului unde se aflau acceleraţia şi frâna, a stârnit între coapsele mele un freamăt vag, involuntar. Mâinile întinse pe volan, de parcă aş fi vrut prin gestul acela să îmbrăţişez toată maşina, m-au racut să mă simt aproape în delir. Când am atins oglinda de cristal a butonului enginelstart am avut sentimentul că am atins cu degetul un fel de realitate imponderală, plăsmuită parcă numai din armoniile de ordin muzical ale celor două eşapamente. Roţile mari de 19 s-au pus uşor în mişcare, lunecând fără zgomot. Eram copleşit. Cred că şi ea observa toate mişcările ilicite ale trupului meu, înregistrându-le amuzată. Am ieșit din parcarea subterană, ezitând încă asupra manevrelor maşinii care, ca o iapă tânără şi neîmblânzită, încerca să-mi reziste. Detectarea butoanelor de

pe consola centrală, indicând poziţiile park, reverse, neutral sau drive, precum şi a mişcărilor turometrului învârtindu-se invers decât vitezometrul, era tot ceea ce mai trebuia să ştiu despre o maşină care aproape se conducea singură. Când m-am angajat însă pe Daiichi Keihin, maşina era deja a mea, reuşisem s-o stăpânesc şi să mă conectez cu toate fibrele trupului meu la complexitatea electronică şi mecanică a funcţiunilor ei. Kiyomi mi-a explicat în câteva cuvinte, îndrumându-mă uneori cu un gest elegant al mâinii, cum să ajung la clinica unde urma să-şi facă tratamentul. Din fericire, nu se găsea foarte departe de sediul companiei. Străduindu-mă să-mi stăpânesc nerăbdarea m-am liniştit, convins că, dacă totul mergea bine, în scurt timp aş putea să mă întorc la birou şi să-mi continui munca. La clinică am aşteptat-o însă o oră şi jumătate, timp în care am băut mai multe cafele de la automat. Începuse să mi se facă şi foame. În final, a ieșit foarte veselă, anunţându-mă că tratamentul începea să dea roade, explicându-mi apoi în câteva cuvinte cum se desfăşura întreaga procedură. Stânjeneala mea, la aflarea acelor detalii intime, n-a oprit-o să mă anunţe însă că, după succesul ultimelor analize, era pregătită să aibă un copil. I-am spus stingherit omedetou şi am ieşit din clinică. În maşină mi-a cerut să mergem să mâncăm undeva ca să sărbătorim evenimentul. Apoi, m-a anunţat surâzând că avea chef nebun de cumpărături. Dacă n-aş fi ştiut nimic despre pasiunea femeilor japoneze pentru cumpărături, m-aş fi resemnat oarecum, gândindu-mă că în maximum două ore s-ar fi rezolvat totul, dar, cunoscând foarte bine pofta lor de a colinda neobosite magazinele, începusem să-mi pierd orice speranţă de a ieşi prea curând din labirintul nemărginit al complexurilor comerciale, locaşul modern al minotaurului, devenit zeul monstru al shoppingurilor.

Ne-am dus mai întâi să mâncăm. Alesese un restaurant foarte select din Ginza, specializat în mâncăruri pe bază de tofu. Ne-am instalat într-un separeu pe ale cărui paravane erau pictate flori vii de prun. Fata care ne servea a stat tot timpul în spatele panourilor glisante, făcându-şi apariţia doar atunci când ne pregătea mâncarea chiar pe măsuţa din faţa noastră, servindu-ne fără grabă în gesturi, dar cu o precizie de maestru chirurg. Aluneca înăuntru într-un fel imperceptibil, amintindu-mi de invizibilitatea mânuitorilor de păpuşi din teatrul bunraku. Kiyomi mi-a vorbit în engleză. I-am fost recunoscător pentru această alegere, respirând uşurat. O auzeam

pentru prima dată folosind engleza, dar a trebuit să recunosc că o vorbea cu mult stil şi eleganţă. În engleza mea erau presărate multe americanisme, pe care le moştenisem de la Bryan, un cercetător american cu care am lucrat pentru o vreme în echipă. Mi-a povestit despre copilăria ei din Anglia, despre adolescenţa petrecută în boarding school, despre părinţii, care nu se mai întorseseră niciodată în Japonia. Am aflat cu stupoare că mama ei era englezoaică. După trăsăturile predominante ale chipului şi după maniera japoneză de a se comporta, nu-mi imaginasem că ar avea în sângele ei vreo genă din rasa albă. Observaţia mea i-a făcut o deosebită plăcere, considerând-o, spre bucuria mea, cel mai frumos compliment care i s-a făcut vreodată. Mi-a mărturisit că bunicul ei se afla printre fondatorii firmei unde lucram eu şi Ken, că bătrânul îl dezmoştenise pe fiul lui după ce acesta, făcându-şi studiile în Anglia, refuzase să se întoarcă în Japonia, însurându-se cu o violonistă englezoaică, interpretă la Filarmonica din Londra. După absolvirea unui colegiu de fete din Londra, Kiyomi le ceruse părinţilor s-o lase să vină în Japonia, dragostea cu care bunicii o înconjuraseră şi descoperirea vieţii japoneze determinând-o să rămână la Tokyo şi să-şi urmeze studiile la celebra universitate Todai. După terminarea facultăţii, toate bunurile familiei trecuseră pe numele ei, cu clauza ca, în momentul în care va avea un fiu, născut dintr-un tată japonez, acesta să primească totul. În cazul în care nu ar avea urmaşi, toată averea familiei s-ar întoarce în patrimoniul firmei. Pe Ken îl cunoscuse la o petrecere, se îndrăgostise de el fulgerător şi, cu toate protestele bunicilor ei, se căsătoriseră în câteva luni. Din acea clipă, Ken urcase rapid în ierarhia firmei. Vestea că tratamentul ginecologic avea succes însemna foarte mult pentru ea. Pentru o fracţiune de secundă, mi-a trecut prin minte că nici măcar nu-i telefonase soţului ei să-i spună despre reuşita tratamentului, dar, în naivitatea mea de burlac, îmi închipuiam că ea era încă supărată pe el fiindcă nu o însoţise la clinică. După ce am terminat de mâncat, a plătit la ieşirea din restaurant şi, apoi, ne-am luat încălţările. În timp ce liftul cobora, şi-a reînnoit rugămintea de a o însoţi la cumpărături, cerându-mi să nu mă supăr, dar nu voia să rămână singură în ziua aceea. Prins în vârtejul unor simţuri care se trezeau încet înăuntrul meu, am acceptat cu seninătate calvarul magazinelor. Nu a luat cu ea niciun pachet, lăsând peste tot la casă adresa unde cumpărăturile urmau să-i fie trimise. N-a rezistat totuşi ispitei de a lua un singur pacheţel, savant elaborat de

către vânzător, conţinând parfumul ei preferat, burberry brit. Ajungând la etajul pentru îmbrăcăminte şi accesorii masculine, mă gândeam că urma să-i cumpere şi lui Ken câteva lucruri. A început cu teritoriul produselor underwear, pierzând minute în şir în alegerea celor mai bune sortimente. O interesau culoarea, calitatea materialelor şi croiala, iar în timp ce discuta cu vânzătoarea, se întorcea spre mine să-mi ceară opinia. Dacă observa pe chipul meu că nu eram de acord cu alegerea respectivă, lăsa produsul la o parte, interesându-se de un alt model. Ori de câte ori sesiza în expresia mea că mi-ar plăcea ceva, cerea pe loc să împacheteze. Brusc, am realizat că făcea toate acele cumpărături pentru mine. Felul natural în care îşi trecea degetele delicate peste boxerii pe care-i alesese pentru mine mă excita intens, amintindu-mi instantaneu de incidentul din onsen, întărindu-mi, în plus, convingerea că numai talpa piciorului ei putuse să-şi facă loc cu atâta naturaleţe înspre zona cea mai intimă a trupului meu. Prins în jocul ei de-a cumpărăturile – care începuse cu ce crezi că i-ar plăcea lui Ken? – am trecut pe la toate raioanele de îmbrăcăminte masculină şi de cosmetice, Kiyomi alegând bucuroasă tot ceea ce credeam eu că i-ar face plăcere lui Ken să aibă. În final, după ce plătise cu o carte de credit, m-a rugat să las la casă adresa mea. Îmi cumpărase lenjerie, cămăşi, o cravată burberry, două pulovere, un parfum cerruti, un ceas elveţian frederique constant şi un fular roşu morgan and oates. Deşi iarna era aproape pe trecute, insistase mult să-mi cumpere acel fular. Şi, în mod inexplicabil, mai cumpără un fular roşu, exact acelaşi model, pe care îi ceruse vânzătorului să-l trimită pe adresa ei. I-am mulţumit pentru cadouri, scuzându-mă din cauza uriaşei cheltuieli, dar mi-a zâmbit, asigurându-mă că fusese plăcerea ei. Am înţeles gestul ei ca pe o răzbunare feminină inconştientă, adresându-se soţului absent, bucuria care-i învăluia chipul cu o frumuseţe ireală, intangibilă, dăruindu-mi-o mie, îl desproprietărea în felul acesta pe Ken de ceva ce s-ar fi cuvenit, în ordinea socială, numai lui, bărbatului de drept. Trebuie să recunosc că acest gând mă făcuse pe deplin fericit. Eu însumi fusesem răzbunat pentru stările grele de gelozie pe care le avusesem închipuindu-mi orgoliul lui Ken de a le avea pe cele două femei, pe Kiyomi şi pe Lili.

Am reîntâlnit-o pe Kiyomi, alături de Ken, la concertul orchestrei Filarmonicii din Tokyo, dar eram atât de preocupat de performance-ul robotului nostru, încât nu am dat aproape nicio atenţie cuplului Takeuchi. Oricum, după toate aparenţele, lucrurile evoluaseră

în mod pozitiv între ei. Pe Lili nu avusese, totuşi, curajul s-o invite la concert sau, poate, având în vedere vestea bună pe care Kiyomi i-o adusese lui Ken după vizita la clinică, acesta rupsese orice relaţie cu ea. Erau numai presupunerile mele. În seara aceea purtam cămaşa şi cravata burberry, cumpărate de Kiyomi, precum şi ceasul elveţian. În pauza concertului făcusem tot posibilul ca ea să observe acele amănunte din vestimentaţia mea. Sunt absolut convins că a observat totul, ba mai mult, apropiindu-se de mine şi întinzându-mi mâna, mi-a strecurat în palmă un mic bileţel. Arzând de nerăbdare să-l citesc, m-am scuzat faţă de cei din grupul nostru care discutau însufleţiţi performanţa robotului şi m-am îndreptat grăbit spre otearai. Biletul era în engleză. Îmi cerea să ne întâlnim a doua zi într-un cafe din Ebisu. A doua parte a concertului aproape n-a mai existat pentru mine. Conţinutul biletului pe care-l ţineam în buzunarul hainei se strecurase neştiut în sângele meu, răscolindu-mă cu chemarea magică a unui cântec îndepărtat de sirenă, care, cu toată împotrivirea raţiunii, avea să mă poarte spre locuri primejdioase şi greu de străbătut. Ştiam încă din seara aceea că, dacă voi urma armonia vrăjită a cântecului abia auzit, eram pierdut.

A doua zi, în urma unor pregătiri minuţioase îndreptate, în mod special, asupra aspectului meu exterior, m-am prezentat la cafeneaua indicată în bilet. Am aşteptat-o o jumătate de oră. Kiyomi a apărut exact în momentul în care, după două cappuccino, mă convinsesem că n-o să mai vină, că, cel mai probabil, meditând la ceea ce n-ar trebui să se întâmple între noi, se răzgândise, preferând să rămână acasă. S-a scuzat că m-a făcut să aştept. Omatase itashimashita. De fapt, locuia în apropiere mi-a explicat, în Daikanyama, dar n-a putut pleca mai repede. N-am mai întrebat-o nimic. În schimb, ea m-a chestionat nerăbdătoare dacă ştiam ce zi era aceea. I-am răspuns, nedumerit, că nu. Apoi mi-a explicat că, exact la o lună de la Valentine’s Day, se sărbătorea o zi specială, inventată de către japonezi, White Day, adică ziua în care bărbaţii întorc cadoul primit de la femei de Valentine’s Day. Dacă femeile dau de sărbătoarea iubirii sweets, pe 14 martie, sau de knicker’s giving day, bărbaţii le cumpără femeilor lenjerie. S-a ridicat de la masă fără să comande nimic şi mi-a propus să mergem să-i cumpărăm iubitei mele lenjerie. Eram complet derutat, neştiind ce anume urmărea. Ken, mi-a explicat ea pe stradă, mi-a spus că ai o iubită, pe Lili. Dacă nu i-ai cumpărat încă un cadou, haide să te ajut s-o

faci. Îi place lenjeria franţuzească? E foarte chici şi, fără ca eu să fiu în stare să mă împotrivesc, m-a purtat din boutique în boutique ca să cumpăr lenjerie pentru aşa-zisa mea iubită. Nu am îndrăznit să-i explic cum stăteau cu adevărat lucrurile, îmi închipuiam că soţul ei făcuse asta ca să scape de suspiciunile şi de geloziile ei.

Se folosise de mine ca să-şi salveze reputaţia de om însurat! Ca bărbat nu-l puteam trăda, dar asta însemna că toate intenţiile mele de cuceritor cu care venisem acolo nu mai valorau absolut nimic. Amuzat, m-am lăsat prins în jocul ei, ne jucam din nou de-a cumpărăturile, de data asta însă situaţia se inversase. Universul feminin în care mă purta, micile boutique-un franţuzeşti de lenjerie intimă mă tulburau peste măsură, aprinzându-mi simţurile şi dându-mi senzaţia că, ori de câte ori mă apropiam cu un milimetru mai mult de Kiyomi, păşeam pe lava încinsă a unui vulcan în erupţie, iar pe faţă mă plesneau flăcările aerului dogoritor dintre noi. În final, a ales un fel de body, negru, confecţionat numai din dantelă. Când am ieşit din boutique a constatat că ne aflam foarte aproape de casa ei şi m-a invitat la un ceai. În Daikanyama, o zonă rezidenţială, poţi să admiri splendoarea arhitecturii tradiţionale japoneze combinată cu rafinamentul artei grădinilor. Liniştea de aici nu este întreruptă nici măcar de maşinile scumpe care îşi fac rar apariţia pe stradă, acestea deplasându-se silenţios, de parcă ar fi puse în mişcare de motoare de puf, fără nicio legătură cu pământul şi cu acceleraţia gravitaţională. Când am ajuns la casa ei, am fost copleşit de simplitatea luxului pe care fiecare obiect, perfect aşezat la locului lui, îl degaja cu naturaleţea cu care florile îşi răspândesc în aer miresmele. M-am descălţat la intrare şi m-am scuzat că nu am niciun omiyage pentru gazdă, dar, amintindu-mi de pachetul cu lenjerie, artistic împachetat, i l-am întins, încercând să afişez un aer cât mai firesc. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă l-ar fi refuzat. L-a luat cu naturaleţe şi m-a invitat înăuntru. Ne-am aşezat amândoi pe tatami. Şi în clipa următoare, deşi ea nu făcuse niciun gest, uşile paravanului pictat s-au dat la o parte, făcând loc unei femei între două vârste, îmbrăcată într-un kimono de casă, căreia Kiyomi i-a cerut, cu o voce joasă, să ne pregătească ceaiul. În aşteptarea ceaiului, Kiyomi mi-a explicat că acea casă fusese cumpărată de către bunicul ei şi că îi plăcea grozav să locuiască acolo. Casele japoneze îi dădeau o siguranţă pe care casele în stil european, deşi crescuse în astfel de case, în Anglia, nu i-o puteau oferi. Nu avea decât cuvinte de reproş pentru părinţii ei

care o ţinuseră atâta vreme departe de viaţa japoneză. Apoi mi-a mărturisit că deţinea şi un apartament modern, în Tsukishima, dar că ea se ducea foarte rar acolo. Cel mai mult îi plăcea lui Ken, de aceea îl şi păstrau, pentru panorama lui superbă spre Tokyo Bay. În acel apartament primeau oaspeţii străini, care se simţeau mai în largul lor pe fotolii şi canapele. Şi, brusc, după ce ne-a fost servit ceaiul, însoţit de câteva prăjiturele, mi-a cerut să-i povestesc despre Lili. Ce face în Japonia, dacă o iubesc, dacă ne vom căsători, dacă ne vom întoarce în Europa. O interesa tot. Nu ştiam ce să-i spun, nebănuind cât de departe mersese Ken în minciuna lui. Am răspuns evaziv, încercând să-i explic că, deocamdată, mă gândeam numai la munca mea și că, dat fiind acest lucru, îmi doream să rămân cât mai mult în Japonia, ca să-mi pot continua cercetările. M-a întrebat dacă soţul ei poate decide ca eu să mai rămân în Japonia. I-am răspuns afirmativ. A tăcut câteva clipe, apoi m-a invitat să iau din prăjiturele. Ceaiul era extraordinar, iar prăjiturelele, simple ca aspect, mă umpleau de savoarea unei dulceţi nemaicunoscute până atunci. Și-a amintit brusc de cadou, a sărit în picioare şi m-a rugat, cu un surâs misterios pe buze, s-o aştept. A revenit după o jumătate de oră, timp în care, din fericire, am avut ocazia să-mi dezmorțesc picioarele. Când a apărut, purta deasupra numai o yukata de culoare neagră strălucitoare, împodobită cu flori mari roşii, sub care îmbrăcase body-ul pe care-l alesese chiar ea. Părul negru și-l ridicase deasupra capului. S-a rotit de câteva ori, răspândind în aer un miros delicat de parfum, burberry brit? dezvăluind treptat dantela lenjeriei pe care o purta pe dedesubt. Sesizând probabil dorinţa puternică din ochii mei, trupul meu, un arc perfect întins, dând impresia că în clipa următoare avea să zboare spre ea şi s-o cuprindă în braţe, s-a întors brusc şi a părăsit încăperea. Nu ştiam ce să fac şi am rămas nemişcat locului, aşteptând. Ea a apărut mai târziu îmbrăcată într-un kimono simplu. Mi-a spus că îi plăcea în kimono şi că se săturase de îmbrăcămintea europeană, că nu înţelegea de ce femeile japoneze renunţaseră la kimono-un în favoarea stilului european care le venea atât de oribil. M-am abţinut de la orice comentarii. Dar nu s-a lăsat, vrând să ştie dacă mie îmi plăceau femeile japoneze îmbrăcate în kimono-un sau cele în stil european sau dacă preferam, de fapt, numai femeile albe. I-am răspuns că eu nu vedeam în felul acela lucrurile, că atunci când era vorba numai de sex nu mai conta culoarea pielii sau stilul vestimentar, evitând, fireşte, orice referiri la descoperirea pe

care o făcusem cu Lili, şi anume că penisul meu înţelegea perfect numai limba română, dar, am continuat eu, încercând să par cât mai natural, atunci când mă îndrăgostesc de o femeie alte detalii sunt cele care contează. A vrut să ştie care anume. Atunci i-am vorbit despre o cântăreaţă de koto de a cărei porţiune cuprinsă între linia gâtului şi rădăcina părului mă îndrăgostisem. A zâmbit, şi-a dus degetele spre porţiunea abia menţionată de mine şi, fără să-mi răspundă, mi-a propus să facem o călătorie la Kyōto, toţi patru, ea, Ken, eu şi Lili. Să vedem cireşii înfloriţi. Am răspuns, evaziv, da, după care mi s-a părut că ar fi momentul să mă retrag. I-am mulţumit pentru tot şi m-am ridicat să plec. Îmi amorţiseră de tot picioarele de la poziţia seiza, obligatorie în codul de politeţe japonez. Sângele a început să mi se pună în mişcare abia după după câteva minute de mers pe jos până în staţia Ebisu.

Săptămâna următoare zburam toţi patru spre Kyōto. Eram din nou lângă Lili, după mai bine de o lună. Spre deosebire de drumul spre Kusatsu, în avion, cât şi pe parcursul întregii călătorii, Lili şi-a dat tot interesul să arate că noi doi formam un cuplu. În avion a stat tot timpul cu capul pe umărul meu, iar la coborârea din avion, când ne îndreptam spre spaţiul destinat bagajelor, s-a lipit de mine aşa cum numai femeile rănite sufleteşte sunt în stare să o facă, atunci când caută protecţia puternică a bărbaţilor. Gestul ei m-a tulburat profund, făcându-mă să întrezăresc o clipă ceva din drama pe care, cu siguranţă, o trăia, fiind îndrăgostită de un bărbat însurat, care, probabil, într-o zi, săturându-se, avea să întoarcă privirea în altă parte, spre o altă femeie de genul ei. Mi-am pus braţul în jurul taliei lui Lili, trăgând-o afectuos spre mine. Acel gest mi-a amintit brusc de scenele de dragoste dintre noi, trezindu-mi o puternică dorinţă în suflet. Mă îndrăgostisem de… cum să-i spun?… de un gest aproape rupt de persoana care îl făcuse. Felul în care Lili alunecase spre mine, lipindu-se de trupul meu într-o cădere ce simboliza abandonul deplin în braţele de care fusese ferm convinsă că aveau s-o primească, vălurind imperceptibil aerul, stârnise în sufletul meu o vibraţie mută, transmisă apoi, prin canale subterane şi invizibile, în toată reţeaua de carne şi sânge a trupului meu, trezindu-mi simţurile ca de-o atingere vrăjită. Acea trezire fusese probabil observată şi de Kiyomi, fiindcă am văzut-o, în clipa aceea, tresărind. Ken închiriase o maşină în care ne-am aşezat lucrurile, după care ne-a dus la un hotel din Arashiyama, unde Kiyomi, după cum

aveam să aflu mai târziu, făcuse rezervarea camerelor. O cameră pentru ea şi soţul ei şi o alta pentru mine şi Lili. La recepţie, Ken a încercat să-şi ascundă nemulţumirea pentru distribuirea camerelor, eram convins că, dacă ar fi fost după dorinţa lui, ar fi preferat ca eu şi Lili să dormim în camere separate. Nu ştiu dacă mi s-a părut sau nu, dar am observat o uşoară satisfacţie pe chipul, de obicei ascuns sub masca impasibilităţii, al lui Kiyomi. Îmi doream să am o explicaţie cu Lili, să-mi spună şi mie ce se întâmplă, dar acel lucru n-a fost posibil.

Seara, când am ajuns în cameră, după ce toată după-amiaza ne-am plimbat pe la templele din Arashiyama şi după ce la restaurant Ken a încercat să prelungească tot mai mult cina, dorindu-şi parcă să ne petrecem acolo întreaga noapte, ca şi cum n-ar mai fi vrut să ajungem la hotel, eram atât de osteniţi, încât discuţia dorită de mine n-a mai avut loc. După ce am făcut duş amândoi, Lili s-a strecurat lângă mine, pregătindu-şi culcuşul, instinctiv, ca un pui de animal, chiar în braţele mele. A adormit liniştită. Am simţit-o mişcându-se în aşternuturi către dimineaţă, atunci când lumina de afară încerca să-şi facă loc prin storurile din ferestre. A reuşit să mă excite în câteva secunde, în clipa următoare o pătrundeam cu un dor care-mi răvăşise de tot sufletul. Crezusem că mă vindecasem de amintirea ei, dar mă înşelasem amarnic. Abia dacă am avut timp să facem un duş. Ca să câştigăm timp, am intrat împreună sub apă, ceea ce n-a fost o idee prea bună, fiindcă şuvoiul fierbinte şi apropierea ei electrizantă m-au excitat din nou. Aş fi vrut să rămânem toată ziua aceea în camera de hotel. Când am coborât la micul dejun, servit în stil de bufet suedez, Ken şi Kiyomi ne aşteptau deja la masă. După ceea ce exprimau privirile lor, în parte am realizat că amândoi îşi dăduseră seama că între mine şi Lili se lipiseră nişte circuite invizibile care, chiar dacă ne găseam în locuri diferite din încăpere, scânteiau puternic în aer, conectându-ne instantaneu trupurile. Amândoi ştiau că făcuserăm sex. Din acea clipă, Ken a devenit posomorât, iar Kiyomi, în compensaţie, a început să strălucească precum un trandafir care abia îşi deschidea petalele, bucurându-se deplin de soare.

Programul acelei zile, întocmit de Kiyomi, cuprindea vizite la Ryoanji, Kinkakuji, Palatul Imperial, Nijo Castle, cireşii înfloriţi la Daigoji, o expoziţie retrospectivă Utamaro, iar seara, Miyako Odori, la Gion Kaburenjo Theater. Acum, când stau să mă gândesc, nu-mi dau seama ce m-a copleşit mai mult pe parcursul acelei zile: să fi fost

tăcerea asurzitoare care lega pietrele din Ryoanji într-o comunitate minerală indestructibilă sau frumuseţea, greu de privit cu ochiul liber, a templului de la Kinkakuji, să fi fost măreţia simplă și pură a Palatului Imperial sau verdele întunecat al pinilor din faţa reşedinţei imperiale de fiecare zi Otsune-goten, să fi fost valurile albe şi roz ale cireşilor înfloriţi sau ceaiul băut din boluri mici chiar sub vuietul imperceptibil al cascadelor vegetale, să fi fost frumuseţea nepieritoare a femeilor pictate de Utamaro sau frumuseţea în mişcare a dansatoarelor maiko și geisha de pe scena Teatrului Gion Kaburenjo? Nu știu. Cert este că, în ziua aceea, mi s-au deschis ochii spre o Japonie despre care nu avusesem decât o vagă idee, răsfoind albume frumos colorate în marile librării din Tokyo. Nu-mi puteam ierta faptul că stătusem atât de mult timp departe de acele locuri, ignorând prin munca mea la roboţi ceea ce era fundamental, dar atât de bine ascuns, încât la o privire superficială îţi putea crea impresia de absenţă, şi anume resortul principal care făcuse să se ivească toate acele splendori, sufletul japonez. Unde îşi găseau locul roboţii în vastele încăperi de la Palatul Imperial? Cum se reflecta oare umbra lor metalică pe panourile pictate din Seiryoden, faimoasa reşedinţă din palatul Imperial, la care făceau referinţă romanele de curte din perioada Heian? Roboţii noştri dansau para, para, un dans japonez la modă, şi se înclinau ceremonios la finalul dansului. Le înserasem o cameră de luat vederi în capetele rotunde, un microfon în fiecare ureche, un speaker în gură, senzori în piept şi în picioare care să sincronizeze mişcările încheieturilor metalice, susţinându-le echilibrul în spaţiu, dar senzori speciali pentru detectarea frumuseţii nu inventasem, emoţia teribilă a întâlnirii cu frumosul neputând fi parametrizată de programele actuale cunoscute. Vizita la Kyōto a mişcat în mine nişte pârghii pe care le credeam infailibile, făcându-mă să-mi pun sub semnul întrebării

A.

S

toată munca mea din ultimii ani. Când m-am întors în Tokyo, primirea veselă pe care mi-a făcut-o Qrin la intrarea în casă m-a îndurerat de moarte. Din fericire, o adusesem pe Lili cu mine, altfel, probabil, în noaptea aceea s-ar fi comis o primă crimă tehnologică din era postumană, o crimă curată, fără sânge, aş fi decuplat, fără cea mai mică ezitare, toate circuitele lui Qrin, anihilându-l.

Dar cu cât mă gândeam mai intens, cu atât realizam că

frumuseţea care mi se păruse că o întrezărisem ca pe o fâlfâire îndepărtată de aripi în diferite locuri din Kyōto nu exprima, din cauza desăvârşirii ei, nimic uman, dimpotrivă, apariţia ei părea că este urmarea unui accident de natură necunoscută, ce a avut loc printr-un joc capricios şi imprevizibil al unei realităţi secunde. Tot ceea ce am văzut la Kyōto, ţinând de domeniul artei, avea, în mod indiscutabil, toate calităţile frumosului, dar acea frumuseţe la care mă refer şi care mi-a intrat brusc în ochi, ca o tăietură de laser, nu provenea din armonia lucrurilor, ci era ca o intervenţie neaşteptată a invizibilului, ca şi cum realitatea s-ar fi despicat subit, lăsând să se întrevadă, dincolo de starea obişnuită şi precară a lucrurilor, o lume cumplită şi inaccesibilă. Frumuseţea are ceva metafizic, inuman, tot aşa cum perfecţiunea ultimă a lumii materiale, restrânsă în dimensiunile imperceptibile ale universului cuantic, se apropie mai mult de transcendenţă decât de realitate. De această frumuseţe mă izbisem ca de un cântec vrăjit şi nu-i mai puteam uita chemarea. S-a mai produs atunci un lucru care avea să-mi schimbe radical maniera de percepţie a activităţii mele privind perfecţionarea roboţilor. Eram convins că înaintam cu cercetările într-o direcţie greşită, iar ceea ce urmăream atunci, perfectarea unor deprinderi manuale și îmbunătățirea memoriei virtuale a roboţilor, ne va conduce, la un moment dat, într-un impas tehnologic. Puteam realiza toate lucrurile pe care le presupunea proiectul de cercetare la care lucram, roboţii noștri devenind cele mai avansate creaturi artificiale de pe pământ, dar asta nu reprezenta decât un bilanţ sau o exprimare profesională a orgoliului tehnologic. În fapt, nu numai că scopul ultim, obţinerea unor roboţi perfecţi, era departe de a fi realizat, ci, după felul în care începeam să întrevăd atunci lucrurile, ne îndepărtam tot mai mult de vechiul vis al omenirii, crearea unor fiinţe asemănătoare omului. Plăsmuind roboţi după calcule sofisticate de ordin tehnologic, dotându-i cu o reţea complexă de circuite integrate, uitasem că, aşa după cum credea Platon, sufletul lumii fusese creat după armonii de ordin muzical. Ştiam că fuseseră investite sume uriaşe de bani în proiectul la care lucram, de aceea, ideile care îmi veniseră atunci şi care ar fi condus la abandonarea concepţiei de bază după care se desfăşura cercetarea noastră nu vor putea fi acceptate de către coordonatorii proiectului, printre care se afla şi Ken. Cel mai prudent era să nu vorbesc încă despre ele. Totuşi, plin de ardoare, i le-am expus

lui Lili chiar în noaptea aceea, după întoarcerea de la Kyōto. Îmi propuneam cu entuziasm să fac cercetarea pe cont propriu. În fapt, totul era foarte simplu. Eram la curent cu ultimele descoperiri legate de calculatoarele cuantice, iar demonstrarea inseparabilităţii cuantice a particulelor, privită cu mult scepticism de către unii dintre fizicieni, îmi părea a fi cheia în crearea unor roboţi care să dezvolte un fel de gândire cuantică, iar cu ajutorul acesteia să le fie coordonate toate acţiunile. Astfel, cercetarea în robotică ar putea avansa pe două planuri, pe de o parte urmărind dezvoltarea echipamentelor tehnologice şi electronice care să reprezinte componenta materială a robotului şi, pe de altă parte, crearea unor calculatoare cuantice care să exprime componenta spirituală a acestuia, adică, gândirea, şi, de ce nu, chiar simţirea lui. Lili m-a ascultat cu foarte mare atenţie, punându-mi întrebări, cerându-mi să-i explic totul pe înţelesul ei. Şi ai putea face dragoste cu aceşti roboţi? m-a întrebat brusc, ridicându-şi capul de pe pernă şi privindu-mă intens, cu o strălucire aparte în ochi. Nu vreau să te dezamăgesc, draga mea, am început să-i explic, dar în unele baruri exclusiviste hi-fi din Tokyo există programe virtuale de computer care pot să-ţi inducă starea de orgasm absolut, satisfăcând orice pretenţii sexuale. Conectarea erotică în circuit virtual nu prezintă niciun risc în comparaţie cu sexului normal şi nu creează complicaţii inutile! Un bărbat poate fi satisfăcut fără nicio problemă! îşi cumpără un cârd în cipul căruia sunt inserate câteva informaţii de bază, cum ar fi durata programului, tipul acestuia, adică, în funcţie de preferinţe, sexul cu o femeie, cu un bărbat, cu un transsexual, n-are importanţă, cu un asiatic sau cu un alb, nu contează, clientul poate să opteze fără să-l ştie nimeni şi, contra sumei de bani de care dispune, primeşte ceea ce doreşte! S-a uitat înspăimântată la mine şi s-a dat mai la marginea patului. Ai încercat? m-a întrebat, implorându-mă din priviri. Da, o dată! îl cunoşteam pe tipul care se ocupa de programe, mi l-a prezentat un coleg de la firmă. Neîncrezătoare, Lili mi-a cerut să-i descriu în detalii toată experienţa aceea. Am tras-o spre mine şi, inspirat de pielea ei de miere, i-am explicat, arătându-i în acelaşi timp, prin gesturi, cum decursese şedinţa mea sexuală virtuală. Am recunoscut că fusesem pe deplin satisfăcut. M-a întrebat dacă eu m-aş mai duce la barul acela, i-am răspuns că nu, declarându-i că, de vreme ce o aveam pe ea lângă mine, nu-mi doream s-o mai fac. A vrut să mai ştie şi despre relaţiile mele sexuale cu japonezele, dar nu prea aveam ce să-i spun. Apoi, ca şi

cum şi-ar fi amintit brusc, m-a întrebat de Kiyomi, dacă îmi plăcea. Am răspuns evaziv, încercând totodată să schimb subiectul şi s-o întreb, la rândul meu, despre Ken. Mi-a mărturisit că a avut o relaţie cu el, dar că totul s-a terminat şi că nu vrea, deocamdată, să vorbească despre asta. S-a cuibărit lângă mine, foşnind ca un câmp imens şi tăcut de maci, făcând să apară în trupul meu fiorii unei intense pasiuni. O doream din nou.

Din noaptea aceea, Lili aproape s-a mutat la mine. Spun aproape, fiindcă, de fapt, dispărea uneori de acasă nopţi întregi, ca să reapară la fel de neaşteptat după cum plecase. De câte ori mă întorceam seara târziu de la firmă, inima începea să-mi bată cu putere, gândindu-mă ca s-ar putea s-o găsesc aşteptându-mă. Dar nu mă întâmpina decât glasul inconfundabil al lui Qrin, salutându-mă vesel, okaeri! Lili reapărea după câteva zile, răsplătindu-mă din plin pentru răbdarea mea. Convenisem să nu pun nicio întrebare, ea promiţându-mi că într-o zi, când îi va înceta contractul la firma care o angajase şi o adusese în Japonia, totul se va rezolva de la sine şi va rămâne cu mine. Într-un fel îmi convenea şi mie acea situaţie, nu-mi doream să mă leg prea mult de ea şi, mai ales, mă ferisem să-i fac orice promisiune, de teama că într-o zi nu voi mai fi capabil să mi-o ţin. Seara, înainte de culcare, când mi-era dor de trupul ei şi nu era lângă mine, vizionam înregistrările primei noastre nopţi, pe care evident nu le ştersesem, şi, mulţumit, analizam în detaliu mişcările înlănţuite ale trupurilor noastre. Am reuşit să fac un montaj din acele înregistrări şi pot spune că a ieşit aproape la fel de perfect ca o scenă de film. Mă pricepeam destul de bine la montaje. Aproape că mă desprinsesem de ideea că bărbatul şi femeia care făceau dragoste pe un concert de pian de Brahms eram eu şi Lili. Mi-ar fi plăcut să-i arăt şi ei montajul, dar nu puteam risca, doar îi promisesem că voi şterge înregistrările cu pricina. S-ar fi supărat. Până la urmă, tot s-a supărat pe mine, dar dintr-un alt motiv. M-a sunat într-o după-masă, eu aflându-mă încă la firmă, că era la mine acasă şi că ar fi vrut să-şi pună, în aşteptarea mea, un DVD. Singurul film artistic pe care eu îl aveam în casă era Out of Africa, restul DVD-urilor aflate pe poliţele de pe perete cuprindeau serii celebre de manga. Nu reuşise, totuşi, să

Florina II is pună filmul, fiindcă nu putea porni DVD-ul şi nu ştia

cum să facă. I-am explicat că tot ceea ce se petrecea, în plan tehnic, în casa mea se făcea prin intermediul calculatorului, că nu trebuia decât să-l deschidă şi să introducă DVD-ul, iar restul îl voi face eu, de la birou. Lili s-a resemnat şi a urmat instrucţiunile mele, eu putând urmări pe calculatorul meu de pe birou, conectat la cel de acasă, toate mişcările ei prin cameră. Când a realizat că eu o puteam vedea, indicaţiile precise pe care i le dădusem dovedindu-i că prin sistemul de supraveghere pe care îl aveam instalat undeva în casă puteam observa tot ceea ce se întâmpla acolo, s-a supărat şi, intuind unde se găsea ascunsă una dintre camerele video, s-a întors spre Qrin şi prin ochii lui, privindu-mă pe mine, mi-a zâmbit, după care s-a întors, şi-a luat poşeta şi a ieşit pe uşă. Plecase.

Nu pot spune că nu m-a afectat profund plecarea ei, dar am încercat să-mi revin, să nu mă mai gândesc la ea şi să mă concentrez asupra activităţii mele. La serviciu mă străduiam să creez pentru roboţi programe cât mai performante de recunoaştere spaţială şi de o cât mai clară exprimare a realităţii în format electronic, colaborând cu colegii care se ocupau de realizarea unui coeficient optim ISA, Intelligent Servo Actuator, şi de ceea ce se numea în jargonul nostru dynamic walking, adică determinarea unui centru de gravitaţie care să nu fie limitat la zona de stabilitate a robotului. Această colaborare servea de minune propriilor mele cercetări legate de adaptarea calculatorului cuantic la funcţiile roboţilor, cercetări pe care le schiţasem numai în plan teoretic, fiind lipsit de aparatura necesară ca să pot pune în aplicare rezultatele calculelor mele. Am intrat însă în corespondenţă cu câţiva specialişti care lucrau în domeniul de vârf al fizicii cuantice, câţiva dintre ei, extrem de interesaţi de ideile mele, facilitându-mi accesul la analizele şi studiile lor. Parcurgerea acestora m-a ajutat să înţeleg că direcţia spre care o luasem era, deşi lungă şi anevoioasă, una bună, dar că presupunea, din partea mea, pe lângă doza de nebunie, de care făcusem deja dovadă, şi multă muncă, şi, în plus, un studiu mult mai aprofundat al fizicii cuantice. Mi-am luat cărţi de la bibliotecă şi am început să citesc. M-am înscris, plătind o sumă oarecare, la o bază de date în domeniu. Toate aceste cercetări îmi luau atât de mult timp, încât nici nu realizam cum trecuseră săptămânile care mă despărţiseră de Lili.

De Golden Week mi-am propus să stau în casă şi să parcurg studiile pe care le primisem de la Geneva privind teleportarea cuantică.

Acele studii conţineau nişte calcule destul de dificile, de aceea, mi-am spus că săptămâna liberă era binevenită pentru a le înţelege şi a le analiza. Iniţial mă gândisem să fac o călătorie la Kyōto, frumuseţea întrezărită acolo, intensă în misterul ei ascuns, mă atrăgea cu un glas cumplit de dureros. Am rezistat însă tentaţiei, amintindu-mi de cantitatea de bibliografie imensă care mă aştepta s-o parcurg. Chiar din prima zi de Golden Week, adică exact pe 29 aprilie, când japonezii sărbătoresc Green Day, am avut însă un vizitator neobișnuit. În momentul în care vizitatorul meu s-a apropiat de uşa apartamentului, senzorii speciali, plasaţi în minuscula cameră digitală, mascată de catul uşii, au declanşat sistemul de supraveghere video în mod automat, monitorul calculatorului de supraveghere transmiţându-mi imagini din exterior. Înainte să aud butonul soneriei, ştiam că Kiyomi se afla în faţa uşii mele. Deşi venea prima dată la mine, a intrat cu o naturaleţe dezarmantă, dând impresia că îmi cunoştea foarte bine interiorul casei. Eram mut de uimire. Oare ce căuta aici soţia lui Ken Takeuchi? Mi-a inspectat din priviri întreg apartamentul, care, de altfel, se compunea dintr-o singură încăpere, spaţiile distincte, de dormit sau bucătăria, delimitându-se prin praguri pe care Qrin învăţase foarte bine să le observe și să le treacă. Nu aveam deloc mobilier, dulapurile pentru haine erau mascate în perete, iar patul foarte jos, acoperit cu o cuvertură a cărei culoare se apropia foarte mult de cea a pereţilor, putea trece aproape neobservat. În schimb, echipamentul electronic, de care eram foarte mândru, îşi disputa dominaţia apartamentului cu cele câteva plante exotice care îmi decorau casa. Kiyomi părea mulţumită de ceea ce vedea. Cred că a satisfăcut-o și faptul că în apartamentul meu nu percepea niciun miros de femeie. S-a aşezat pe canapeaua pe care, de obicei, mă trânteam seara, în compania unui pahar de cutty shark, ca să mă uit la televizor. Încă nu-mi spusese dacă vizita ei avea un scop anume. Desigur, nici n-o va face. Şi-a aprins cu stângăcie o ţigară slims. M-am dus să-i aduc o scrumieră. A tușit, înecându-se cu fumul, ceea ce m-a făcut să cred că abia se apucase de fumat. M-a întrebat dacă eu fumez. I-am explicat că în România fumasem, dar că, odată ajuns în Japonia, străduindu-mă să fac faţă intenselor solicitări ale programului de lucru, am început să uit de ţigări, până când am constatat că, în câteva luni, îmi pierise definitiv orice dorinţă de a mai fuma. Apoi, fără nicio legătură cu discuţia despre fumători, mi-a mărturisit că nu ştia de ce venise la mine, că era

singură în Golden Week, Ken fiind plecat, şi că îşi dorea să ieşim undeva împreună. Poate în Ginza, să facem nişte cumpărături, apoi să mâncăm ceva sau să vedem un film. What doyou think? Ce să zic?! Toate planurile mele pentru Golden Week se spulberaseră, dar nu puteam s-o refuz. Adevărul este că, încă din momentul în care o ascultasem cântând la koto, nu încetasem să mă gândesc la ea, iar în momentul în care a intrat în apartamentul meu şi şi-a scos cu o naturaleţe incredibilă pantofii, am ştiut că în tot timpul acela o dorisem cu o intensitate la care nu mi-am dat niciodată voie să mă gândesc. Am ieşit în oraş, ea nu mai venise cu fabuloasa ei maşină, mi-a spus că, neştiind prea bine unde stăteam, preferase să vină cu taxiul. N-am ratat aproape niciunul dintre celebrele departaments stores din Ginza, Mitsukoshi, Matsuya, Matsuzakaya sau Wako, apetitul ei pentru cumpărături, privit într-o altă lumină, începea încet, încet să mă fascineze. Pe Ginza's 5th Avenue a intrat în cele mai selecte buticuri ale unor bine-cunoscuţi designeri. Am urmat-o, privind vrăjit cum încerca pe rând modelele scumpe ale unor creatori de modă europeni. Nu s-a abţinut să-mi cumpere şi mie câte ceva, şi când spun câte ceva, mă refer la flecuşteţe care costau mii de yeni. Avea o predilecţie specială pentru lenjeria intimă masculină. Ne-am dus să vedem şi un celebru film de animaţie, după care seara s-a încheiat la un restaurant situat la etajul 38 al clădirii Yebisu Garden Place Tower. Din acel loc, se spune ca în zilele senine se pot vedea Muntele Fuji şi Yokohama. Am ajuns la mine acasă puţin după miezul nopţii. Eram amândoi osteniţi. Mi-era somn, dar nu puteam, totuşi, să-i propun să ne culcăm, nu aş fi dorit s-o ofensez. Exista posibilitatea ca eu să dorm pe canapea, cedându-i ei privilegiul de a dormi în pat. Am deschis o sticlă de vin franţuzesc. După două pahare de vin, mi-a mărturisit direct că venise la mine ca să facem sex, dar că atunci când m-a văzut lucrând la calculator şi-a dat seama că nu putea să mi-o ceară, pur şi simplu, de aceea a propus să ieşim în oraş. Că pentru ea cumpărăturile erau un fel de terapie, mascându-i spaime vechi, una dintre cele mai cumplite fiind spaima căderii într-un gol care o ameţea ori de câte ori se găsea în preajma unei mari emoţii. Acea mare emoţie eram eu. Mi-a mai spus că ea şi soţul ei nu mai făcuseră dragoste de mult timp. Apoi, brusc, aşa cum proceda uneori, dezarmându-mă, m-a întrebat dacă ştiam că soţul ei se afla cu Lili undeva în Okinawa. Nu ştiam, evident. Nu eşti gelos? Nu, nu eram! M-am apropiat de ea, cum stătea ghemuită pe canapea, i-am

ridicat uşor părul spre vârful capului, încercând să ajung la porţiunea aceea întinsă de la baza gâtului până la rădăcina părului, care, în urmă cu câteva luni, mă înnebunise atunci când o ascultasem cântând la koto. În braţele mele, Kiyomi devenise o cu totul altă femeie. Lacul adânc şi misterios care-mi apărea în minte ori de câte ori mă gândeam la ea păruse să se despice în două, aducând la suprafaţă o prinţesă acvatică, a cărei alcătuire trupească de sânge, carne şi piele nu se deosebea cu nimic de a muritorilor de rând. Pentru o secundă însă, în timp ce avansam vijelios în imperiile intime ale trupului ei, sfâșiind tihna caldă şi umedă a unor vaste teritorii interioare, mi s-a părut că întrezăresc pe chipul ei ceva care îmi amintea de taina frumuseţii ascunse în vălurile de aer ce împresurau anumite locuri din Kyōto. Frumuseţea aceea o doream cu o disperare mută. Mi-ar fi plăcut să pot descompune trupul ei în cele mai mici particule şi să ajung la esenţa aceea ultimă a frumuseţii, s-o descopăr şi s-o pot concepe în formule. Era însă imposibil. Am făcut dragoste toată noaptea, după care am adormit câteva ore, apoi, după un mic dejun grăbit, ne-am reluat exerciţiile sexuale cu o intensitate crescândă. Nu mă săturam de trupul ei, abstinenţa ultimelor săptămâni îşi spunea cuvântul. Activitatea laborioasă a penisului meu nu putea fi pusă pe seama unor performanţe sexuale de excepţie, nu era cazul, ci, gândindu-mă, la fracţiunea aceea de secundă când, în noaptea anterioară, mă îmbătasem cumplit de frumuseţea ei, realizam că, dacă dobândisem atunci o anumită cunoaştere a atingerii orgasmului – acest lucru se datora înclinării speciale pe care o dezvoltasem pentru intangibil. Frumuseţea mi se arăta refuzându-mi-se.

Două zile mai târziu, urcam în avion spre Kyōto. Un mărunt incident a umbrit uşor splendoarea de aur a acelor zile. E vorba de un telefon al lui Lili. M-a sunat să-mi spună că se afla în apartamentul meu, că mă aştepta, întrebându-mă când mă întorc acasă. Putând vorbi în linişte, Kiyomi aflându-se la baie, i-am pus câteva întrebări, vrând, mai ales, să ştiu dacă nu cumva fusese în acele zile în Okinawa. Nici vorbă, mi-a răspuns ea, de unde ţi-a venit ideea asta? Am fost mai ocupată în ultimul timp, dar mi s-a făcut dor de tine şi aş vrea să te văd. I-am explicat că momentan mă aflam la Kyōto, omiţând să-i spun în compania cui, dar că urma să mă întorc în ziua următoare. Atunci te aştept, mi-a răspuns, cu un ton care mi-a amintit instantaneu de moliciunea trupului ei. Mi-a mai spus că primisem nişte pachete de la

anumite magazine din Ginza, erau cumpărăturile pe care le făcusem împreună cu Kiyomi, că, în curiozitate, le-a despachetat şi că abia aştepta să mă vadă cu boxerii sexi pe care mi-i cumpărasem. Înlemnisem. Printre cumpărături, Lili descoperise şi lenjerie intimă feminină, pe care presupunea, evident, că o cumpărasem pentru ea, de aceea îşi permisese s-o îmbrace, entuziasmul ei se putea vedea uşor în poza foto pe care mi-o trimisese pe telefon în clipa următoare, înnebunit de faptul că Kiyomi putea ieşi în orice clipă de la baie, i-am explicat că trebuia să închid, că eram ocupat în clipa aceea, promiţându-i că ne vom revedea a doua zi, la Tokyo. A înţeles şi mi-a permis să închid abia după ce am asigurat-o că nu eram cu o altă femeie.

A doua zi, de la aeroport, Kiyomi s-a dus cu un taxi direct acasă. I-am urmat şi eu exemplul, despărţirea în staţia de taxiuri a fost scurtă, amândoi promiţându-ne că ne vom revedea curând. Acasă mă aştepta Lili. M-a întâmpinat bucuroasă, anunţându-mă că pregătise spaghetti. Cum eram lihnit de foame, oferta ei mi s-a părut bine-venită. Am mâncat cu poftă, încercând să evit explicaţiile legate de neobişnuita mea călătorie la Kyōto. Nici ea n-a pus prea multe întrebări. A doua zi era sâmbătă, aşa că mi-am permis să mă trezesc cât mai târziu. Lili pregătise deja micul dejun. În timp ce îmi beam cafeaua, Lili făcea planuri de weekend. În ceea ce mă privea, nu-mi doream decât să rămân în casă şi să citesc câteva dintre studiile care mă aşteptau să le parcurg. A părut dezamăgită, intuind, probabil, că se găsea ceva

„> V *

În spatele lipsei mele de chef. Dar n-a insistat. Când mă aflam la duş, s-a strecurat lângă mine, lipindu-se de trupul meu în modul acela în care intuise probabil că mă scotea întotdeauna din minţi. Avea un fel al ei special de a se lipi de mine, gestul incredibil prin care mă îndrăgostisem de ea şi care, făcându-mă să mă închipui asemenea cavalerului neprihănit, a cărui unică menire în lume era aceea de a salva şi a iubi necondiţionat prinţesele fără apărare, nu dădea niciodată greş atunci când se împlinea în toată simplitatea lui. Nu eram nici pe departe un cavaler neprihănit, dar foşnetul usturător care adia în sângele meu atunci când Lili se lipea de mine avea puterea de a mă înălţa într-o lume aprinsă de senzaţii, în care până şi cel mai jalnic bărbat putea deveni un cavaler neprihănit. Am făcut dragoste la duş, mădularul meu supunându-se doar legilor inviolabile ale atracţiei

trupești. A doua zi, duminică, ne-am plimbat prin Ueno Park, iar după-masă am făcut câteva cumpărături în Shibuya. Golden Week se sfârșise. N-am întrebat-o pe Lili cât avea de gând să stea la mine, dar presupuneam că nu venise ca să rămână. Într-adevăr, săptămâna următoare și-a reluat existența despre care eu nu știam nimic. Acea parte ascunsă, clandestină, a vieții ei mă scotea din minți, dar, atât timp cât eu nu manifestam niciun interes serios în ceea ce o privea, nu aveam niciun drept să-i pun întrebări sau s-o iau la rost pentru timpul petrecut departe de mine. Era viața ei. Curând însă, când am început să observ pe trupul ei ușoare vânătăi, am intrat la bănuieli și m-am decis s-o întreb ce anume făcea atunci când pleca de lângă mine. M-a asigurat că nu era nimic, că obișnuia, din neatenție, să se lovească de mobilier, pielea ei învinețindu-se foarte repede. Mi-a mai spus că în câteva luni îi va expira contractul cu firma care o adusese în Japonia și că va fi liberă să trăiască cum va dori. Avea intenția să se întoarcă în România, să rezolve procesul pe care bunicii ei îl aveau cu statul român pentru o casă naționalizată din centrul Sibiului. Casa aceea, în care își avea sediul o importantă instituție din oraș, aparținuse străbunicilor ei, dar, din lipsă de bani, bunicii ei nu putuseră definitiva procedurile de legalizare a proprietății sau, conform legii, de solicitare a dreptului de despăgubire. Voia să-și ajute bunicii, singura familie care-i mai rămăsese, părinții ei murind într-un accident de mașină când Lili avea doar șase ani. M-a impresionat teribil povestea ei și mi-am propus să fiu mult mai atent în relația noastră. Pe la sfârșitul lui iunie, a dispărut din nou. Și, de parcă ar fi avut o tacită și neștiută înțelegere cu Kiyomi, fiecare să-și facă apariția în viața mea atunci când cealaltă pleca, Kiyomi a dat din nou semne de viață. Absența ei din ultimul timp, după cum îmi explicase, se datora unei călătorii în străinătate. Bănuiam unde. Ken însuși fusese plecat în Dubai, unde, împreună cu câțiva reprezentanți ai firmei, prezentase, în cadrul unei expoziții de produse tehnologice de vârf, performanțele roboților noștri. Nu exista niciun motiv pentru ca soția lui să nu-l fi însoțit în acea călătorie. Era mai frumoasă ca oricând și, privind-o cum mânuia bețișoarele, lăsându-mi privirea să alunece pe degetele ei delicate, pe linia ireproșabilă a îmbrăcăminții, oprindu-mă apoi din contemplare asupra acelei porțiuni dintre rădăcina părului și baza gâtului, își ridicase părul prinzându-l cu ace lungi, mi-am dat seama cât eram de îndrăgostit. I-am propus să mergem la mine acasă. A surâs timid,

încercând apoi, cu delicateţe, să-mi explice că nu era posibil, că era o femeie măritată şi că nu putea pleca aşa cu mine. Eram uluit! Era prima oară când îmi vorbea astfel, toate încercările mele de a-i readuce în amintire întâlnirile noastre, săptămâna de aur a nopţilor dintre noi, dovedindu-se zadarnice. Îi era, desigur, dor de mine, dar călătoria în străinătate o făcuse să înţeleagă că nu mai putea fi cu mine. Urmărind-o, îmi închipuiam cu o precizie dureroasă scenele de dragoste pe care le trăise cu soţul ei în n!”)»

faimosul hotel din Dubai. îl vedeam sărutând-o exact pe acea porţiune de la rădăcina părului care se pierdea mai jos, dispărând apoi în profunzimea croielii elegante a taiorului, o porţiune pe care orgoliul meu de cotropitor o adjudecase, conferindu-i un titlu unic de proprietate. O doream cu o intensitate care creştea pe măsură ce realizam că nu o mai puteam avea. Frumuseţea ei, care tăia în carnea mea, ca o sabie, dâre adânci de sânge, mi s-a părut în acea clipă atât de insuportabilă, încât m-am ridicat brusc şi, fără niciun cuvânt, am plecat de la masă, lăsând-o singură. În graba mea, am uitat de pantofii lăsaţi la intrarea în restaurant, ieşind în stradă cu încălţămintea specială pusă la dispoziţie de către restaurant. Am fost ajuns din urmă de către un angajat al localului, care, precipitat, s-a apropiat de mine în momentul în care urma să urc în taxi. Cu numeroase plecăciuni şi cu scuze inutile mi-a înmânat pantofii, ajutându-mă să mă încalţ. Acest episod m-a amuzat teribil, ştergând ca prin farmec furia din sufletul meu, dar nu mai puteam da înapoi.

Câteva zile mai târziu, Kiyomi m-a sunat, implorându-mă cu lacrimi în glas să nu mă îndepărtez de ea, să rămânem prieteni, că nu are pe nimeni la Tokyo. Am întrebat-o ce înţelege prin a fi prieteni şi ea mi-a răspuns, după cum mă aşteptam, că i-ar plăcea să ieşim din când în când la cumpărături, la masă, că i-ar face plăcere să povestim. În cazul acesta, i-am răspuns rece, ţi-aş putea împrumuta robotul meu. Aceste lucruri este şi el în stare să le facă. Şi, evident, am închis. O iubeam şi acest adevăr cumplit a lovit inima mea cu forţa unui taifun inimaginabil. Făceam parte din două lumi atât de diferite şi de ireconciliabile, încât până şi gândul că am putea fi împreună pentru o scurtă perioadă de timp contravenea orizontului gravitaţional în care realitatea este constrânsă să se manifeste fără să sfideze legile alcătuirii lumeşti.

A venit la mine de tanabata matsuri. Povestea celor două stele

Vega (Shokujo) şi Orion (Kengyu), cărora le era dat să se întâlnească o singură noapte pe an, în ziua a şaptea a lunii a şaptea, în Calea Lactee [Ama-no-gawd), o impresionase puternic. Mi-a spus povestea într-un moment de răgaz al clipelor noastre de intimitate. I-am răspuns că aş putea s-o închid la mine în casă, că mi-aş pune robotul s-o supravegheze, că aş putea face să nu-i mai dau drumul şi s-o păstrez numai pentru mine. Serioasă, m-a întrebat cum aş face să nu afle nimeni de dispariţia ei. I-am explicat că ar fi foarte simplu, că în timpurile noastre în care oamenii cred mai mult în ceea ce apare pe internet decât în realitate, aş putea crea pe web o întreagă poveste a răpirii ei de către membri ai yakuza, că o vreme as putea face ca poliţia să comunice cu aşa-zişii răpitori după care, din lipsă de probe, să înceteze orice comunicare. Poliţia căutând-o în zadar, fără niciun rezultat, după trecerea timpului legal impus, cazul ei ar fi clasat ca nerezolvabil, dosarul dispariţiei ei alăturându-se la arhivă altor zeci de dosare conţinând cazuri similare. Ar fi simplu! am zâmbit apropiindu-mă de trupul ei. Da! a răspuns ea în timp ce-şi strecura degetele spre sexul meu, excitându-mă. Să dispărem amândoi! Din acel moment, am început să mă gândesc serios la această perspectivă şi să-mi imaginez viaţa noastră virtuală într-o lume formată din doi locuitori, eu şi Kiyomi. În ceea ce mă privea, lucrând zilnic aproape zece sau chiar douăsprezece ore pe calculator, comunicând mai mult cu roboţii decât cu oamenii, instinctul, care în mod obişnuit determină gradul de aderenţă la realitate, dobândise pentru mine un caracter precar, fragil, diluându-se lent, dar sigur. Mă lăsasem absorbit de nevoia, aproape palpabilă, de a ieşi din orbita unei alcătuiri fiziologice date şi, abandonându-mă dorinţei de a orbita în vârtejul imaterial, imperceptibil, al iubirii, opuneam o crâncenă rezistenţă la realitate. Caracterul neobişnuit al relaţiei mele cu

Kiyomi a transformat totul într-o poveste aproape incompatibilă cu realitatea, dar care, punând stăpânire pe toate gândurile mele, avea să mă plaseze la o distanţă apreciabilă de restul lumii, învecinându-mă cu absolutul. Pentru împlinirea acelei nevoi aproape metafizice, aş fi fost în stare de orice.

Pe Kiyomi am revăzut-o o singură dată înaintea începerii vacanţei. Avea dreptate să plece din Japonia, vara la Tokyo era de nesuportat. Cum eu omisesem să mă înscriu la începutul anului în planul de vacanţă al firmei, propunându-mi la vremea aceea să lucrez,

am fost nevoit să rămân toată vara în oraş. Ken Takeuchi era şi el plecat în vacanţă. Oare era la Londra cu soţia lui? Chinuitoarea întrebare m-a ţinut treaz pe parcursul mai multor nopţi. Înnebunit de dor, am petrecut în maşină multe ore, trecând în mod repetat pe strada ei, contemplând cu infinită tristeţe ferestrele întunecate, în spatele cărora nu se întrezărea nicio mişcare. Acea activitate nocturnă, îndeplinită cu atâta ardoare, a atras atenţia poliţiştilor responsabili cu respectarea ordinii în zonă şi, invitat politicos la secţie, a trebuit să mă legitimez și să-i conving pe oamenii legii că nu făcusem niciun rău plimbându-mă cu maşina în acel cartier select. Neexistând nicio plângere împotriva mea, după cum era de aşteptat, mi-au dat drumul. Nici nu mă gândesc care ar fi fost consecinţele dacă, din întâmplare, s-ar fi petrecut vreo spargere sau vreo crimă în zona aceea. Probabil eu aş fi fost în prima poziţie pe lista suspecţilor. Uimitor era faptul că nici Lili nu era de găsit. Sau, poate, eu eram cel care dispăruse, fără să ştie, din orizontul material al lumii. Oricum, în lunile insuportabile de vară izbutisem să avansez în cercetările mele legate de calculatorul cuantic şi, implicit, să mă ocup de ceea ce numeam programul Kiyomi. Universul virtual pe care l-am creat pe calculator cuprindea o serie de montaje realizate din înregistrările video pe care le făcusem cu prilejul întâlnirilor noastre. Noaptea de tanabata o filmasem în întregime, desigur, fără ştirea ei. Acurateţea aparatelor pe care le aveam înregistraseră până şi gama variată cu care respirarea ei răspundea intensităţii cu care mă apropiam de trupul ei, iubind-o. Privind, în nopţile insuportabil de fierbinţi ale oraşului, acele imagini, dăruindu-mă foşnetului vag pe care-l ascultam ridicându-se din trupul ei şi dând curs unui ajutor bine-venit din partea mâinilor, alunecam fără nicio rezistenţă în infernul tenebros, pe care numai frenezia unor nevoi sexuale menite să se consume în singurătate îl puteau face activ.

Tot din plictiseală sau poate dintr-o grijă care începuse să mă preocupe mult în ultimul timp, am conceput un program special de supraveghere a apartamentului, un soft prevăzut cu capacitatea de analiză şi decodificare a câmpului bioenergetic individual, prin care fişierele s-ar autodistruge, atunci când o altă persoană decât eu însumi s-ar afla în faţa calculatorului meu accesându-le. Când spun calculatorul meu, mă refer la cel independent, botezat după numele zeului dac Zamolxe. Zamolxe este unul dintre cele trei calculatoare pe care le am, pe celelalte două le-am numit, tot din sentimente

traco-dace, Burebista şi Decebal. Zamolxe este singurul calculator pe care nu l-am legat la reţea, fiind conceput ca un fel de seif individual de date, având şi responsabilitatea securităţii acestora. Nefiind legat în reţea, este ca şi inexistent pentru oricine ar încerca din afară să spargă ilegal codurile de acces spre datele mele. Mi-am luat această măsură de siguranţă pe la sfârşitul lui iulie, după ce, într-o seară, târziu, la întoarcerea acasă, ceva imposibil de definit în termeni obiectivi, un simţământ vag, ivit, după toate probabilităţile, din interacţiunea simţurilor responsabile cu previziunea pericolelor, mi-a dat de înţeles, într-o manieră nedesluşită, că cineva pătrunsese în apartamentul meu. După cum era de aşteptat, nu lăsase nicio urmă, poate doar, involuntar, tulburase imperceptibil comportamentul lui Qrin, a cărui veselie, uşor disimulată, mi-a dat de gândit. Eram tot mai convins că robotul văzuse ceva, dar că îi era teamă să vorbească. Desigur, nu am îndrăznit să mărturisesc nimănui aceste lucruri. Cine m-ar crede dacă aş spune că robotul meu, conceput din circuite care se exprimă prin biţi de informaţie, ar putea trăda anumite emoţii umane, ca teama. Okaeri! mi-a spus, ca de obicei, dar vocea lui trăda anumite inflexiuni pe care până atunci nu le mai auzisem. Acest lucru nu ar fi putut avea decât două explicaţii logice, fie se defectase ceva în sistemul său vocal, fie cineva intrase în computerul lui, făcând mici modificări de programare, modificări care afectaseră aproape imperceptibil configuraţia sa de bază, sensibilizându-i anumite componente. Dar cine putea să facă asta?! Cine ar putea fi interesat de ceea ce se întâmpla în apartamentul meu? Despre cercetările legate de calculatorul cuantic nu vorbisem decât cu Lili şi, apoi, nu ştiu în ce măsură ar fi putut ea să înţeleagă ceva din esenţa acestora. Cu siguranţă, ea nu accesase calculatoarele mele. Mai era însă un fapt de care ar fi trebuit să ţin seama. La rugăminţile lui Lili, concepusem un program care să oprească sistemul video de supraveghere atunci când ea se afla în apartamentul meu. Cedasem, evident, cererilor ei, presupun justificate, de altfel, deşi nu înţeleg de ce o deranja faptul că aş fi putut s-o văd de la birou cum se plimba prin casă. Eu nu vedeam nimic rău în asta, iar în ceea ce mă privea, acest lucru mă ajuta chiar să lucrez mai bine, mă inspira. Nu numai Lili mi-a cerut însă să decuplez sistemul video de supraveghere a apartamentului. La fel a făcut şi Kiyomi. Dar, urmând raţiunea infailibilă a logicii inimii, decisesem să le scot pe cele două femei în afara oricăror suspiciuni.

Dacă unii savanţi, după cum citisem, se străduiau să surprindă structura cuantică a spaţiului, un invizibil niciodată întrezărit, în ceea ce mă privea, eu încercam să descopăr structura intimă a frumuseţii şi, implicit, dacă aş fi reuşit, s-o captez și s-o exprim într-o formulă unică, să ajung la graniţa care desparte, ireconciliabil, dimensiunea umană de limitele condiţiei tehnologice şi, în mod concret, s-o depășesc, pregătind astfel calea pentru unica nemurire posibilă, nemurirea cuantică. Întrezărisem în relaţia mea cu Kiyomi un posibil drum care m-ar fi dus într-acolo. Nutream, în plus, convingerea că omul inventase aparatul de fotografiat şi camera video ca să suplinească o carenţă a simţurilor, insuficient evoluate ca să poată pătrunde în ţesătura intimă a realităţii. De aceea, fiind un mare pasionat al fotografiei, am realizat o serie de instantanee şi montaje cu Kiyomi, unele dintre ele fiind preluate chiar din înregistrările video pe care le făcusem în Golden Week la Kyōto. Nu exista porţiune a trupului ei pe care să n-o fi surprins cu aparatul de fotografiat, fiecare imagine, preluată de computer, fiind numerotată cu extremă meticulozitate. Îi fotografiasem până şi textura fină a pielii. Colajele concepute din diversele instantanee m-au dus la realizarea unor desăvârşite fotografii, care depășeau cu mult visul oricărui fotograf de a surprinde eternitatea clipei, fotografiile mele, după cum le creasem, crestau breşe adânci în textura invizibilă a realităţii, scoţând la lumină un ceva unic, inimaginabil, greu de descris. Și, totuși, aceste reușite mă ţineau încă departe de ceea ce urmăream eu. Acea despicătură de realitate, prin care, în momente speciale, întrezărisem frumuseţea, nu izbutisem încă s-o descriu și s-o recreez. Convins că acest lucru se petrecea doar în momentele în care planul concret, obişnuit, al vieţii intersecta un plan superior, invizibil, activat prin artă, i-am cerut lui Kiyomi, înaintea plecării ei în vacanţă, să cânte la koto. Mi-a ascultat rugămintea şi a organizat, special pentru mine, un concert de koto. La acest neobişnuit concert, am fost prezent doar eu și bunicii ei. O rugasem să se îmbrace cu acelaşi kimono ca la petrecerea de ziua lui Ken şi chiar să interpreteze aceleaşi piese. Mi-a ascultat rugămintea. Eu şi bunicii ei stăteam aşezaţi pe tatami, ascultând-o în cea mai desăvârşită liniște. Dar nu mi-a fost dat să întrezăresc nimic. Oricât de intens aş fi fixat acea porţiune de la baza gâtului şi rădăcina părului ei, strădaniile mele de a nu permite ca dragostea pentru Kiyomi să se trădeze în faţa bunicilor ei au condus probabil la anihilarea oricărei tentative de a

surprinde măsura frumuseţii întrevăzute în iarnă. După concert, bunica lui Kiyomi ne-a servit într-o manieră ireproşabilă ceaiul, urmând tipicul consacrat al ceremoniei. Luat prin surprindere de acest ceremonial, în timp ce Masako san descria prin aer un balet al mâinilor şi al batistei folosite la ceremonie, aerul din jur a părut să se deschidă uşor. Apoi, ca şi cum cineva de dincolo ar fi împins o uşă spre o lumină puternică, paravanele pictate din jur au prins o viaţă florală, himerică, adiind în suflul imperceptibil din aer. În clipa următoare însă, ceva asemenea sclipirii unei săbii scurte a spintecat aerul, ca şi cum ar fi tăiat cordonul unei cortine care a căzut brusc peste noi. Nu se întâmplase nimic altceva decât că bunicul lui Kiyomi se aplecase ca să ia ceaşca de ceai din mâinile soţiei sale, acoperind astfel, involuntar, lumina care mă fermecase. După plecarea celor doi bătrâni, am rămas la Kiyomi. În noaptea aceea, mi-a trebuit cel puţin o oră ca s-o dezbrac de kimono-ul savant îmbrăcat. Nu m-aş fi descurcat dacă nu m-ar fi îndrumat mâinile ei. N-am putut să nu mă gândesc cât de greu trebuie să le fi fost pe timpuri bărbaţilor japonezi. Oricum, sexul în toaletele cluburilor de noapte sau la colţurile întunecate ale străzilor n-ar fi fost posibil în acele condiţii vestimentare, ca să nu mai pomenesc de bancheta maşinii mele Toyota. Am făcut dragoste pe tatami, exact în locul în care ea cântase la koto şi în care mâinile bunicii ei dăduseră la o parte perdeaua invizibilului. Foarte devreme în zori m-a trezit, cerându-mi să plec, era bine să nu mă găsească dimineaţa în casa ei. A fost ultima oară când am văzut-o în vara aceea, dorinţa care renăscuse în trupul meu, în timp ce ea, învelită doar într-un cearşaf, mă condusese spre uşa de la ieşire, refuzându-mi-se, deşteptase în sângele meu vibraţii intense. Ne-am sărutat mult, dezlipindu-ne cu greu unul de altul. Când am ieşit afară, aerul cald şi umed al dimineţii m-a absorbit ca vaginul unei femei.

Întorcându-mă acasă, am avut din nou cumplitul sentiment că fusese cineva în apartamentul meu. Era ca şi cum aerul din vasta încăpere fusese brăzdat de crăpături invizibile, pe care virtualii infractori le produseseră prin simpla lor incursiune în atmosfera statică a apartamentului. În aer dogorea ceva ca o linişte ameninţătoare. Qrin m-a salutat ca de obicei, okaeri, ceea ce m-a frapat însă era ceva ce avea o legătură imperceptibilă cu mişcările lui. Nu mai păşea în urma mea, în bine-cunoscutul zgomot metalic al articulaţiilor sale, ci avea o ciudată tendinţă de a se depărta de mine, dând impresia

că nu ar fi prea fericit dacă l-aş lua la întrebări. Acest fapt m-a determinat să încep cercetarea amănunţită a tuturor lucrurilor din casă. Oricine ar fi fost în casa mea, era evident că nu fusese vorba de jaf. Altceva căuta. Dar ce anume? O vagă presimţire mă îndruma înspre ceea ce constituia cercetarea mea personală în dezvoltarea tehnologiei roboţilor. Nu am găsit însă niciun indiciu care să-mi confirme bănuielile. În orice caz, lucrase foarte curat. Târziu după miezul nopţii, după ce am stins toate luminile şi m-am vârât în aşternut şi după ce în încăpere s-a făcut complet întuneric, un întuneric brăzdat doar de pâlpâirile îndepărtate ale luminilor oraşului, am zărit brusc pe pupila metalică a ochiului drept al lui Qrin o minusculă luminiţă roşie. Robotul mă fixa cu o intensitate stranie. Am înlemnit. Paralizat de frica locului îndepărtat spre care ducea luminiţa aceea din ochiul lui, n-am dormit întreaga noapte. A doua zi, la laborator, eram atât de obosit, încât n-am izbutit să fac nimic, pe de altă parte, începusem să privesc cu suspiciune în jurul meu, părându-mi-se că oricare dintre colegii de birou ar putea fi destinatarul informaţiei codificate în fluxul de fotoni din ochiul robotului meu. Devenisem aproape paranoic. După ce m-am întors acasă, am făcut noi verificări în programele calculatoarelor mele şi, după cum mă aşteptasem, am descoperit, în final, câteva intruziuni în memoria lor. O serie din informaţiile la care lucrasem se scurseseră spre o destinaţie încă necunoscută. Principalul vinovat de mascarea acestor violări de domiciliu, fiindcă se întâmplase de cel puţin trei ori, era fireşte Qrin. Tăinuindu-mi ceea ce se întâmplase în apartamentul meu, Qrin se făcuse implicit părtaş la spargerea codurilor de acces spre datele mele. Dar, pentru că eram un tip prevăzător, concepusem structura informaţiilor din calculator sub forma unui joc puzzle, aproape imposibil de reconstituit în lipsa parolei. Imaginea finală a datelor se compunea dintr-o serie de imagini frânte pe care le combina împreună o formulă concepută sub forma unei parole. Izbânda celui care pătrunsese în memoria lui Zamolxe nu-i servea deocamdată la nimic. Reuşise, într-adevăr, să subtilizeze câteva bucăţi din puzzle-ul meu, dar încă nu le avea pe toate. Pentru aceasta, ar mai avea nevoie de vreo două-trei intrări clandestine în apartament. Am decis să nu fac nimic, să nu-mi iau măsuri suplimentare, să las impresia că încă nu bănuiam ceea ce se petrecea, propunându-mi să prind făptaşul în flagrant delict. L-am lăsat în pace şi pe Qrin, comportamentul lui însă dezamăgindu-mă cumplit. Eram ca un tată al cărui fiu se aliase cu

duşmanii lui ca să-l detroneze. Trăiam sindromul Shakespeare al lumii virtuale. Cu Kiyomi m-am reîntâlnit pe la sfârşitul lui septembrie, după ce se întorsese de la Londra, prilej cu care mi-a mărturisit fericită că era însărcinată. Că aşa cum prevăzuseră medicii, tratamentul lor avusese succes. Vestea m-a şocat, căzând asupra mea ca un trăsnet. Toate speranţele mele se spulberaseră într-o fracţiune de secundă. Mi-a mai spus că, în cinstea acelui eveniment, ea şi Ken vor da o petrecere la care vor invita câţiva apropiaţi. Evident, printre aceştia mă aflam şi eu. Cu vestea pe care tocmai mi-o dăduse, izbutise involuntar să mă împingă pe marginea unui abis fără limite. În acel moment, nu vedeam o altă soluţie decât să mă las înghiţit de golul înspăimântător. Dar pentru că niciodată răul nu atinge pragul cel mai de jos, putând coborî şi mai mult, chiar atunci când crezi că i-ai atins fundul, Lili, care îşi făcuse din nou apariţia în viaţa mea, mi-a mărturisit, nici mai mult, nici mai puţin, că era şi ea însărcinată. Că nu ştia cum se întâmplase, că ea şi Ken fuseseră atenţi, dar că totul se petrecuse fără ştirea lor. Lili era fericită, sperând ca nou-născutul, ştiind cât de mult îşi dorea Ken copii, să-l convingă să n-o mai părăsească. M-am gândit atunci cu amărăciune cât de uşor le era femeilor să păstreze un bărbat lângă ele, legându-i cu ombilicul invizibil al unui copil. Nu puteam să nu mă întreb apoi cu gelozie cum reuşea Ken să ţină două femei lângă el, erau oare numai banii, în cazul lui Lili, şi relaţiile sociale, în cazul lui Kiyomi, ceea ce le lega pe amândouă de el?! Nu, nu putea fi numai atât. Evident, atât Lili, cât şi Kiyomi îl iubeau. Dragostea, factorul de care nu ţinusem seama în încercarea mea de a construi o lume numai pentru mine şi pentru Kiyomi, lovea fragila mea construcţie virtuală, prăbușind-o din temelii. Am înţeles atunci că nu putem realiza o lume în care să existe un paradis cu doi locuitori decât prin acţiunea de eliminare a celorlalţi, ceea ce, implicit, mă transforma într-un ipotetic criminal. Dar în felul acesta paradisul îşi pierdea sensul, devenind iad. Eram oare în stare de asta? Eram oare în stare să cobor în iad pentru fericirea mea? Lili a rămas la mine în noaptea aceea, dar nu m-a lăsat s-o ating. M-am răsucit toată noaptea în aşternuturi, ca un animal încă viu, pus la frigare.

La câteva zile după plecarea lui Lili, m-a sunat Kiyomi rugându-mă stăruitor să ne întâlnim. A ales un restaurant franţuzesc r ms upmarket din Ebisu. Încă nu se vedea nicio schimbare pe trupul ei,

părându-se că acel ceva străin ce se dezvolta în pântecele ei încă nu pusese stăpânire deplină pe celulele corpului ei. Ceva însă imperceptibil, ca o dulce melancolie, plutea pe chipul ei, înfrumuseţându-l. Voia să discutăm despre Lili. M-a întrebat dacă ştiam că era însărcinată. I-am răspuns că da. Şi, atunci, cu emoţie grea în glas, m-a întrebat dacă nu cumva copilul era al meu, urmând să mă căsătoresc cu ea. Evident, nu ştiam ce să-i răspund. Mi-a explicat că soţul ei îi spusese că eu eram tatăl copilului lui Lili. Voia să ştie când s-a întâmplat şi dacă fusesem cu Lili în acelaşi timp în care fusesem şi cu ea. În astfel de situaţii, oamenii reacţionează cu totul prosteşte, aşa am făcut şi eu atunci, poate dintr-o dorinţă ascunsă de a o pedepsi, am lăsat-o să creadă că ceea ce-i spusese soţul ei era adevărat. Am plecat de la restaurant convins că făcusem exact acelaşi lucru pe care-l făcuse ea atunci când mă anunţase că era însărcinată, că îi implântasem şi eu un cuţit otrăvit în inimă. Departe însă de a mă face fericit, acest lucru mă îndurera de moarte. Dar seara încă nu se încheiase, acasă mă aştepta Lili. Plânsese mult şi părea cuprinsă de o disperare fără margini. Se decisese să facă avort, nu putea păstra acel copil, aşa o sfătuise şi Ken, care urma s-o ajute financiar ca să rezolve totul în cea mai bună manieră posibilă. Aflase şi ea de sarcina lui Kiyomi, devenind astfel conştientă de faptul că, evident, Ken nu-şi va abandona soţia în favoarea ei şi că nu putea nici măcar spera ca el s-o mai întreţină financiar în viitor. Singura soluţie era avortul. De altfel, mi-a mărturisit că documentaţia contractului în baza căruia ajunsese în Japonia prevedea şi angajamentul de a nu avea copii care să rezulte din activităţile pe care le presupunea jobul ei, evident nu mi-a spus care era acel job, în baza acelui angajament fiind obligată să facă un control ginecologic periodic. Decizia ei era una înţeleaptă, i-am explicat. De îndată ce contractul ei se va încheia, cândva în noiembrie, va fi liberă să facă ce doreşte. Mi-a spus întristată că asta ar însemna plecarea ei din Japonia, ceea ce nu-şi dorea să se întâmple. Unica soluţie rămânea căsătoria cu un japonez, dar că nu putea s-o facă oricum, Ken fiind singurul cu care ar fi vrut să se mărite, ceea ce era aproape imposibil. Nu mai rămâneam decât eu, care aveam permis de şedere în Japonia. Mi-a explicat entuziastă că am putea face acest lucru, în fond, ne simţeam foarte bine împreună, asigurându-mă că asta n-ar avea nicio repercusiune asupra libertăţii mele. Trebuie să recunosc că sunt un tip uşor de convins, iar în faţa ilogicităţii argumentelor feminine sunt

complet lipsit de apărare. Ce puteam să spun?! Am lăsat-o să înţeleagă vag că acest lucru ar putea fi posibil, dar că, în cazul ei, dacă aş fi de acord să-i dau numele meu, nu puteam să fac la fel şi pentru copilul altui bărbat. Am decis atunci ca săptămâna următoare să mergem împreună la o clinică pentru avort. Am pus mâna pe cartea de telefon, am căutat o clinică oarecare şi i-am făcut o programare. Ca pecetluire a pactului nostru, în noaptea aceea m-a lăsat s-o ating. Am pătruns-o şi am răscolit carnea trupului ei cu dorinţa năucitoare de a nimici în memoria celulelor ei orice amintire a altui bărbat. Dorinţa mea de nimicire era atât de violentă, încât în imaginaţie mi-am închipuit că sfâşiasem până şi membrana caldă care învăluia în pântecele ei alcătuirea fragilă de celule şi ţesuturi a ceva ce încă nu căpătase nicio formă, distrugând-o. Eram satisfăcut. Lili redevenise în totalitate a mea. Zilele următoare a dispărut de acasă, am vorbit la telefon, ea explicându-mi că mai avea de aranjat nişte treburi, după care se va întoarce la mine. Nu uitase, fireşte, de programarea de la clinică. Apoi a închis. Duminică dimineaţa m-a sunat Kiyomi, cerându-mi să ne vedem. Am invitat-o la mine acasă, dar n-a acceptat. În schimb, mi-a propus ca loc de întâlnire apartamentul din Tsukishima. Când am ajuns acolo, am rămas

™ „ ™

trtor înmărmurit de splendida privelişte spre Tokyo Bay şi am înţeles atunci că adevăratul lux nu este o chestiune de bani, ci de gust. Mi-a mărturisit că acel apartament fusese cumpărat de ea, că ea îl mobilase, gândindu-se că locul acela ar însemna pentru Ken o achiziţie excelentă, servindu-i în interesele sociale şi mondene ale firmei. Mi-a mai mărturisit apoi că, din păcate, ideea aceea a ei servise mai degrabă intereselor sexuale ale soţului, Ken organizând în acel apartament discrete petreceri pentru un cerc foarte restrâns de prieteni cu bani. Din acest motiv, Kiyomi evitase să meargă acolo prea des. Mi-am imaginat că în acel loc Ken şi Lili făcuseră dragoste de nenumărate ori. Mi-a explicat că îmi ceruse să ne vedem fiindcă nu putea suporta ideea că ne despărţiserăm ultima oară în acele condiţii aproape belicoase. Am asigurat-o, trăgând-o uşor spre mine, că, în ceea ce mă privea, nu-i declarasem niciun război, spunând şi o glumă care o făcu să râdă. Râsul ei a pus brusc peste prăpăstiile dintre noi punţi de argint, fericindu-mă. Am început să-i explic că ar putea să divorţeze de Ken şi să se căsătorească cu mine, că am putea trăi din ceea ce câştig eu, că

am putea pleca din Japonia în America, dacă voia, că eram în corespondenţă cu nişte cercetători americani, foarte interesaţi de cercetările mele. Perspectivele fericite ale vieţii pe care eu le descriam cu entuziasm aduceau însă pe chipul ei zâmbete triste, ceea ce m-a făcut să pun capăt brusc utopiei conjugale care mă cuprinsese. M-a întrebat despre ce cercetări era vorba şi ce anume discutam cu cei din America. Surprins de întrebarea ei, i-am explicat că era vorba de nişte cercetări personale şi că urmăreau o altă viziune în dezvoltarea roboţilor decât cea pe care o concepusem la firmă. Că, de fapt, totul nu era încă decât sub o formă conceptuală, că, din punct de vedere experimental, mi-era imposibil să demonstrez ceva, ideile mele atingând un câmp de cercetare insuficient elaborat, foarte nou în fizica actuală. A vrut să ştie dacă vorbisem cu cineva din companie despre asta şi i-am răspuns că nu. Apoi m-a întrebat, schimbând subit subiectul, dacă nu vreau să mănânc ceva. Putea să-mi comande mâncare de la restaurantul din imobil, în ceea ce o privea, în condiţia ei, se referea fireşte la sarcină, nu putea mânca nimic. Am acceptat. În timp ce mâneam şi ea mă privea mâncând, având grijă să mă servească şi să-mi toarne vin ori de câte ori mi se golea paharul, am trăit brusc sentimentul că scena aceea se mai petrecuse cândva identic, exact în acel loc. Întrebându-mă de unde provenea senzaţia aceea atât de puternică, am înţeles că eu şi Kiyomi jucam, poate, fără voia noastră un joc în care amândoi redeveniserăm altcineva, ea era Lili, iar eu eram Ken. Simţeam cu nespusă uimire cum cineva străin se strecurase înăuntrul meu, punând stăpânire pe mişcările mele, făcându-mă să devin cine nu eram. Şi Ken din interiorul meu îşi juca bine rolul. Kiyomi participa cu aceeaşi intensitate la acel straniu joc, doar că, mi se părea mie, rolul lui Lili nu prea o prindea, deşi făcea eforturi susţinute în acea direcţie. Se vedea limpede cât ne era de imposibil să renunţăm la rolurile noastre. Dintr-o curiozitate stupidă sau, pur şi simplu, fiindcă aerul apartamentului luxos din Tsukishima fusese atât de impregnat de prezenţa celor doi, toate mişcările şi gândurile noastre fuseseră parcă dublate într-o oglindă imaginară care, mişcându-se, nu mai reda trăsăturile mele şi ale lui Kiyomi, ci, printr-un straniu joc de lumini, pe ale celorlalţi doi amanţi. Urmăream şi, în acelaşi timp, participam la o înregistrare care fusese făcută fără voia mea. Atunci Ken se lăsă dezbrăcat de Lili, plăcerile cumplite pe care degetele ei şi vârful limbii le stârniră în carnea mea făcând din

mine un spectator aproape beat de fericire. Când totul a încetat, în timp ce eu eram complet gol, am constatat cu stupoare că ea nici măcar nu se dezbrăcase, ţinuta ei elegantă, impecabilă, făcându-mă să cred că Kiyomi fusese în tot timpul acela la mii de kilometri distanţă de mine. Eram uări uluit. Ce se întâmplase între noi? îmi pusese ceva în vin?! Mă îmbătasem şi mă excitasem singur, ca un idiot? Am rugat-o încurcat să mă lase să fac un duş, dar, în timp ce încercam să mă eliberez sub jetul de apă de convingerea dureroasă că nu reprezentasem pentru ea decât o jucărie erotică, Kiyomi s-a strecurat lângă mine, sărutându-mi umerii, spatele, fesele, aşa cum ai săruta o icoană. Femeia aceasta era mai imprevizibilă decât Marea Japoniei.

Lili n-a venit în ziua în care o programasem la clinică pentru avort, iar la telefon nu îmi răspundea. Eram neliniştit, fiindcă nu ştiam ce se întâmplase. Am decis să-l abordez direct pe Ken, ca de la bărbat la bărbat, cum se spune, şi să-l întreb ce planuri avea în ceea ce o privea pe Lili. Ken m-a primit amabil în biroul lui, interesându-se de munca mea, întrebându-mă dacă sunt satisfăcut de ceea ce fac, sugerându-mi ca în cazul în care aş vrea să fac altceva, cercetare la un alt nivel, de pildă, să-i spun. Că, în ceea ce-l privea, îşi dorea să-mi prelungească şederea în Japonia, considerându-mă un foarte bun profesionist, el intuind la mine şi o latură pe care n-am prea avut timp să mi-o pun în valoare, o latură de care, din păcate, după cum s-a exprimat el, japonezii sunt, în general, lipsiţi, acea latură fiind inventivitatea, creativitatea sau imaginaţia. El considera că fără acea dimensiune cercetătorii nu pot inventa nimic, pot doar să perfecţioneze la absolut ceea ce au inventat alţii, aşa cum făceau japonezii în toate domeniile. Nu înţelegeam unde voia să ajungă, deşi toată oda închinată de el creativităţii umane nu putea avea decât un singur înţeles pentru mine, Ken ştia câte ceva despre cercetările mele. Despre asta putuseră să-i vorbească atât Lili, cât şi Kiyomi, ca un nesăbuit mă destăinuisem în faţa celor două femei, povestindu-le visul meu cu roboţi cuantici. N-am crezut niciodată că vreuna dintre ele l-ar putea lua în serios. Ken mi-a mai spus că, dacă am nevoie de ceva, orice, m-ar putea ajuta pentru cercetările mele, să-l informez direct pe el şi să-i cer fără ezitare sprijinul. Mi-a făcut apoi o ofertă tentantă, să plec în Hawaii, la demonstraţia cu roboţi organizată de firma noastră. Dacă vrei, o vei putea lua pe Lili cu tine, mi-a sugerat el, îi voi plăti eu drumul. Sunt încântat că vrei să păstrezi copilul, a mai spus Ken, dacă

te vei căsători cu ea şi o vei ajuta să rămână în Japonia, vei fi răsplătit, avem nevoie la companie de oameni ca tine. Mi-a strâns mâna, arătându-mi că întrevederea noastră luase sfârşit. Am ieşit din biroul lui copleşit. Nu mai ştiam ce să cred. Ken îmi cerea să-i accept copilul şi să mă însor cu Lili. Dacă voi îndeplini cerinţele lui, voi avea posibilitatea să rămân în continuare în Japonia. Târgul era făcut. Aşteptam să apară Lili. Lili n-a apărut, în schimb, m-a sunat Kiyomi, cerându-mi să mă duc urgent acasă la ea. Am ajuns cât am putut de repede şi am găsit-o chircită pe tatami, acuzând dureri îngrozitoare în zona abdominală. Trebuia s-o duc la un doctor. M-a întrebat dacă mai ştiam unde era clinica aceea unde fuseserăm cândva împreună. I-am răspuns vag că da, apoi mi-a cerut s-o duc acolo. Am dus-o pe braţe până la maşina ei şi am aşezat-o în unica poziţie care nu-i dădea dureri prea mari. Îi venea rău în fiecare secundă. N-am putut să nu mă gândesc cu amărăciune că prima oară când mă urcasem în maşina aceea fusese tot pentru un drum la clinică, doar că atunci lucrurile decurseseră cu totul altfel. După ce am ajuns, medicii specialişti au preluat-o imediat, ducând-o în sala de operaţii. Am aşteptat mai bine de două ore până când o asistentă a venit să-mi spună că era bine, dar că pierduse sarcina. Am întrebat-o dacă pot s-o văd. Crezând că eram soţul ei, mi-a permis să intru în rezervă. Kiyomi dormea. Asistenta mi-a explicat că era din cauza calmantelor. Am ieşit pe coridor. Nu ştiam ce să fac, dacă să-l sun pe Ken sau să rămân acolo să aştept până se va trezi. De ce Kiyomi nu-l sunase pe el, de la bun început? Fiindcă nu ştiam ce-aş putea face, am luat

1 }”.

maşina ei şi am dus-o la spălătorie, toate scaunele erau pline de o vomă verzuie. Dexteritatea şi meticulozitatea cu care lucrau băieţii de la spălătorie, atingând cu infinită veneraţie fiecare porţiune din interiorul maşinii, lustruindu-i părţile metalice, curăţând cu soluţii speciale scaunele din piele, au avut asupra mea un efect calmant, ajutându-mă să gândesc tot mai limpede. Era nouă seara şi trebuia să-l sun pe Ken să-l anunţ că soţia lui se afla la clinică. Dar Ken era deja la clinică, îl sunase medicul care se ocupa de soţia lui. Am încercat să-mi exprim regretul pentru cele întâmplate, dar Ken nu părea foarte afectat de vestea pierderii sarcinii. I-am spus atunci că maşina lui Kiyomi era la mine, că fusesem cu ea la spălătorie şi că urma s-o duc la ei acasă şi s-o las în faţa porţii. Ken mi-a mulţumit pentru tot, în stilul

japonez, după care am închis. Înainte de a duce maşina acasă, ara mai făcut câteva ture prin oraş. Mi se părea că în felul acesta eram mai aproape de Kiyomi, dar nu făceam altceva decât să prelungesc sfâşietor o stare de suferinţă cumplită. Mi-l închipuiam pe Ken stând lângă patul ei, ţinându-i mâna, atent la fiecare gest al ei, mângâind-o. Un copil mort fără timp şi fără nume le ţinea amândurora mâinile împreunate. A doua zi, neîndrăznind să apar pur şi simplu la clinică, am sunat-o mai întâi. Se simţea bine, îl aştepta pe Ken s-o ducă acasă. Mi-a mulţumit pentru tot, întrebându-mă dacă ne-am putea vedea cândva săptămâna următoare. I-am mărturisit că o iubeam foarte mult, că nu dormisem toată noaptea gândindu-mă la ea, că eram foarte îngrijorat şi că îmi doream nespus s-o văd. Mi-a promis că mă va căuta de îndată ce va putea. M-a primit câteva zile mai târziu în casa din Daikanyama. Era încă slăbită, paloarea feţei contrastând puternic cu culoarea pielii, ceea ce-i dădea un aspect straniu, făcându-mă să mă gândesc automat la păpuşile din teatrul de marionete. Prima parte a întâlnirii noastre s-a petrecut sub ochii aplecaţi ai servitoarei care ne-a adus ceai şi prăjituri. Am vorbit în engleză, ceea ce m-a mai liniştit puţin, chipul imobil al servitoarei nu-mi dădea impresia că ar putea urmări ceva din ceea ce discutam noi. Kiyomi mi-a spus că urma să reia tratamentul ginecologic, că, de fapt, medicul care o supraveghea a fost încântat de faptul că ea reuşise să ducă sarcina atât de mult şi că, aşa cum prevedea acesta, următoarea sarcină ar avea şanse extrem de mari să fie dusă la bun sfârşit. Dar că, pe perioada sarcinii, orice raporturi sexuale îi erau cu desăvârşire interzise. Îmi sugera oare că pierduse copilul din cauza mea şi a intensităţii cu care o iubisem în noaptea petrecută în Tsukishima?! Posibil. Un vag sentiment de vinovăţie începu să încolţească în sufletul meu. Devenisem ucigaşul copilului ei. Mi-a mai mărturisit apoi că fusese cu o zi înainte din nou la clinică, acolo i se recoltaseră ovule iar, lui Ken, spermă, că acţiunea de fertilizare se producea în laborator, direct sub supravegherea doctorului specialist, ovulul fertilizat urmând să fie apoi plasat în uterul ei. Îţi închipui, mi-a spus ea, nici nu e nevoie ca el să mă atingă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi-a plecat capul, după care a făcut un semn servitoarei să iasă. M-am apropiat de ea şi i-am cuprins capul cu mâinile, sărutând rouă sărată a ochilor ei. Să facem un copil! i-am propus, ea a tăcut şi a început să mă sărute cu frenezie. Eram atât de îmbătat de trupul ei, de mişcările ei încete, ca de păpuşă, încât simţeam

cum suprafaţa de tatami pe care eram aşezat, pereţii de paravane pictaţi, umbra pinului de afară care se reflecta în încăpere pe pereţii aproape transparenţi, casa întreagă, toate în jurul meu se învârteau într-o mişcare ameţitoare, o mişcare care îmi readucea în faţa ochilor un singur punct stabil din tot universul, chipul palid al lui Kiyomi, asemănător unei marionete din teatrul bunraku.

Apoi ea a vorbit, cerându-mi în numele dragostei ei un lucru care, în clipa aceea de ameţeală, n-a avut niciun efect asupra mea, deşi ar fi trebuit să mă îngrozească. Ea împreună cu Ken şi, după cum lăsase să se înţeleagă, de comun acord cu Lili deciseseră să-mi ceară s-o fac pe Lili să dispară. Cum? am întrebat naiv, apoi ea mi-a explicat că nu trebuia să fac nimic, doar să lansez pe calculator, pe internet, o poveste a dispariţiei ei, aşa cum discutasem noi cândva despre asta. I-am explicat că atunci eu vorbisem aşa, într-o doară, în sens metaforic, că nu fusese nimic altceva decât exprimarea dorinţei mele de a fi împreună cu ea. A protestat zâmbind, demonstrându-mi cu propriile mele argumente că acest lucru ar fi posibil, că, pornind de la o metaforă, realitatea poate dobândi un nou curs. Am întrebat-o care ar fi motivul pentru care Lili şi-ar dori să dispară. Mi-a explicat vag că ar fi nişte probleme cu patronii ei, că aceştia i-au luat paşaportul şi că nu voiau s-o elibereze de contract. Că singura soluţie ar fi ca ea să dispară şi să reapară sub un alt nume, putându-se căsători cu mine, eventual, ceea ce ar rezolva şi problema copilului. Am înţeles atunci că pe ea şi pe Ken îi interesa de fapt acel copil, că îl voiau ca pe o rezervă, în cazul în care Kiyomi n-ar putea avea unul. La urma urmei, copilul lui Lili era şi copilul lui Ken. I-am cerut timp de gândire şi, fireşte, trebuia să stau de vorbă cu Lili.

Pe Lili am găsit-o uşor în ziua următoare, parcă aştepta s-o sun ca să vină la mine. Starea de agitaţie, de nervozitate şi de teamă în care am găsit-o au avut rolul de a trage un semnal de alarmă în mintea mea. Era, într-adevăr, disperată că patronii îi luaseră paşaportul, că aceştia îi urmăreau fiecare pas, încercând ca prin intimidare s-o forţeze să semneze un nou contract. I se promiseseră şi sume mai mari, dar condiţia era ca ea să nu păstreze copilul. Era înspăimântată şi nu ştia ce să facă. Mi-a explicat şi ea că singura soluţie era să dispară, eu fiind singurul capabil să realizez acest lucru. Am acceptat fără rezerve. Pentru a mă putea concentra pe deplin asupra acestei cumplite sarcini.

Ken mi-a dat o săptămână de vacanţă de la firmă, eliberându-mă

de activităţile de acolo. Am început să lucrez. Mai întâi am analizat cu foarte mare atenţie toate cazurile de dispariţii misterioase din Japonia. Cu acest prilej, am aflat un lucru neobişnuit, şi anume faptul că numărul morţilor neidentificaţi pe teritoriul Japoniei era cu mult mai mare decât numărul celor declaraţi dispăruţi de către propriile familii. Am analizat apoi cazurile de dispariţii ale străinilor. Evident, numărul acestora era cu mult mai mic şi, în marea majoritate a cazurilor, era vorba de asiatici, coreeni, chinezi sau imigranţi proveniţi din Asia de sud-est. Aceste dispariţii erau, după un raport al poliţiei, legate de bandele mafiote care acţionau în diverse zone, locuite, în general, de imigranţi. În ceea ce privea dispariţia unor europeni, cazurile erau mult mai rare, fiind, în cea mai mare parte, legate de ceea ce se întâmpla în perimetrul prostituţiei. Începusem să-mi formez o oarecare idee asupra acestui aspect. Apoi, înarmat cu o poză a lui Lili, am început să cutreier Mukojima, o bine-cunoscută zonă a comerţului ilicit cu plăcere, comerţ ale cărui origini se pierd până în inima fericirii naive din paradis. Ce altceva decât o partidă de sex cu Eva i-a propus lui Adam şarpele, invitându-l să guste din deliciile pomului cunoaşterii?! După câteva nopţi de căutări infructuoase, nimeni n-o văzuse şi n-o cunoscuse pe Lili, într-o noapte am fost acostat de un peşte care m-a dus la o fată ale cărei trăsături aduceau uşor cu cele ale lui Lili. Dar era rusoaică. O intuiţie stranie m-a determinat să accept târgul peştelui şi să profit de minutele prevăzute de tranzacţia dintre noi ca să stau puţin de vorbă cu rusoaica. După ce peştele a părăsit încăperea, lăsându-ne să ne vedem de treabă, am început să-i pun rusoaicei câteva întrebări. Trebuie să spun însă că discuţia noastră avea loc într-o încăpere destul de mică, sordidă, dominată de un pat uriaş, deasupra căruia, în locul inexpresivelor tablouri de natură, era instalat un televizor ce difuza f lin, „*

Imagini din filme erotice. Rusoaica era aşezată lasciv în mijlocul patului, îmbrăcată sumar, îmbiindu-mă. Din când în când, obligat să privesc în direcţia ei, privirea îmi era atrasă de imaginile erotice difuzate pe ecranul televizorului. Surprinzător era faptul că printre imaginile filmului, asemănător cu miile de producţii care existau pe piaţă, erau înserate, întrerupând, în maniera reclamelor publicitare, acţiunea principală a filmului, nişte imagini preluate chiar din încăperea în care ne aflam. De câteva ori, surprinsesem pe ecranul televizorului plasat deasupra patului chipul rusoaicei, ademenitor,

senzual, asupra căruia se aplecau, pe rând, indivizi filmaţi din spate. Apoi, ca şi cum scurta reclamă s-ar fi încheiat, se relua acţiunea principală a filmului difuzat. Înspăimântat, am întrebat-o pe rusoaică dacă eram filmaţi. Mi-a explicat că nu, că acel meniu suplimentar se plătea, dar că existau unii clienţi care se simţeau mai motivaţi şi mai stimulaţi în iniţiativele lor sexuale dacă aveau conştiinţa că cineva îi privea. Apoi, rusoaica (aceasta făcuse trei ani de filo-sofie la Moscova), profitând de faptul că putea vorbi cu un alb, mi-a ţinut o teorie despre ceea ce numea ea însăşi caracterul aparent şi convenţional al realităţii. Lumea în care trăim este produsul unui acord imoral al producătorilor de imagini, aceştia sunt adevăraţii stăpâni ai lumii, mi-a explicat ea, ei sunt cei care ne arată cum să trăim la modă, cum să fim trendy şi cum să fim remarcaţi, fiind în pas cu ce se poartă, în materie de orice, de telefoane, de ringtones, de maşini sau chiar de sex. Acum, de pildă, e cool să te filmezi când faci sex şi să trimiţi pe telefon prietenilor imagini cu performanţele tale sexuale. Asta se poartă! E o convenţie, ei elaborează imagini cu noi înşine, lansându-le pe piaţă, iar noi le acceptăm ca pe un dar minunat! Eram eu însumi surprins de irealitatea scenei pe care o trăiam, o prostituată rusoaică să-mi ţină lecţii de filosofie într-o suburbie din Tokyo, dar, stupefiat, nu eram în stare să mă opun avalanşei de cuvinte cu care mă copleşea tânăra femeie, tulburându-mă. Caracterul tare al acestui raport convenţional este dat, spunea ea, de neputinţa cu care individul ratează până şi momentul în care ar avea posibilitatea să se scufunde în existenţă, îmbăindu-se în real, şi anume, clipa prezentă. Puterea imaginii, sub imperiul căreia trăim, intervine asupra noastră, transformându-ne şi răpindu-ne singurul lucru care ne-a mai rămas intact, prezentul. Incapabili să stăpânim prezentul şi încercând să ne detaşăm de barbaria simţurilor, apelăm la imaginile create de ei, preferând să ne vizionăm decât să ne trăim. Acesta e omul zilelor noastre, omul soft. Bărbaţii care vin la mine se simt complet satisfăcuţi doar dacă-şi văd performanţele filmate la televizor, când, pe vremuri, performanţele lor îşi împlineau măsura în carnea şi sângele femeii. Ştii că unii bărbaţi japonezi plătesc ca să aibă acasă o casetă filmată cu prestaţia lor sexuală? Mă întreb, a zâmbit ea amuzată, dacă le vizionează acasă împreună cu nevestele sau logodnicele lor. Mi-a zâmbit apoi, şi expresia uşor vulgară pe care o avea pe chip atunci când intrasem în încăpere însoţit de peştele ei dispăruse, făcând loc unei seriozităţi senine, permiţându-mi să

întrevăd în femeia care se mişca leneşă în mijlocul patului o altă persoană. Mi-a mărturisit, încurcată, că, în timpul liber, studia filosofia zen. Am tăcut, întrebându-mă în sinea mea cum se împăca prostituţia cu zen-ul. Parcă citindu-mi din priviri întrebarea nerostită, mi-a dezvăluit, împărtăşindu-mi una dintre ideile învăţăturii lui Buddha, că toate lucrurile sunt trecătoare şi lipsite de consistenţă, că, în plan absolut, prostituţia sau indicele Nişei de la Bursă nu sunt decât una şi aceeaşi manifestare fără substanţă a lumii. Conștient că timpul trecea prea repede, am întrerupt-o nerăbdător, deşi ceea ce spunea părea să conţină o anumită logică, întrebând-o dacă ştia ceva despre clubul din care făcea parte Lili. I-am dat câteva indicii. A început să-mi explice că auzise vorbindu-se despre acel club, dar că era destinat în exclusivitate oamenilor cu foarte mulţi bani, în schimb fetele odată angajate acolo îşi pierdeau definitiv libertatea. Auzise că una dintre fete, fiindcă nu mai rezistase presiunii la care fusese supusă şi încercase să fugă, fusese omorâtă. Poliţia n-a mai descoperit niciodată nimic. Mă sfătuia prieteneşte, dacă n-am destui bani s-o cumpăr pe fata pe care o căutam, să mă las păgubaş, fiindcă nu voi avea nicio şansă să aflu mai multe despre club. I-am mărturisit, minţind-o, că, de fapt, fata pe care o căutam era o prietenă din copilărie, că locuisem în acelaşi oraş şi că nu mai ştiam nimic despre ea de ceva timp. Mi-a promis să se intereseze, apoi, fiindcă expira timpul destinat partidei noastre de sex, mi-a cerut să plec, nu înainte de a-i lăsa, dacă doresc, un număr de telefon unde să mă contacteze în cazul în care ar afla ceva despre prietena mea. M-a sunat, într-adevăr, după câteva zile şi mi-a dat o adresă. Mi-a cerut să nu spun de unde o aveam, apoi, după un scurt moment de tăcere în care mi s-a părut că aştepta de la mine un cuvânt frumos, pe care însă nu am fost capabil să-l pronunţ, a închis.

Aveam adresa clubului. Pentru ca planul meu să reuşească şi să-i conving pe patronii lui Lili că aceasta dispăruse cu adevărat, trebuia să merg acolo, să le vorbesc, într-un cuvânt, să intru în bârlogul lupului şi să-l fac să creadă în verosimilitatea poveştii mele. La adresa respectivă nu exista însă nicio reclamă, niciun orar, nimic care să-i ofere vizitatorului vreun semn că este bine-venit şi, eventual, poftit înăuntru. Am apăsat pe singurul buton al unui interfon din perete, o voce masculină, dură, întrebându-mă ce poftesc. Bănuiam că undeva exista o cameră minusculă care transmitea imagini spre cineva însărcinat cu supravegherea clădirii, poate chiar spre individul care

mă interpelase. Cu credinţa celui care nu pierde nimic dacă încearcă marea cu degetul, am rostit numele lui Lili. Nu mare mi-a fost surprinderea când, cu un clinchet uşor, uşa s-a deschis înaintea mea, permiţându-mi să intru. Am trecut printr-un hol lung, întunecat, după care am ajuns în pragul unei încăperi splendide de oaspeţi. Amenajarea ei în stilul japonez m-a determinat, cu un gest reflex, să mă aplec şi să-mi dau jos pantofii. Preocupat asupra acelei mărunte operaţiuni de politeţe japoneză, tocmai când îmi dezlegam şireturile, am fost luat prin surprindere de o lovitură puternică aplicată în mijlocul spatelui. Forţa acelei lovituri mi-a paralizat preţ de câteva secunde orice reacţie, încercând apoi să mă mişc, am fost atacat de o nouă serie de lovituri, administrate metodic, exact în acele porţiuni ale trupului care trebuiau cât mai repede scoase din uz, ceea ce, indiscutabil, dovedea din partea bătăuşului un talent remarcabil. Toate strădaniile mele de a mă apăra au eşuat în mod lamentabil, singurul lucru pe care, instinctiv, îl puteam face era să-mi protejez zona organelor genitale. Individul care dădea în mine nu scotea niciun sunet, făcându-şi conştiincios meseria, o meserie pe care, am fost determinat să constat, şi-o îndeplinea cu un profesionalism feroce. Când loviturile lui s-au mai rărit, un alt individ, îmbrăcat în costum, s-a aplecat spre mine şi cu o voce caldă, amabilă, m-a întrebat unde era Lili. Mi-a întins o batistă să-mi şterg sângele care-mi curgea din buze şi chiar m-a ajutat să mă ridic în picioare, zâmbindu-mi încurajator. I-am explicat că nu ştiam, că şi eu o căutam. I-am spus că venisem acolo să întreb despre ea, că eram un vechi prieten din copilărie, crescuserăm împreună, ca fraţii, şi, îngrijorat de dispariţia ei, începusem s-o caut. În acea clipă, toate simţurile mele intraseră în alertă, eram convins că nu voi rezista prea mult tensiunii pe care comportamentul celor doi, îmbinând ireproşabil violenţa cu tandreţea, formând astfel cuplul perfect al terorii, o exercita asupra mea şi că voi spune tot ce ştiam, dând în vileag planul nostru secret. Asta nu constituia decât o dovadă în plus a faptului că nu aveam stofa de erou, că, în general, mă mulţumeam cu perspectiva eroică pe care mi-o ofereau filmele de animaţie japoneze, identificându-mă numai mental cu războinicii neînfricaţi şi cu samuraii de altă dată, dar că, de fapt, nu-mi doream să intru în pielea lor şi să mă afirm la rândul meu. Avea dreptate rusoaica, realitatea nu mai prezintă interes pentru nimeni. Cei doi torţionari ai mei, auzind mărturisirea mea, întreruptă de gesturile cu care încercam

să-mi opresc sângerarea buzelor, s-au oprit o clipă descumpăniţi, neştiind ce să facă. Sunt nişte roboţi, mi-am spus în sinea mea, gândindu-mă automat la Qrin, care făcea figura asta ori de câte ori îl luam prin surprindere, schimbând topica unei fraze învăţate de el. Apoi, uşile batante pictate cu cocori, s-au dat la o parte, făcând loc unui individ care m-a luat cu un gest ferm de braţ şi m-a condus în încăperea din care tocmai îşi făcuse apariţia. L-am urmat docil. Am fost invitat să mă aşez pe tatami în faţa unui bărbat care, după toate aparenţele, era şeful tuturor. Dincolo de pereţii de pânză pictaţi se mişcau uneori umbre a căror formă îmi era greu s-o disting. Am fost servit cu un ceai, în care, după gustul amărui pe care l-am simţit pe buze, am avut convingerea că fusese pus şi un drog uşor. Câteva clipe mai târziu, revigorat de băutură, îmi redobândisem forţele, dând semne evidente că reveneam treptat la condiţia de om. Abia după aceea bărbatul care şedea imobil în faţa mea a început să-mi pună câteva întrebări. De când o cunoşteam pe Lili, în ce relaţii eram, de ce spuneam că a dispărut, totul. Încercând să nu mă dau de gol, i-am spus exact ceea ce trebuia să ştie. Mi-a mărturisit apoi că el îl suspecta pe unul dintre clienţii ei şi că, cel mai probabil, acesta o ţinea captivă, dar că nu trebuia să mă îngrijorez, că se mai întâmpla uneori asta, însă acel client era mult prea important pentru club ca să i se reproşeze ceva, asigurându-mă că în câteva zile Lili ar trebui să apară. Mi-a mai cerut ca, având în vedere relaţia mea specială cu Lili, s-o conving, dacă mă voi întâlni cu ea, să semneze contractul de prelungire cu clubul care se obliga să-i dubleze salariul şi să-i ofere, în plus, câteva compensaţii. Mi-a dat de înţeles că, dacă aş reuşi acest lucru, aş putea fi şi eu recompensat într-un anume fel. Am replicat că singura mea preocupare era ca ea să nu fi păţit nimic şi să se întoarcă teafără. M-a încredinţat, că aceea era şi unica lor preocupare, dar că nu trebuia să-mi fac griji. În final, ne-am despărţit în termeni cordiali, eu având convingerea că stratagema mea dăduse roade. Evident, Lili n-a apărut. Conform strategiei planului nostru, Ken o ascunsese bine. Am lăsat să treacă însă câteva zile, după care, aşa cum stabiliserăm, am anunţat dispariţia ei la poliţie. I-am pus, în final, şi o poză pe internet, înscriindu-mă în bazele de date ale celor cu dispăruţi în familie. Am primit mesaje de compasiune de la toţi cei care se aflau într-o situaţie similară, cărora le dispăruseră câte un copil, o soră, un frate, un soţ, o rudă apropiată sau un prieten. Le-am răspuns tuturor, conştiincios,

mulţumindu-le pentru interesul arătat şi urându-le succes în căutările lor. Ca totul să pară cât mai plauzibil, am anunţat şi la Ambasada României dispariţia lui Lili, oferindu-le toate informaţiile pe care voiam să le fac cunoscute. Singura mea rugăminte pe lângă oficialităţile române a fost ca, pentru moment, familia ei din ţară să nu fie înştiinţată de acest lucru. În toată acea perioadă, am menţinut cu poliţia un contact permanent. De fiecare dată când sunam la poliţie ca să întreb de evoluţia cercetărilor în cazul lui Lili primeam invariabil acelaşi bine-cunoscut răspuns. Era exact ceea ce aşteptam. După toate probabilităţile, poliţia nu avea niciun indiciu concludent privind dispariţia ei. Punctul de vedere oficial, impus de autoritatea poliţienească, nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra dispariţiei fictive a lui Lili. Reuşisem. Rusoaica avea dreptate, realitatea poate fi foarte uşor modificată şi chiar înlocuită. Totul e să dispui de mijloacele potrivite pentru a o face. În mod cert, devenisem unul dintre cei care posedau astfel de mijloace. Calculatorul era aliatul meu. Pe Lili n-am mai văzut-o însă deloc.

În schimb, mă întâlneam foarte des cu Kiyomi care, în acea vreme, intrase în febra pregătirilor pentru jocul de uta karuta, o competiţie la care se înscrisese cu câteva luni în urmă. Mă invita adeseori să particip la repetiţiile pe care le făcea împreună cu bunicii ei în vila din Daikanyama. Rolul recitatorului era îndeplinit cu perfectă măiestrie profesională de către bunicul lui Kiyomi, iar jucătorii, Kiyomi şi bunica ei, se întreceau, cu un simţ desăvârşit al competiţiei, în dobândirea victoriei. După ce primele trei versuri din poem erau interpretate de recitator cu modulaţii incredibil de atins pentru corzile vocale umane, cele două femei, al căror rol era acela de a descoperi continuarea poemului, alegeau, dintre cărţile de joc aliniate pe tatami, pe cea potrivită. Treptat, asistând la repetiţii, am început să învăţ şi eu pe de rost unele versuri. Apoi m-am gândit la un program special pentru Qrin şi am introdus în memoria lui toate cele o sută de poeme din Hyakunin Isshu. L-am dus de câteva ori la repetiţii, robotul adjudecându-şi, în câteva rânduri, victoria, lucru ce-l făcea extrem de fericit. Bunicul lui Kiyomi s-a arătat foarte interesat de Qrin, punându-mi o serie de întrebări despre activitatea mea de la firmă. I-am mărturisit că robotul era un prototip vechi al proiectului conceput de laboratoarele noastre, că eu, împotriva regulamentului, îl salvasem de la condamnarea la eutanasiere mecanică, de la casare,

ducându-l acasă şi perfecţionându-l pe cont propriu. Ca să-mi justific într-un fel fapta gravă de a fi încălcat regulamentul, la urma urmei, bunicul lui Kiyomi deţinea un pachet important din acţiunile firmei, i-am dat de înţeles că elaboram o nouă teorie despre roboţi, concepând o altă direcţie în dezvoltarea roboţilor decât cea urmată de companie. În câteva cuvinte, i-am explicat principiile de bază ale direcţiei prevăzute de cercetările mele. Bunicul lui Kiyomi m-a ascultat cu o expresie impenetrabilă pe chip, întrebându-mă, cum era şi firesc, dacă roboţii cu care lucram în laborator erau la fel de avansaţi ca şi Qrin. I-am răspuns că nu, explicându-i că acolo eram o echipă întreagă şi că derularea programului cu roboţi şi îndeplinirea activităţilor presupuse de proiect se exprimau în grafice precise de timp şi lucru, că nu depindeau de mine şi că acolo eu nu făceam decât să execut ceea ce mi se cerea. Bunicul lui Kiyomi a tăcut apoi, cufundându-se într-o tăcere insondabilă, ale cărei margini păreau să exprime rotunjimea perfectă a pietrelor de râu. N-a mai spus nimic, când s-a întors din tăcerea care n-a durat mai mult de un minut-două, deşi păreau să se fi scurs, între timp, veacuri, a trecut la un alt subiect, asemenea copiilor care uită, ca din senin, despre ceea ce discutaseră înainte.

Pe cele două femei însă, prezenţa robotului le stimula, amuzându-le totodată. Era comic să le vezi pe Kiyomi şi pe bunica ei întrecându-se cu Qrin în găsirea printre cărţile torifuda, împrăştiate pe tatami, versurile care se potriveau la poemul recitat de bunicul lui Kiyomi. Trebuie să recunosc că acele seri au fost unele dintre cele mai frumoase pe care le-am petrecut în Japonia. Ken, din motive care pentru mine au rămas total necunoscute, nu a participat niciodată la întrunirile noastre. Poate că soţia lui avea o explicaţie a absenţelor sale, trebuind să le justifice, într-un fel sau altul, în faţa bunicilor ei, dar eu, nemanifestându-mi interesul explicit în acea privinţă, nu aveam cum să primesc lămuriri suplimentare. La urma urmei, nu avea nicio importanţă, în ceea ce mă privea, aş fi preferat ca acele seri să ţină cel puţin o eternitate.

Ritualul întrunirilor noastre era mereu acelaşi. Japonezii nu se plictisesc niciodată de rutina lucrurilor, ba dimpotrivă, repetabilitatea vieţii în toate aspectele ei mărunte şi preocuparea pentru perfecţiunea detaliilor le aduc deplina mulţumire. Mai

...V „J, *.

Întâi beam un ceai cu câteva prăjiturele, făcând, în funcţie de

împrejurări, o conversaţie variată, în care predominau temele de interes politic, cum ar fi natura ultimelor legi discutate în Dietă, criza economică acută a Japoniei, implicarea ţarii în războiul din Irak sau disputele privitoare la rescrierea manualelor de istorie şi recunoaşterea de către autorităţile nipone a atrocităţilor săvârşite de armata japoneză în China. Bunicul lui Kiyomi, un abonat vechi la Yomiuri Shimbun, fiind la curent cu tot ceea ce se petrecea în ţară şi în afara graniţelor ei, ne împărtăşea cu un aer competent credinţa lui şi a partidului din care făcea parte, potrivit căreia numai întoarcerea la valorile tradiţionale japoneze avea să salveze ţara de la dezastrul americanizării primejdioase. Cele două femei şi cu mine admiteam fără rezerve justeţea acelei credinţe. Dar, în conversaţiile noastre, nu erau trecute cu vederea nici subiectele particulare, de interes calendaristic, în care se exprimau păreri aprofundate cu privire la gradul de îngălbenire, respectiv de înroşire, a frunzelor de momiji, dezvăluindu-se cele mai indicate locuri din Tokyo unde putea fi admirat triumful de culori al toamnei. În final, bunica lui Kiyomi aborda şi subiecte de natură mondenă, parte a conversaţiei în care eu, ignorant în materie de relaţii sociale înalte, tăceam respectuos, consacrându-mă cu devotament de puşti prăjiturelelor cumpărate dintr-o celebră şi exclusivistă casă de dulciuri tradiţionale. Apoi începea jocul. Acesta se desfăşura după ritualul sacru bine cunoscut, datând, după cum mă informasem pe internet, încă din perioada Heian, jocul încheindu-se abia atunci când toate cărţile împrăştiate pe tatami îşi găseau perechea de metru poetic prevăzută de faimoasa antologie Hyakunin Isshu. După aceea, urma o cină cu mâncare japoneză, servită de femeia pe care avusesem ocazia s-o mai văd de câteva ori în casă. Bunicul lui Kiyomi şi cu mine beam sake, bătrânul ameţindu-se uşor de fiecare dată, niciodată însă ca să depăşească

„F*

O anumită limită a cărei cunoaştere o stăpânea cu o ştiinţă perfecţionată, îmi închipuiam, de-a lungul mai multor ani de antrenament. În final, eram serviţi din nou cu ceai şi okashi. Cine ar fi privit de departe desfăşurarea ritualică a acelor seri ar fi putut să-şi închipuie că asistă la unele dintre cele mai reuşite scene reprezentând imaginea unei lumi japoneze asupra căreia realitatea tumultuoasă de afară, cu avântul ei exaltat spre modernitate, încă nu şi-a pus cumplita pecete. Într-un fel, aşa era. Cred că, dintre noi toţi, cea care se bucura

pe deplin de perspectiva ireală pe care numai lucrurile a căror repetiţie ritualică o pot dobândi, detaşându-se, prin caracterul lor desăvârşit, din sfera lumii obişnuite, era Kiyomi. Acea trăire avea asupra ei un efect aproape narcotic, făcând-o să uite, îmi imaginam eu, pierderea prematură a sarcinii, protejând-o, în acelaşi timp, de spaima şi disperarea care, asemenea fiarelor neîmblânzite şi flămânde, dădeau uneori târcoale chipului ei, înnegurându-l. În ceea ce mă privea, trăiam un vag sentiment de înşelăciune. Jocul pervers şi ilicit al destinului, angajându-mă într-o cursă care, pe cât era de nebunească, pe atât de zadarnică era, îmi crea o stare de disconfort permanent. Locul meu nu era acolo, eu nefiind, aşa cum mi-aş fi dorit, soţul de drept al lui Kiyomi. Nici bunicul ei, contrar aparenţei senine pe care o afişa, nu părea foarte liniştit, uşoara ameţeală care îi înfierbânta capul la sfârşitul meselor nu avea darul decât să estompeze, probabil, gravitatea problemelor financiare pe care le traversa în acea perioadă firma noastră. Ca urmare a discuţiei pe care o avusesem cu el despre roboţi, într-o zi am fost invitat la un restaurant de către unul dintre cei mai importanţi directori din companie, care mi-a cerut nu numai să păstrez secretul asupra întâlnirii noastre, ci şi să trec sub tăcere toate cercetările mele personale legate de tehnologia roboţilor, urmând ca, într-o zi, să-i predau lui, şi nimănui altcuiva, rezultatul acestora. Mi-a mărturisit, în stilul japonez, ambiguu.

< < „*

cu puţine şi imprecise cuvinte, un stil în care subiectul nu e aproape niciodată numit, determinându-te să-l reconstitui într-un grad mai mare sau mai mic de precizie, mi-a dat, astfel, de înţeles că existau anumite grupări în interiorul firmei care îşi disputau fără milă puterea financiară. Era încredinţat că acel război intestin, interior, trebuia să sfârşească în final în favoarea tradiţiei şi a bunelor intenţii pe care gruparea vârstnică a puterii le reprezenta în consiliul de administraţie. Unul dintre merele discordiei, antrenând anumite dispute în jocurile puterii, îl constituiau după cum am reuşit să deduc din acea conversaţie, evoluţia şi dezvoltarea tehnologiei prototipului de roboţi la care lucram. Mi se cerea să nu dezvălui nimănui ceea ce făceam, înaltul personaj asigurându-mă că, dacă voi urma îndemnurile sale, nu vom avea decât de câştigat. Străin de acele lupte intestine, am fost totuşi de acord cu propunerea acestuia, cu atât mai mult cu cât acea ofertă venea, îmi închipuiam eu, indirect, din partea bunicului lui

Kiyomi, pe care îmi doream să-l câştig în încercarea mea disperată de a o avea pe nepoata lui. De altfel, în virtutea acestei logici defectuoase a inimii, o logică ale cărei perspective financiare păleau în raport cu valoarea câştigului sufletesc al cărui premiu era însăși Kiyomi, preferam să fiu aliatul bunicului ei decât al lui Ken. Conform aceleiaşi logici inexplicabile, cu al ei mecanism infailibil ce se pusese în mişcare în mintea mea, Ken trebuia să facă parte, fără nicio umbră de îndoială, din tabăra adversă.

Neatent la trâmbiţele care, ameninţător, răsunau în jurul meu pe câmpul de luptă al puterii, eu mă pierdeam în magia jocului misterios pe care Kiyomi îl ţesea în jurul ei, vrăjindu-mă. Într-adevăr, după cum citisem undeva, dragostea, ca şi muzica, te face neatent la lume, răpindu-ţi fără împotrivire sufletul. Transportat apoi într-un spaţiu fără determinări geografice, undeva în afara realităţii, sufletul, aiurit, ajunge să contemple viaţa fugar, așa cum ai privi de la fereastra trenului o gară îndepărtându-se în viteză. Ca dovadă a justeţii acestui cumplit raţionament stă şi faptul că toate semnalele de alarmă pe care le primisem în legătură cu munca mea la roboţi, intrările clandestine în apartamentul meu, precum şi informaţiile legate de disputele de culise din bordul de conducere, rămăseseră fără niciun ecou în mintea mea, pălind în faţa iubirii lipsite de noroc care îmi tortura sufletul. Nu încetam să mă gândesc la kimono-ul pe care și-l comandase Kiyomi special pentru competiţie şi despre care îmi declarase, surâzând, că nu aveam să-l văd decât în ziua jocului. Involuntar, mă gândeam la rochia de mireasă a unei tinere fete care mirelui, adică mie, nu-i era dat s-o vadă decât în ziua nunţii.

În lumina vagă şi îndepărtată a acelei promisiuni de fericire, ziua de Anul Nou începuse să capete pentru mine expresia desăvârşită a paradisului promis, în timp ce toate celelalte lucruri, inclusiv ocupaţia demiurgică prin care gestionam virtualul, trecuseră într-un plan secund, pierzându-se în perdele inconsistente de neguri. În ziua de Anul Nou urma să văd, pentru prima oară, kimono-ul de mireasă pe care avea să-l îmbrace Kiyomi. Tot pentru acea ocazie specială îmi închiriasem şi eu un smoching. Era pentru prima oară când îmbrăcam un asemenea costum. Qrin, cu perspicacitatea care-l caracteriza, culese din colecţia de complimente pe care le stoca memoria lui pe cele mai reprezentative, făcându-mă să mă închipui, după îmbrăcarea smochingului, asemenea unuia dintre faimoşii actori aleşi să calce pe

covorul roşu al gloriei. Oare eu îl învăţasem să fie atât de linguşitor?! Va trebui să mă mai gândesc la asta! Ca să nu fiu în întârziere, am plecat foarte devreme de acasă şi, pentru că până la începerea jocului mai aveam aproape o oră de aşteptat, Kiyomi interzicându-mi cu desăvârşire s-o iau de acasă, am intrat într-un salon pachinko din apropiere. Mi-am cumpărat de la casă o

…”

mică provizie de bile metalice şi mi-am ocupat locul în rândul lung de maşini mecanice care-mi amintea întotdeauna de prima linie a careului de soldaţi dintr-un pluton. Acţionând automat fiecare bilă, proiectând-o de-a lungul unui circuit labirintic în care forţa de propulsie, pentru a putea aspira la un oarecare câştig material, trebuia să se situeze la nivelul echilibrului precar dintre nici prea tare, nici prea slab, nu încetam să nu mă gândesc la kimono-ul pe care avea să-l poarte Kiyomi şi la semnificaţiile aproape sacre pe care acel veşmânt, necunoscut mie, începuse să le capete în mintea mea. În stânga şi în dreapta, aplecaţi asupra maşinii de joc, figuri aproape inexpresive, tineri în blugi jerpeliţi, la modă, înfăşuraţi în fulare colorate, cu şepci care le ascundeau chipurile, indivizi îmbrăcaţi în costume clasice, cel mai probabil funcţionari, despre a căror vârstă nu se puteau face decât vagi şi inexacte presupuneri, fete tinere, împovărate de idealuri a căror împlinire nu cunoştea decât măsura precară a banului, cu toţii manevrau, într-o extremă concentrare, bilele unui hazard care nu-şi arăta preferinţele decât cu o parcimonie suspectă. Paltonul elegant şi smochingul meu nu trezeau nimănui interesul, jocul în care fiecare se lăsa pătruns de comuniunea sacră cu aparatul nu permitea nicio clipă de deconectare sau neatenţie. Nu vorbea nimeni, acea tăcere umană fiind însă absorbită de oceanul de zgomote metalice ale sălii, reverberând, apoi, grav în arcurile bolţii înalte, semn arhitectonic al gloriei pe care, în anii ’70—80, jocul pachinko o repurtase în ritmuri noi de rock-and-roll, etalând-o în geometria echivocă a neoanelor luminoase. Fiecare jucător, printre care se găseau şi mulţi veterani ai jocului, se consacra, cu un devotament total, partenerului mecanic situat în faţa lui. În ceea ce mă privea, nu puneam prea mare preţ pe joc, poate de aceea lansarea neatenta a bilelor îmi aducea câştiguri nesperate, dar nesemnificative. Nimeni nu s-a îmbogăţit vreodată din jocul de pachinko, poate doar patronii acestuia.

Vacarmul sălii nu izbutise să şteargă însă tulburarea care mi se

strecura în suflet la gândul că în acea seară, după aproape trei luni de absenţă, aveam s-o revăd pe Lili. Ştiam de la Kiyomi că îşi vopsise părul negru, schimbându-şi coafura, şi că, în virtutea strategiei planului nostru, Lili avea să iasă pentru prima oară în lume sub înfăţişarea unei noi identităţi. Dispariţia ei devenise oficială, constituindu-se, conform legislaţiei nipone, într-un fapt de competenţa justiţiei, care, la finalul perioadei legale impuse, avea să declare închiderea şi clasarea dosarului. Era o procedură de rutină birocratică, pe care nenumăratele cazuri de dispariţii în Japonia şi nevoia urgentă de soluţionare a acestora o perfectaseră în cele mai mărunte detalii. Nu aveam de ce să ne temem. Mă întrebam însă dacă aveam s-o mai recunosc pe Lili şi dacă va mai fi aceeaşi pe care o ştiam eu. Pradă acelor gânduri şi preocupat de transformarea bilelor câştigate în alte bile câştigătoare, nici nu realizam cum trecea timpul. Privindu-mi însă ceasul, am decis că era momentul să mă opresc din joc şi să mă îndrept spre locul competiţiei de uta karuta. Aerul rece de afară m-a revigorat, eliberându-mă de gânduri. În aer, imperceptibil, mi s-a părut că întrezăresc vagi urme ale unor fulgi de zăpadă, topindu-se cu sclipiri argintii în atmosferă. Trecătorii, de obicei grăbiţi şi absorbiţi de propriile lor gânduri, îşi ridicaseră în aer privirile, bucurându-se copilăreşte de favoarea meteorologică a cerului. În închipuirea locuitorilor din Tokyo, zăpada reprezenta, în virtutea rarităţii cu care îşi făcea prezenţa în oraş, miracolul unui dar neaşteptat din partea zeităţilor.

Peste drum se înălţa Sala de Festivităţi a Jocului. Am intrat. Mi-am lăsat paltonul la garderobă şi m-am îndreptat spre sala puternic iluminată. Jos, pe tatami, jucătorii îşi ocupaseră deja locurile. Nu mi-a fost greu să o recunosc pe Kiyomi. Kimono-ul în care era îmbrăcată mi-a tăiat răsuflarea, făcând ca toate reperele din jurul meu să se retragă în faţa strălucirii pe care o răspândea în jurul ei. Dar în acea clipă, când mai aveam puţin timp la dispoziţie pentru ceea ce trebuia să fac, nu-mi puteam îngădui libertăţi lirice. De aceea, smulgându-mă cu greu din vraja pe care, de la o distanţă apreciabilă, o revărsa asupra mea prezenţa lui Kiyomi, am ieşit grăbit pe culoarul sălii. Era timpul să intru în direct cu Qrin şi să-l trezesc. Am stabilit contactul prin telefon. Am făcut legăturile pe micul laptop, accesând programul de funcţionare a robotului. Ştiam că intruşii pătrunseseră în casa mea. Doi bărbaţi şi o femeie. Dar i-am lăsat să-şi facă treaba. Oricum, la ora

aceea, toate datele din calculatoarele mele se aflau în deplină siguranţă, stocate pe un cip aflat într-un seif al uneia dintre băncile oraşului. M-am întors în sală la semnalul primului gong. De cealaltă parte a vastei încăperi se afla Ken, iar pe rândul din faţa lui, mi s-a părut că o recunosc pe Lili. În jurul gâtului îşi prinsese fularul meu roşu. Dar n-am avut la dispoziţie prea mult timp să stăruiesc cu privirea asupra ei, fiindcă am început, ascultând de rugămintea lui Kiyomi, să filmez desfăşurarea jocului. La un moment dat, mi-am îndreptat camera către rândul de scaune din faţa lui Ken, înspre femeia care trebuia să fie Lili, şi am avut vaga bănuială că-şi mişca buzele, articulând mut cuvinte pe care, presupun, mi le adresa mie. Dar nu le-am înţeles, m-am mulţumit numai să le filmez, propunându-mi să le descifrez după aceea. Mi-am întors camera către suprafaţa de tatami, situată în mijlocul sălii, acolo unde Kiyomi împreună cu toţi participanţii la joc aşteptau nerăbdători semnalul de începere. Vocea recitatorului, sonoră, se ridică brusc în aer, acoperind totul. Mai târziu, când am revenit cu camera spre locul unde ştiam că era Lili, n-am mai găsit-o, de altfel, camera video n-a mai putut să-l localizeze nici pe Ken. Dispăruseră amândoi. În acea clipă, am simţit pe coapsa piciorului drept vibraţiile telefonului mobil. L-am scos discret din buzunar încercând să văd cine mă căuta. Am recunoscut numărul de telefon al bunicului lui Kiyomi. Era ciudat, dar nu-l văzusem în sală. Oare ce se întâmplase? Am ieşit pe hol să preiau apelul. Minamoto san s-a scuzat că mă deranja tocmai în timpul jocului, interesându-se dacă festivitatea începuse. I-am răspuns că da, întrebându-l, la rândul meu, ce se întâmplase, de ce nu era prezent acolo. Atunci a început să-mi vorbească pe un ton pe care nu i-l mai auzisem niciodată. Mi-a explicat cu un calm rece că totul era pregătit pentru ceremonia la care urma să participe. Credeam că se referă la jocul care tocmai începuse în sală. Bunicul lui Kiyomi a continuat însă cu acelaşi calm, mărturisindu-mi că urma să se sinucidă, că era decis să-şi facă seppuku, dar ca, înainte de asta, dorise să-şi ceară iertare de la mine fiindcă mă trădase. Eram copleşit de ceea ce-mi spunea şi, totodată, nu-mi venea să cred că se întâmpla aievea. Mi se părea că trăiesc un vis în care, deşi îmi doream să mă mişc şi să fac ceva, îmi era imposibil să reacţionez, trupul moale, ca de pluş, aneantizându-mi orice mişcare. Cu cât mă străduiam mai mult să mă descotorosesc de umbra rea a coşmarului în care mă azvârlise apelul lui Minamoto san, cu atât mi se părea că mă afund şi mai adânc în universul de pene al

visului. De ce faceţi asta? am reuşit să articulez cu greu. Atunci, Minamoto san mi-a explicat că greşise când mă trimisese la cel căruia îi arătasem toate cercetările mele, cerându-mi să i le pun la dispoziţie, aflând că, de fapt, acesta era chiar şeful organizaţiei de spionaj tehnologic care se infiltrase în companie. Divulgând secretul tehnologic, Minamoto san încălcase cea de-a treia lege din Group Code of Conduct. Cunoşteam prea bine acest set de legi care reglementau statutul personalului în companie. Le semnasem şi eu. Legea a treia cu paragrafele ei spunea ceva de integrity şi fairness. Dacă îmi amintesc bine, unul din paragrafe se referea chiar la confidenţialitatea şi proprietatea informaţiei. Am încercat să-i explic că nu greşise, că nu divulgase secretul în afara companiei, aşa cum specifica legea, şi că nu era vina lui dacă cel căruia îi spusese se dovedea a fi un trădător. Dar Minamoto san, fidel unui cod de morală străveche, incapabil să suporte gândul trădării firmei – ale cărei baze le pusese el însuşi, prefera să-şi pună capăt zilelor. Toate încercările mele de a-l îndupleca, asigurându-l că îl iertam pentru ceea ce-mi făcuse, nu duceau însă la niciun rezultat. M-a întrerupt autoritar, explicându-mi că îşi schimbase şi testamentul, declarându-mi că lăsase jumătate din toată averea lui nepoatei sale, Kiyomi, eliberând-o de orice obligaţii, iar cea de-a doua jumătate mi-o lăsa mie, cu condiţia să-mi continui cercetările începute, cerându-mi, totodată, să-i promit solemn că nu voi abandona niciodată visul cu roboţi cuantici. Înmărmurit, i-am promis tot ce mi-a cerut. Mi-a mai spus că, în clipa în care noi vorbeam la telefon, cei ce intraseră în apartamentul meu îl aveau pe Qrin şi că se aflau în drum spre aeroport, urmând să-l scoată din ţară. Eram şocat. Nu-mi închipuiam că vor merge atât de departe. Să mi-l ia pe Qrin! M-a întrebat dacă puteam să opresc asta. I-am răspuns fără şovăire că da, gândindu-mă la puterea alternativă de alimentare a lui Qrin, pe care i-o rezervasem în caz de nevoie. În orice clipă, chiar în condiţiile dezactivării robotului, puteam comuta pe sistemul de alimentare alternativ, ceea ce însemna, în mod automat, declanşarea unei minibombe pe care o implantasem în capul lui. Minamoto san mi-a cerut să-i promit că o voi face. Neavând de ales, i-am promis. Apoi mi-a mai spus că, dacă ar fi putut să-şi aleagă un secundant la ceremonia de seppuku pentru care se pregătise la reşedinţa lui, acela aş fi fost eu. Din partea lui Minamoto san, astfel de cuvinte însemnau mai mult decât un simplu compliment. Îmi imaginam totul, vila veche, amenajată

în stil sobru, tradiţional. Eram convins că alesese pentru ceremonie încăperea în care îşi păstra cu mândrie colecţia de săbii. De aici, dând la o parte panourile glisante, ieşeai direct afară, în grădina împrejmuită de ziduri înalte, acoperite cu ţiglă japoneză. Era o grădină zen. Pentru o fracţiune de secundă, închipuindu-mi grădina, o vedeam vag, conturându-se sub un strat subţire de zăpadă proaspătă. Deşi în aer nu se simţea nicio adiere de vânt, cele câteva tulpini fragile de bambus, crescute sălbatic la marginea verandei, se mişcau uşor, stârnind în frunzele subţiri un foşnet abia perceptibil. Numai respectul sacru pentru frăgezimea vârstei lor salvase acele tulpini de bambus de rigoarea principiilor austere cu care fusese amenajată întreaga grădină. Zăpada proaspătă şi foşnetul aspru al frunzelor de bambus creau în mintea mea un contrast izbitor. Vreme de mai multe clipe, după ce trăsese shoji, contemplând îndelung grădina, Minamoto san se întorsese spre colecţia lui de săbii. Cel mai vechi obiect din colecţia sa data din perioada Kamakura. îl cumpărase, după cum îmi explicase odată, la o licitaţie. Acum valora o avere. Copleşit de un sentiment ireal de frumuseţe, încercam să-mi imaginez pe care dintre săbiile sale ar fi putut Minamoto san s-o aleagă pentru ceremonie. Ştiam. Era vorba de o wakizashi, o sabie scurtă, cu o lungime de numai treizeci de centimetri, dar a cărei lamă tăia ca un bisturiu. Dacă închid ochii, încă mai simt şi acum aroma specială de ulei, chqji, cu care Minamoto san a curăţat, în prezenţa mea, lama de oţel rece a preţioasei sale săbii. Mi-l închipui senin, lăsând să-i alunece până la brâu veşmântul simplu de ceremonie, rămânând cu bustul gol. Apoi, hotărât, apucă sabia aşezată în faţa lui, privind-o cu nespusă dragoste pentru ultima oară. Ca și cum s-ar pregăti să-i şteargă cu un șervețel de hârtie specială marginile tăioase şi sclipitoare. Pentru câteva clipe, dă impresia că se reculege în faţa morţii, dar, în realitate, nu face decât să-și adune toate forţele ca să-și împlânte lama bine ascuţită în pântece. Văzusem de multe ori în filmele japoneze scene similare. Ştiam că Minamoto san, extrem de meticulos în tot ceea ce făcea, avea să urmeze cu stricteţe obiceiul. Fără să greşească, eliberat de orice emoţie, îşi va împlânta vârful sabiei chiar sub talie, în partea stângă, apoi, după ce va fi alunecat destul de adânc, va tăia încet spre partea dreaptă şi, răsucind sabia în rană, va face brusc o tăietură în sus. Va schiţa o imperceptibilă expresie de durere pe chipul luminat de măreţia gestului său, dar am convingerea că nu se va fi auzit nici cel mai mic geamăt, chiar dacă sfârșitul se va

prelungi chinuitor de mult. În tot acest timp, a lăsat telefonul deschis.

Am închis eu şi, înnebunit de groază, am încercat să reapelez. Dar n-a mai răspuns nimeni. Am stat câteva clipe năuc pe holul pustiu al Sălii de Festivităţi. Din sală se auzea, abia perceptibil, rumoarea competiţiei. Mi le închipuiam pe Kiyomi şi pe bunica ei participând la joc, dând răspunsurile exacte. Da, Kiyomi avea să câştige premiul. Şi atunci mi-am amintit de promisiunile pe care le făcusem lui Minamoto san. Cea dintâi şi cea mai urgentă era distrugerea lui Qrin. Gândindu-mă numai la ceea ce trebuia să fac, încercând să ţin la distanţă toate sentimentele legate de ceea ce mă pregăteam să realizez, mi-am îndeplinit cu o rigoare de asasin profesionist toate acţiunile. Apăsând pe butonul care-l făcea pe Qrin să explodeze, n-am putut să nu mă gândesc cu amărăciune cât de simplu şi de curat se putea ucide. Când mi-am luat degetul de pe enter, convins că-mi făcusem datoria, am rămas o clipă încremenit locului. Mi l-am închipuit atunci pe Minamoto san cu pântecele sfârtecat, dându-şi ultima suflare. Rolul meu, al secundantului, kaishaku, era acela de a-l ajuta să-şi curme cât mai grabnic viaţa şi, aplicându-i lovitura decisivă, să-l izbăvesc de suferinţă. Văzusem în filmele de animaţie pe care le vizionam cu plăcere nenumărate scene de acest fel. Eram secundantul ideal.

Luptându-mă cu o vagă senzaţie de vomă, am încercat să apelez numărul de urgenţă al ambulanţei, dar nu am mai apucat să rostesc niciun cuvânt. În acel moment, un cântec îndepărtat, clar şi profund a început să răzbată spre mine, ca o tăietură de sabie, acoperind haosul produs de o explozie al cărei răsunet provenea chiar din Sala de jocuri. Am alergat într-acolo.

1. Ki no Tsurayuki: Nu ştiu cum/ Mă va primi stăpâna casei/ Dar în vechiul sat, în op. cit. p. 56, vezi şi vers. engl.: The depths of the heartst Of humankind cannot be known/ But în my birthplace.

I „f... 4, U → i I

Scoală la care învăţam eu făcea parte din London Girls' Schools' Consortium şi avea o politică foarte strictă în ceea 5...

ce privea programul vizitelor externe. De aceea, atunci când

Miss Edwards a venit să-mi spună, întrerupându-ne ora de ICT, că aveam o vizită, nu numai eu, ci întreaga clasă a rămas înmărmurită de acel fapt rară precedent sau, în orice caz, foarte rar în şcoală, asociat, în general, cu aflarea unor veşti proaste din afară. În timp ce mă îndreptam, însoţită de Miss Edwards, către ceea ce numeam Old House,

prin mintea mea se derulau o serie de scenarii catastrofice al căror final mă conducea, invariabil, înspre moartea vreunuia dintre părinţii mei. Nu îndrăzneam s-o întreb pe Miss Edwards dacă vizitatorul meu era mama sau tata, fiindcă, îmi închipuiam eu, răspunsul ei mi-ar fi spulberat orice speranţă, grăbind tragicul deznodământ. De aceea, tot drumul, de la sala de clasă până la Old House, schimbam în imaginaţia mea locul părintelului mort, închipuindu-mi fie că era mama, fie că era tata. Un lucru era însă sigur, oricare dintre ei s-ar fi întâmplat să fie, m-ar fi durut la fel de mult. Înainte însă de a ajunge la locul precizat de Miss Edwards, mintea mea a mai avut răgazul să creeze un ultim scenariu, cel mai groaznic dintre toate, situaţia în care ambilor mei părinţi, ştiut fiind

1. Florile îşi mai păstrează/parfumul suav de demult, în op. cit., p. 56, vezi şi vers. engl.: The plum blossoms smell the same/ As in the years gone by.

faptul că mergeau peste tot împreună, li s-ar fi întâmplat ceva grav. Cu aceste idei sumbre am intrat în Old House, urmând-o cuminte pe Miss Edwards. Ceea ce m-a surprins însă a fost faptul că nu ne îndreptam înspre locul destinat de obicei vizitelor, ci către biroul directoarei. În acel moment, eram ferm convinsă că se întâmplase ceva cu totul grav. Miss Edwards m-a împins înăuntru, ea rămânând afară. Am intrat, oprindu-mă în faţa uşii, contemplând apoi impozantul scaun gol al directoarei. Deşi eram în ultimul an din Sixth Form şi nu mai purtam de un an uniformă, nu-mi fusese dat să ajung prea des în acea impunătoare încăpere. Ceea ce reţinuse memoria mea şcolărească în urma câtorva scurte incursiuni în templul celei mai de vârf poziţii ierarhice din universul meu şcolăresc erau un birou masiv, din lemn sculptat, dominat de un jilţ uriaş şi, pe peretele din spatele biroului, ferestrele imense împodobite cu vitralii. Dar memoria noastră este adeseori parţială, funcţionând ca un aparat de filmat, luând doar cadre din realitate, pe care, ulterior, în urma unui exerciţiu mnemotehnic, le redă cu fidelitate din arhiva documentară personală. Dacă însă acele cadre luate în trecut vor fi avut şi o anumită încărcătură emoţională, atunci, în mod cert, rememorarea lor nu va fi prea exactă, studioul de montaj al sufletului, precum şi activitatea laborioasă de interpretare a minţii vor face ca imaginile din trecut să capete cu timpul noi reprezentări. Aşa se face că biroul directoarei, în care tocmai intrasem, nu mai semăna deloc cu ceea ce imaginaţia mea şcolărească păstra în

memorie. Sau poate că, după toate probabilităţile, nimic nu se schimbase în acea încăpere, cunoscut fiind gustul britanic pentru tradiţie, numai că în mintea mea totul căpătase o nouă formă. Tulburată precum Alice întoarsă din ţara minunilor, a trebuit să admit, aruncându-mi o privire în jur, că dimensiunile obiectelor din biroul directoarei nu mai corespundeau măsurilor hiperbolice ale imaginaţiei mele infantile.

Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit în plus faţă de vechile mele impresii, am observat că, în partea dreaptă a încăperii, se găsea o uriaşă bibliotecă ale cărei cărţi, toate îmbrăcate în piele, luceau tăcut în lumina dimineţii de afară. Neştiind ce să fac, am aşteptat înmărmurită în uşă. Atunci, o voce sonoră, o cunoşteam prea bine, era a doamnei directoare, mi-a cerut să mă apropii de fotoliile mari care se găseau în faţa bibliotecii şi pe care, din prea mare emoţie, nu le sesizasem. În acea clipă, făcând câţiva paşi spre mijlocul încăperii, am remarcat şi tablourile mari de pe pereţi, reprezentând figurile unor femei celebre care, începând din secolul al XIX-lea, învăţaseră în şcoala noastră. Dând cu ochii de acele ilustre chipuri, am avut o mică strângere de inimă şi, amintindu-mi cu câtă stăruinţă pedagogică încercau profesorii noştri să ne impună exemplul lor, stricându-ne cheful, m-am înfiorat. Observându-le acum, fugar, cu gâtul ţeapăn în gulere înalte, cu priviri scrutătoare şi mândre, dezinteresate de jocurile frivole ale farmecelor feminine, groaza sacră pe care ani buni mi-o inspiraseră portretele lor s-a mistuit subit în aer, dispărând fără urmă. În acea clipă, în ochii mei, nu erau decât nişte caraghioase. Apropiindu-mă de locul unde se afla directoarea, am remarcat că nu era singură. În câte un fotoliu din faţa ei se găseau doi străini, un bărbat şi o femeie, amândoi japonezi. Am tresărit uşor. Doamna directoare le-a pronunţat cu greu numele, după care s-a retras, lăsându-ne singuri. O clipă s-a aşternut tăcerea, apoi femeia s-a ridicat în picioare, s-a înclinat uşor, rostindu-şi numele. Era bunica mea, iar bărbatul din celălalt fotoliu era bunicul meu. Nu-mi fusese dat să-i mai întâlnesc până atunci, dar ceva din felul lor de a se purta, blândeţea şi delicateţea cu care s-a înclinat bunica mea, cu capul uşor spre dreapta, apoi aerul impenetrabil, dar luminos, în care se învăluise bunicul meu m-au făcut să nutresc pentru ei, din prima clipă, o vie afecţiune. Mi-au vorbit în japoneză, invitându-mă să mă aşez. Îmi spuneau Kiyomi san, iar felul politicos, dar cald în care mi se adresau m-a cucerit. Nimeni până atunci nu-mi mai vorbise în felul acela.

Zâmbetul în care m-a învăluit bunica mea pe tot parcursul întrevederii exprima ceva din miracolul apropierii de o fiinţă venită parcă din altă lume. Îmi propuneau să vizitez Japonia, să petrec puţin timp alături de ei și să cunosc ţara în care se născuse tatăl meu. Urma să împlinesc în curând optsprezece ani şi darul meu aniversar nu era nici mai mult, nici mai puţin decât o pereche de bunici şi o ţară.

Deși tatăl meu era japonez, eu nu ştiam despre îndepărtata lui ţară nimic în plus faţă de exigenţele cunoştinţelor şcolare impuse nivelului meu de studiu. Am învăţat limba japoneză în plimbările pe care, atunci când eram mică, le făceam în parc cu tatăl meu. Nu cunoşteam motivul ruperii atât de definitive a tatălui meu de ţara lui de origine, în fapt, nici nu știu dacă îmi pusesem vreodată o astfel de problemă. Acceptasem, ca pe o ciudăţenie a naturii, faptul că trăsăturile chipului meu erau diferite faţă de ale celorlalţi copii de la şcoală. La urma urmei, unii se năşteau cu părul roşu sau cu zeci de pistrui pe faţă. Şi totuși, exista în constituţia mea fizică ceva ce nu putea fi ignorat, o expresie vizibilă și relevantă a diferenţei fără echivoc a rasei îndepărtate care se afirmase cu intensitate în celulele mele. Dacă puteam să trec cu uşurinţă peste trăsăturile asiatice ale chipului meu, era ceva la care, ori de câte ori mă gândeam în momentele de dinaintea somnului, sufletul meu se umplea de dureroase nostalgii. Şi acel element, prevăzut genetic în constituţia mea fizică, componentă esenţială a diferenţierii de rasă, conducându-mă la sfâșietoare reflecţii nocturne, nu era nimic altceva decât părul. Nu întâmplător, prima nebunie pe care am comis-o când eram mică, o nebunie rămasă ca punct de reper în istoria familiei şi de care părinţii mei îşi aminteau întotdeauna amuzaţi, a fost faptul că mi-am tăiat cu o foarfecă părul pe care mama mi-l lăsase să crească. Acea înclinaţie înspre mânuirea foarfecii, acţiunea de tundere extinzându-se cu fervoare şi asupra păpuşilor pe care le aveam, i-a determinat pe părinţii mei să creadă că urma să devin coafeză. Deplin satisfăcută, după ce mi-am lăsat toate păpuşile chele, interesul meu pentru foarfecă s-a stins la fel de subit pe cât de neaşteptat începuse să se manifeste. Obsesia pentru părul meu avea să se redeştepte violent la treisprezece ani, atunci când colega mea de cameră, Sarah, mi-a cerut, ca pe o favoare excepţională, să-i dau voie să-şi introducă mâna în părul meu. Curiozitatea degetelor ei care luau cunoştinţă cu desimea părului meu, cu asprimea lui de perie, după cum se exprimase,

arătându-se profund entuziasmată de culoarea neagră, lucitoare, a podoabei mele capilare, stârnea în trupul meu senzaţii contradictorii. Îmi doream, la rândul meu, să ating mătasea dulce a părului ei blond, coborând în cascade uimitoare pe umeri, în locuri în care nici nu te-ai fi aşteptat, dar o educaţie inconştientă, însuşită, fără doar şi poate, din familie, o educaţie care impunea anumite reglementări prohibitive asupra gesturilor, m-a împiedicat să fac acel lucru. Drept urmare, am lăsat degetele lui Sarah să se joace nestingherite în părul meu, în timp ce închipuirea mea dezvolta senzaţii tulburătoare despre frumuseţea ireală a luminii blonde pe care o radia părul ei. Într-o seară, înainte de culcare, când Sarah se străduia inutil, ceea ce o amuza enorm, să-mi împletească părul, mi-a propus să-i fac şi eu codiţe, vrând să-mi demonstreze cât de uşor se modelau cosiţele ei faţă de sălbăticia îndărătnică a părului meu. După îndelungi rugăminţi, se făcuse deja târziu şi trebuia să mergem la culcare, am acceptat. Era prima oară când îi atingeam părul şi, urmând cuminte indicaţiile ei precise, am încercat să i-l împletesc în două codiţe. M-am concentrat atât de mult asupra acelei îndeletniciri, încât mă străduiam să ignor cu desăvârşire ceea ce se petrecea în trupul meu care, asemenea unui obiect extrem de uşor, se ridica lent, dar ferm, ca de pe fundul unui lac, săkându-se brusc la suprafaţa pielii, umplând vidul de carne în care trăisem până atunci cu senzaţii a căror intensitate stârneau în mine frisoane adânci. Sarah a fost prima mea dragoste, ea a fost aceea care m-a făcut conştientă, la treisprezece ani, de trupul cu care m-a învelit natura, acoperindu-mi goliciunea ruşinoasă a copilărescului suflet. Acele senzaţii m-au copleşit cu atâta forţa, încât am făcut febră, îmbolnăvindu-mă grav. În zilele următoare nu m-am dus la şcoală, fiind supravegheată cu stricteţe la infirmerie. Febra a început să-mi scadă abia după 48 de ore, timp în care sufletul meu s-a scufundat, ca un obiect mult prea greu, în vâltoarea vâscoasă a sângelui. Părinţii mei nu putuseră să mă viziteze, fiind plecaţi într-un turneu pe care mama îl susţinea cu Filarmonica Regală din Londra. În toată acea perioadă de izolare am avut un singur vizitator, pe Sarah, care, veselă şi plină de viaţă, a venit de câteva ori să-mi ţină tovărăşie, luminându-mi toată încăperea. Înspre sfârşitul perioadei de convalescenţă, medicul care mă îngrijea a avut şi explicaţia neobişnuitei febre, punând-o pe seama debutului ciclului meu menstrual. Dacă ajungem să facem nişte asociaţii în minte, păstrându-le într-o neschimbată şi sacră

configuraţie, exact ca în momentul în care au luat naştere, este fiindcă mintea noastră, într-o tainică şi intimă legătură cu trupul, lucrează prin asociaţii întâmplătoare de idei. Dacă din acea perioadă de convalescenţă, cu care mi-am făcut timid intrarea în ţinutul nemărginit şi, încă, neexplorat, la vremea aceea, al sexualităţii mele, păstrez în minte proaspete câteva senzaţii, este fiindcă, aşa cum spuneam, mintea noastră se exprimă de cele mai multe ori prin asociaţii de idei pe care le traduce apoi în cuvinte. Nu ştiu dacă imprevizibilul şi defectuosul meu ciclu menstrual se datorează vreunor mişcări neregulate ale lunii şi ale stelelor sau dacă are numai un caracter pur fiziologic, cert no este însă că, în momente de emoţie intensă, neţinând cont de niciun grafic temporal, se declanşează fără niciun avertisment, luându-mă complet pe nepregătite. Obişnuită cu aceste capricii ale sângelui meu, am început să port mereu asupra mea un tampon care să mă salveze în astfel de momente penibile. Din fericire însă, viaţa se supune unei rutine şi mecanici liniştitoare, încât rezerva de emoţii fiind atât de mică, iar în cazul meu, aproape inexistentă, a făcut ca momentele privilegiate de tulburare emotivă şi declanşarea spontană a ciclului meu menstrual să intre, totuşi, destul de rar în astrală lor conjuncţie. Mi s-a întâmplat s-o păţesc însă de câteva ori. Odată, abia mă întorsesem din vacanţa de vară şi vecina mea de cameră, Karen, îmi cerea să-i povestesc despre fabuloasa călătorie în Noua Zeelandă. Plecasem în Noua Zeelandă împreună cu părinţii mei, tatăl meu lucra atunci la muzica unui film a cărui producţie se monta acolo. Ne uitam pe poze şi pe filmul DVD pe care îl realizasem, când Karen mi-a cerut să-i mai povestesc o dată întâlnirea mea pe platoul de filmare cu un celebru actor de la Hollywood. Uşor plictisită, am început să-i relatez cum vedeta de cinema tocmai ieşea din cabină, exact în momentul în care eu urmăream cu aparatul de filmat o specie rară de fluturi. Atentă asupra bătăilor din aripile multicolore ale fluturilor, m-am abătut de la drumul meu şi uşa de la cabinei vedetei, dată la o parte, m-a plesnit cu putere în plină figură. Am leşinat şi n-am mai ştiut de mine decât atunci când i-am văzut pe părinţi lângă patul meu. Asta a fost tot. Dar Karen nu s-a arătat prea mulţumită de concizia relatărilor mele şi a început să spună cu vorbele ei o poveste în care, dacă la început eu eram eroina principală, în scenele cu fluturii, de pildă, din momentul izbiturii cu uşa, acea eroină se desprindea de imaginea mea, devenind o alta, transformându-se magic, prin cuvintele ei într-o adevărată

eroină de film. Karen avea o imaginaţie extrem de bogată, talentul ei literar manifestându-se plenar şi în revista şcolii. La un moment dat însă, imaginaţia ei a luat o întorsătură neaşteptată, eroina lovită brutal de uşa cabinei vedetei de cinema ajunge, la capătul unor întâmplări extraordinare, chiar în braţele seducătorului bărbat.

Aveam amândouă şaptesprezece ani şi, în ceea ce mă privea, încă nu mă sărutase nimeni, de aceea, cuvintele vrăjite ale lui

Karen, care, ajungând la scenele fierbinţi de dragoste, părăsind indeterminarea de persoană şi adresându-mi-se în mod direct, preluând anumite caracteristici fizice ale trupului meu, mă tulburau peste măsură, făcându-mă să simt buze fierbinţi atingându-mi buzele, în timp ce ficţiunea unei limbi mi se strecura în gură, apoi o altă ficţiune de mâini îmi mângâia sânii.

Karen obligându-mă să mă dezbrac ca să-i poată descrie mai bine, rotunzi şi tari ca perele aurii, după cum s-a exprimat ea, cerându-mi apoi să mă vadă goală, ca să poată evoca în cuvinte cât mai exacte felul în care mâinile vedetei mi se strecurau sub elasticul chiloţilor. Acela a fost momentul de emoţie când iminenţa covârşitoare a ciclului meu menstrual, scăpând oricărei determinări temporare, s-a impus fără restrişte atenţiei mele deşteptate brusc din magia ficţiunii. M-am scuzat faţă de Karen şi m-am dus la baie. Când m-am întors, eram pregătită să fac faţă asaltului ficţiunii, respingând-o cu fermitate. Mai târziu, când Karen a devenit o scriitoare de succes, am regăsit acel episod într-unul din bestsellerurile sale, dar n-am mai trăit nicio emoţie. Învăţasem oare să-mi controlez capriciile menstruale?

Nu! Dar, în schimb, învăţasem să-mi clasific, tocmai în funcţie de acele capricii, emoţiile pe care le trăiam, reuşind chiar să le diferenţiez unele de altele, acordând valoare doar acelor clipe care ajungeau să declanşeze în trupul meu asemenea reacţii pe care le ridicasem la rangul unui etalon absolut al trăirilor mele.

Că acest lucru stătea întocmai a dovedit-o şi întâlnirea cu bunicii mei. Înainte de a ieşi să ne plimbăm în Canons Park, a trebuit să mă scuz faţă de ei şi să fac un scurt drum la toaletă. În tot timpul petrecut cu bunicii mei nu ne-am atins defel, nu ne-am dat mâna, nu ne-am sărutat, nu s-au făcut gesturi inutile de afecţiune, dar, dincolo de stricta economie de comportament, răzbătea până la mine, ca ecourile vagi ale unei cascade, un vuiet intens, care făcea să treacă atât prin trupul meu, cât şi, după cum am putut să-mi dau seama, prin al

bunicilor mei puterea unor legături mai presus de gesturi. Păşeam alături unii de ceilalţi, păstrând o distanţă adecvată, egală, dar, în acelaşi timp, undeva deasupra trupurilor noastre, mâinile pe care şi le întinseseră inimile noastre dădeau impresia unei indestructibilităţi veşnice. Acest lucru m-a uimit într-o asemenea măsură, încât, cu toată încercarea mea de a-mi scormoni memoria, nu ştiam să mai fi trăit asta vreodată. Poate că părinţii mei trăiau acelaşi lucru, dar, dacă o făceau, se întâmpla doar în cuplu, legătura lor tainică excluzându-mă pe mine. Pentru descoperirea pe care am făcut-o împreună cu bunicii mei, le-am fost extrem de recunoscătoare. Pentru prima oară în viaţa mea aveam sentimentul că fac parte din ceva, că aparţin unei lumi care mă aşteaptă ca să mă includă în măreţia ei. Din acea zi, toate gândurile mele s-au îndreptat spre Japonia. Plicul cu bani japonezi, zece bancnote de zece mii de yeni, primit la despărţire, în dar de la bunicii mei, l-am pus, ca pe un cadou de preţ, alături de cărţile poştale de Anul Nou, în care regăseam în fiecare an aceeaşi frază: Akemashite omedetou gozaimasu. Făcusem din Japonia, prin intermediul unui plic cu bani şi al unor cărţi poştale, ţara mult visată.

Primul lucru de care mi-am dat seama atunci când am ajuns în Japonia, și această revelaţie s-a produs încă, pe Aeroportul Internaţional Narita, a fost faptul că pielea mea şi părul meu nu aveau nimic neobişnuit şi că îmi formasem o părere cu totul greșită despre fizicul meu. La optsprezece ani, debarcând în ţara visată, mi-am dat seama pentru prima oară în viaţă că eram frumoasă. Numele meu, Kiyomi, fâM, îmi determina într-un mod imperceptibil destinul. Să-ţi descoperi inteligenţa sau chiar anumite calităţi sufletești este ceva ce ţine de un pas important pe care l-ai făcut în cunoaşterea de sine, putând să însemne o evoluţie importantă în conturarea caracterului cuiva. Dar descoperirea propriei frumuseţi, atunci când se întâmplă departe de forţa de atracţie a iluzoriului, poate dobândi, în unele cazuri, sensul unei adevărate revelaţii. N-a fost nevoie să mă privesc în nicio oglindă ca să-mi dau seama că se produsese în mine o metamorfoză care scotea la iveală frumuseţea de care nu fusesem până atunci conştientă. Şi pentru că îmi doream nespus de mult să leg în amintirea mea acea clipă de ceva concret, am intrat în primul magazin de suveniruri, încă nu ajunsesem să mă întâlnesc cu bunicii mei, și i-am cerut vânzătoarei ceva frumos. S-a uitat la mine, a zâmbit, vorbisem în engleză, încă nu eram foarte stăpână pe japoneză și, după un moment

de gândire, mi-a întins cu cutie de carton frumos colorată, având pe capac o splendidă reprezentare feminină. A deschis capacul, explicându-mi că era vorba despre un vechi joc de cărţi, datând din perioada Heian, Hyakunin Isshu. L-am luat încântată, imaginea frumoasă a femeii de pe capac se potrivea perfect stării mele de atunci. Oare vânzătoarea înţelesese acest lucru?! Când m-am întâlnit cu bunicii mei, care mă aşteptau la aeroport, primul lucru care m-a întrebat bunica mea, arătând cu capul spre cutia pe care o ţineam cu mâna dreaptă la piept, a fost Ce ai acolo Kiyomi san? I-am arătat emoţionată cutia, ea a zâmbit imperceptibil, spunându-mi, Te voi învăţa sâljoci. Şi s-a ţinut de promisiune.

* fiţ = puritate, claritate; § = frumuseţe. 114

M-am înscris la Universitate, urmând în paralel, sub îndrumarea bunicii mele, o serie de cursuri de arte tradiţionale. Dintre toate, cel mai mult mi-a plăcut să cânt la koto. Deşi, după spusele profesoarei de koto, începusem foarte târziu acest instrument – în general, pentru adevărata performanţă se începe de la o vârstă fragedă –, progresele mele au avut darul să uimească pe toată lumea. Lecţiile de muzică de la colegiul din Londra, precum şi faptul că trăisem de mică înconjurată de muzică, mama mea fiind o violonistă cunoscută, iar tatăl meu un foarte bun compozitor, au făcut ca evoluţia mea în interpretarea muzicii de koto să fie spectaculoasă. După câteva luni mi-am schimbat profesoara, care conducea numai cursuri de amatori, pentru un profesor profesionist de koto. Domnul Miura a fost cel care mi-a arătat drumul spre adevărata interpretare a muzicii de koto, avertizându-mă, totodată, că nu va fi deloc uşor. Desigur nu mi-a spus acest lucru în mod direct, ci după maniera japoneză, cu care începusem deja să mă obişnuiesc, utilizând o alegorie în care era vorba despre diferitele tipuri de peşti. Mi-a explicat că nicăieri în universul viu nu există o mai mare diversitate de specii ca în lumea peştilor şi că, în funcţie de habitatul acvatic în care se nasc, peştii pot fi clasificaţi pe categorii foarte stricte, mediul în care evoluează având o importanţă covârşitoare asupra modului lor de viaţă. Am urmărit destul de greu ceea ce voia să spună domnul Miura, iar atunci când a presărat în discursul său şi denumirile specifice ale unor peşti, m-am pierdut aproape complet. Nu disperasem însă, ştiind că oricum nu aştepta de la mine nicio replică. Ideea esenţială era aceea, după cum am putut să-mi dau seama, că peştii de apă dulce ar fi, de pildă, pierduţi în imensitatea

sărată a oceanelor, fiind incapabili nu numai să reziste în apa sărată, ci chiar să şi înoate. Prin analogie, un cântăreţ de koto care ajunge pe o anumită treaptă a evoluţiei sale, cu toate performanţele care l-au dus până acolo, atunci

când se confruntă cu adevărata imensitate a universului muzical de koto (întocmai ca peştele de apă dulce în marele ocean), abia atunci îşi va da seama dacă este un interpret adevărat (citeşte, dacă este peşte de apă dulce sau peşte de apă sărată). Am înţeles parabola domnului Miura şi, foarte devreme, aveam să aflu că eu, deşi sunt un peşte de apă dulce, înot destul de bine şi în marele ocean.

Tot în acea perioadă a descoperirii apartenenţei mele acvatice, l-am cunoscut şi pe Ken, de care m-am îndrăgostit nebuneşte. Era prima mea dragoste adevărată. Dacă în muzica de koto eram un peşte de apă dulce, atunci pot spune că în dragoste eram, incontestabil, un peşte crescut în marele ocean. Îmi doream ca totul în dragostea noastră să capete proporţiile imensităţii oceanice, de la intensitatea sentimentelor până la felul nostru de viaţă, căruia mă străduisem să-i imprim nemărginita frumuseţe a oceanelor. Prin dorinţa de a mă identifica însă cu imaginea soţiei japoneze perfecte, al cărei model era chiar bunica mea, încercam să confer relaţiei mele cu Ken o expresie desăvârşită, unică, ignorând nesăbuit propriile aspiraţii ale soţului meu. Dacă la început fusese fericit cu tot ceea ce-i oferisem, căsătoria cu mine deschizându-i oportunităţi pe care abia le visase, mai târziu, după câţiva ani, începuse să fie tot mai nemulţumit şi, cu fiecare zi, tot mai posomorât. Îşi dorise oare şi Ken aceleaşi lucruri pe care mi le dorisem şi eu? Faptul că nu puteam avea copii îl îndepărtase atât de mult de mine încât nu mai exista nicio cale de apropiere între noi? Era el un peşte de apă dulce, forţat să trăiască în nemărginirea oceanică? Răspunsul la această întrebare aveam să-l aflu mult mai târziu. Ken nu era un peşte de apă sărată, nici măcar nu era un peşte, fiind chiar incapabil să înoate şi să se apere de curenţii tot mai puternici, prevestind în oceanul căsniciei noastre furtuni iminente. Din nefericire, domnul Miura omisese să-mi spună faptul că lumea nu se reduce numai la peşti.

Dacă de Ken m-am îndrăgostit fiindcă era japonez, de Darie m-am îndrăgostit tocmai pentru că nu era japonez. Ştiam că soţul meu avea o amantă. Am văzut-o pentru prima oară la petrecerea de ziua lui,

chiar de Valentine's Day. Tot atunci am aflat şi că era albă. Am avut un adevărat şoc când am văzut-o, ca şi cum, brusc, lumea pe care o lăsasem în urma mea, lumea copilăriei şi a adolescenţei mele, se întorcea cu o forţă căreia nu eram în stare să-i rezist. Amanta soţului meu îmi amintea de o lume pe care în zadar încercasem s-o las în urmă. În prezenţa ei, încetam brusc să mă mai văd frumoasă, redevenind şcolăriţa timidă a colegiului de fete, conştientă că fizicul ei diferea atât de mult de al celorlalte. Părul blond, mătăsos, şi frumuseţea senzuală a amantei soţului meu mi-au amintit cât de mult îmi detestasem părul în colegiu, considerându-l principalul meu defect fizic. Din acest motiv, la petrecerea aniversară a lui Ken, mi-am făcut o coafură foarte savantă, asediindu-mi părul cu ace mari, încercând astfel să distrag atenţia lumii de la forma lui de bază. Mi-a fost foarte uşor să fac acest lucru, cu atât mai mult cu cât, în timpul concertului de koto, îmbrăcasem unul dintre cele mai frumoase kimono-nn pe care mi le dăruise bunica mea. Acel kimono era cu atât mai special cu cât, se pare, o străbunică de-a mea îl îmbrăcase atunci când se prezentase la curtea împăratului Meiji. Am cântat la koto mai frumos ca niciodată, cuvintele de laudă care au venit din partea oaspeţilor întărindu-mi această convingere. În afara unui oaspete german, mare cât un urs, şi, bineînţeles, a amantei soţului meu, Darfe era singurul alb de la petrecere. Înspre el mi-am concentrat iwtă atenţia, încercând, fireşte, să nu-l fac să-şi dea seama de acest lucru. Nu mai încercasem niciodată să cuceresc un bărbat, de aceea, cred că am făcut multe greşeli în dorinţa mea de a-l determina să se îndrăgostească de mine. Dacă cineva m-ar examina ca la şcoală, urmărind după un manual consacrat maniera în care am încercat să-l seduc pe Darie, ar ajunge foarte repede la concluzia că nu meritam să iau examenul, cu atât mai mult cu cât, din dorinţa mea de a-l face să se îndrăgostească, am sfârşit prin a mă îndrăgosti nebuneşte de el. Momentul în care am realizat că se va întâmpla acest lucru a fost atunci când, în timpul călătoriei la Kyōto, l-am văzut apărând la micul dejun cu Lili, dând impresia că respira lumina soarelui prin porii pielii lui, răspândind-o apoi, asemenea unui obiect reflectorizant, în jur. Dorinţa de a face parte din respiraţia aceea a fost atât de puternică, încât trupul meu a consfinţit-o cu declanşarea ciclului menstrual, despre a cărui legătură cu trăirile mele intime începusem, de la începutul căsătoriei mele cu Ken, să uit. Dacă eu mă îndrăgostisem de Darie în acea dimineaţă, în schimb, soţul meu devenise extrem de gelos.

I-am urmărit toată ziua pe Darie şi pe Lili şi am observat cu infinită nostalgie că, până şi în momentele în care nu se atingeau, aflându-se la oarecare distanţă unul de celălalt, exista între ei o reţea de atingeri aeriană, abia perceptibilă, care făcea ca aerul să vibreze de ecouri prelungi, asemenea unui cântec care mai stăruie în auz chiar după ce interpretul a încetat de mult să mai cânte. Privindu-i, nu ştiam decât că-mi doream să fac şi eu parte din ecoul acelei muzici şi nu încetam să mă întreb cum reuşea Lili să-i facă pe cei doi bărbaţi să fie atraşi de ea într-o asemenea măsură.

Pentru prima oară de la stabilirea mea în Japonia, mă confruntam cu o problemă serioasă, infidelitatea soţului meu. Evident, nu-i puteam spune bunicii mele nimic. Dacă în cazul marii majorităţi a bărbaţilor japonezi societatea este destul de indulgentă cu acest gen de distracţii extraconjugale, în cazul lui Ken, pe care îl luasem în căsătorie în ciuda împotrivirii bunicilor mei, fapta lui nu mai putea fi trecută cu vederea atât de uşor, constituindu-se într-un adevărat afront atât faţă de mine, cât şi faţă de clasa socială din care proveneam. Eram conştientă de faptul că şi eu îl îndepărtasem într-un fel de lângă mine, dar nu puteam să-l iert pentru ceea ce făcuse. Spionându-mă în baie cu o cameră de luat vederi, îmi demonstrase că nu reprezentam pentru el decât un simplu obiect sexual, aşa cum, la începutul relaţiei noastre, nu fusesem pentru el decât un paşaport spre înalta societate. Nu puteam însă mărturisi nimănui aceste amare descoperiri pe care le făcusem. De aceea, am decis să tac. Ken continua să-şi îndeplinească faţă de mine, cu conştiinciozitate, datoria de soţ, cu atât mai mult cu cât începusem un tratament ginecologic împotriva sterilităţii, tratament care prevedea o regularitate aproape aritmetică a contactelor noastre sexuale. Trebuie să recunosc că soţul meu a respectat cu sfinţenie acest program sexual impus de terapia medicală recomandată. La finele primului stagiu de tratament, ni s-a cerut să refacem analizele, dar, din cauza îndatoririlor de la companie, Ken n-a putut să mă însoţească. Cum însă nu voiam să fiu singură în asemenea momente, cu totul întâmplător sau să spun mai degrabă că destinul a fost cel care a intervenit, luându-ne prin surprindere, l-am întâlnit pe Darie, căruia, în mod inexplicabil, i-am cerut să mă ducă la clinică. O dată în plus, m-am convins atunci că forţa destinului aşa cum metaforic o numim, joacă un rol important în viaţa noastră, transformând situaţii aparent banale în noi începuturi. Este evident faptul că atunci când ceva se

întâmplă nu suntem conştienţi că am apucat-o pe un alt drum, asemenea unei corăbii aflate brusc în mijlocul unei furtuni căreia, dereglându-i-se aparatele de bord, i se schimbă direcţia şi, atunci când marea se linişteşte, corabia se află deja departe de traseul stabilit iniţial. Aveam senzaţia că, din clipa în care l-am întâlnit pe Darie în holul clădirii şi, mai târziu, în parcarea subterană, când i-am întins cheile maşinii mele, ca şi cum i-aş fi

I”.

predat cârma vieţii, lăsându-l pe el să decidă direcţia în care aveam s-o iau, ceva mai presus de mine, de noi, ne purta spre o existenţă căreia, la vremea aceea, abia îi întrezăream marginile. Nu întâmplător, aş putea spune, ceea ce am aflat chiar în ziua aceea de la doctorul care monitoriza tratamentul meu şi al lui Ken m-a pus pe gânduri. Analizele au demonstrat că, în ceea ce mă privea, totul era în ordine din punct de vedere medical, eram fertilă, adevărata piedică în dorinţa noastră de a avea urmaşi constituind-o Ken însuşi. L-am rugat pe doctor să nu-i spună nimic soţului meu, să uite etica medicală şi să facă apel la sentimentele lui masculine, lui Ken nu i-ar plăcea să afle că virilitatea lui nu servea intereselor genetice ale familiei noastre, cerându-i doctorului, în plus, să ne continuăm programul aşa după cum îl concepusem iniţial. Medicul a acceptat, cu atât mai mult cu cât ştia exact de unde proveneau banii pentru costisitorul tratament şi, evident, nu-şi putea permite să piardă clienţi cu posibilităţi financiare atât de bune. Eram devastată, de aceea, când am ieşit de la consult, i-am propus lui Darie să mergem la cumpărături, fiindu-mi frică să rămân singură. Darie şi cumpărăturile pe care le-am făcut împreună în ziua aceea au fost singurul balsam pentru durerea pe care o simţeam înflorind ca o otravă în sufletul meu. Şi, în mod foarte straniu, în ziua aceea mă bucuram că puteam vorbi engleza, întorcându-mă la limba copilăriei şi a adolescenţei mele, ca şi cum m-aş fi întors în braţele ocrotitoare ale mamei. Nu am avut niciodată o relaţie prea afectuoasă cu mama mea, dar în clipa aceea, mi-aş fi dorit din tot sufletul s-o am lângă mine. Din recunoştinţă pentru Darie, i-aş fi cumpărat tot ce şi-ar fi dorit, prezenţa lui lângă mine, faptul că vorbeam amândoi engleză, faptul că el nu era japonez, ci alb, toate acestea mă făceau să mă simt protejată tocmai de lumea pe care o abandonasem cu prea multă uşurinţă, părăsind-o. Prin Darie, lumea în care mă născusem şi

crescusem îşi întindea de departe un braţ protector, ocrotindu-mă. Trăiam cumplitul sentiment că, prin sterilitatea lui Ken, Japonia însăşi mă respingea, refuzându-mi dorinţa cea mai fierbinte de a face parte dintre cei pe care-i crezusem asemănători mie. În clipa aceea vedeam în imposibilitatea de a avea copii împreună cu Ken o ratare a dorinţei fierbinţi de a deveni ceea ce mă considerasem, în mod pripit, a fi, o japoneză. Copilul pe care sperasem să i-l fac lui Ken nu avea să se nască niciodată, iar pentru o nouă relaţie, cu un alt japonez, oricine ar fi fost acesta, nu eram pregătită.

Dragostea mea pentru Darie s-a născut dintr-o împotrivire, din împotrivirea la gândul de a mă îndrăgosti de el şi de a avea împreună copilul pe care nu i-l puteam dărui lui Ken. Am încercat cât mi-a stat în putinţă să nu las să se întâmple asta, dar atunci când n-am mai reuşit să pun stavilă sentimentelor care îmi asaltau sufletul, mi-am spus că nu era niciun pericol să mă îndrăgostesc de el atât timp cât, din dragoste pentru Ken, nu lăsam să se întâmple ceea ce era în puterile mele să controlez, adică să facem un copil. Eram într-o dilemă cumplită. Pe de-o parte, încercam să păstrez faţă de soţul meu interesul pentru programul de fertilizare prescris de doctor, un program care impunea administrarea strictă a unor medicamente stimulative pentru activitatea sexuală, pe de altă parte însă, după un consult preliminar la un alt medic ginecolog, în ceea ce mă privea, făceam un tratament secundar, ca nu cumva să rămân însărcinată cu Darie. Evident, o asemenea situaţie a reuşit să tulbure profund chimia elementară a trupului meu, conducându-mă la invariabile şi nepermise greşeli. Am rămas însărcinată cu Darie în noaptea de tanabata matsuri. Care era semnificaţia acelei nopţi în mitologia japoneză aflasem de la bunica mea, povestea celor doi îndrăgostiţi cărora le era dat să se întâlnească doar o singură noapte pe an mi-a dat de înţeles că întâmplarea trăită de

pe «,.

mine şi Darie în noaptea aceea depăşea cu mult puterile mele de înţelegere şi că trebuia să fac tot ce stătea în fire ca să păstrez fructul acelor clipe. Decisesem să păstrez copilul, deşi Darie nu ştia nimic de existenţa acestuia, închipuindu-şi, spre nefericirea lui, că acel copil era al lui Ken. Acelaşi lucru trebuia să-l creadă toată lumea, inclusiv bunicii mei, în al căror testament se stipula limpede că toată moştenirea lor va trece în posesia mea şi a unui copil născut dintr-o legătură legitimă cu

un japonez. Nu ştiu de ce bunicul meu făcuse acest lucru, probabil nu dorea decât să se asigure că averea lui nu va încăpea pe alte mâini decât japoneze, afectându-l încă, după atâta vreme, trădarea unicului fiu care se căsătorise cu o violonistă englezoaică, întorcând spatele familiei şi patriei lui. Un lucru e sigur însă, nu măsurăm valoarea copilului pe care-l purtam în pântece în multele zerouri care formau averea bunicilor mei, deşi nu era tocmai lipsit de importanţă să te trezeşti dintr-odată foarte bogat. Prin acest copil, chiar în condiţiile în care conceperea lui constituia, în fapt, tăinuirea adevărului, îmi vedeam împlinită dorinţa de a mă integra în lumea japoneză, fiind încredinţată că ţineam în mână firul magic care avea să mă lege definitiv de patria care, în mod nedrept, îmi fusese refuzată în copilărie. Şi ştiam că datorită conceperii acelui copil, ce avusese loc prin binecuvântarea conjuncţiei astrelor din noaptea de tanabata matsuri, întrezăream drumul spre izvorul a ceea ce, în mod obişnuit, numim specificul intim al unui popor. Da, îmi doream din tot sufletul să devin japoneză. În virtutea acestei dorinţe, frecventam împreună cu bunica mea cursuri pentru artele tradiţionale şi, în plus, luam lecţii de dicţie japoneză.

Am început să excelez foarte repede în arta ceaiului, în arta aranjării florilor şi în muzica de koto. De asemenea, am învăţat să joc foarte bine uta karuta, cunoscând pe dinafară Hyakunin Isshu. Însoţită de bunica mea, mergeam regulat la spectacolele de teatru tradiţional şi, cu ocazia tuturor sărbătorilor religioase, ne duceam la templu să ne închinăm zeilor. În definitiv, asemenea celor din jurul meu, începusem să mă deprind a exprima apartenenţa la o lume, în speţă, cea japoneză, prin îndeplinirea riguroasă a unui limbaj gestual specific ale cărui coduri le deprinsesem atât de bine, încât diferenţele de natură comportamentală deveniseră insesizabile. Singurele lucruri pe care le mai aveam de perfectat erau accentul, intonaţia specifică de la sfârşitul frazelor, precum şi râsul. Încă nu ştiam să râd ca o japoneză. În societate, ca să nu mă trădez, începusem să râd tot mai puţin, perfectându-mi o gamă variată de zâmbete pentru situaţiile existente, evitând, pe cât posibil, exprimarea zgomotoasă a veseliei. În fond, îmi cam pierdusem, în ultimul timp, veselia. Am reînceput să râd cu Darie, în faţa căruia nu aveam de ce să ascund faptul că râsul meu provenea dintr-o zonă intimă în care, voluntar, exilasem latura britanică a fiinţei mele. Lui Darie îi plăcea să mă audă râzând, exprimându-se într-o

manieră nu tocmai elegantă despre râsul prefăcut, cum îl considera el, al japonezelor. Din acel moment, am încetat să mai consider râsul ca pe o problemă a mea de integrare totală în societatea japoneză, asumându-mi această diferenţă ca pe un fel de manifestare personală, distinctivă, a fiinţei mele. Odată cu Darie mă întorceam la lumea europeană în care crescusem, înţelegând din relaţia cu el că nu puteam, oricât de multă înverşunare pătimaşa aş fi pus în strădaniile mele, să desprind din sufletul meu ansamblul de împrejurări în care am crescut şi am trăit până la optsprezece ani, absolvindu-mă, în mod agresiv, de ceea ce alcătuia conţinutul originar şi intim al fiinţei mele. Lumea copilăriei şi a adolescenţei mele dădea năvală în sufletul meu, copleşindu-mă cu îndepărtate aduceri aminte. Cel care a făcut să sară acest resort interior şi să pună sub un mare semn de întrebare activitatea mea de camuflare în lumea japoneză a fost Darie. În timpul în verii, făcându-mi-se un dor cumplit de Anglia, după aproape şapte ani de stat în Japonia, mi-am cumpărat un bilet de avion şi m-am întors la Londra. Lăsând în urmă anii pe care îi petrecusem în Japonia, am regăsit Londra aşa cum o ştiam din amintirile mele de copilă şi de adolescentă. Mama nu schimbase nimic în camera mea, păpuşile mele, cărţile, fotografiile şi albumele de şcoală, jurnalele cu lacăte pe care le completasem cu conştiinciozitate an de an, toate erau la locul lor. Această întoarcere în universul copilăriei şi al adolescenţei mele a avut darul să mă tulbure, demonstrându-mi că, deşi timpul zboară, undeva, pe un ecran interior al fiinţei noastre, proiectăm mereu aceleaşi diapozitive ale timpului trecut. E suficient să pornim aparatul şi, prin intermediul imaginii, al aducerii aminte, să vedem cine am fost cândva. În lumea japoneză, căreia mă străduiam să mă asimilez în totalitate, nu dispuneam de asemenea proiecţii interioare. Am revăzut-o pe Sarah, care devenise soţie şi mamă a doua fetiţe. Ducea o viaţă lipsită de griji şi, pot spune, chiar fericită. Intenţiona s-o dea pe fetiţa mai mare, care urma să împlinească în curând anii de şcoală, chiar la colegiul unde învăţaserăm noi. Am depănat, într-o după-masă, la un ceai şi fursecuri, anii pe care-i petrecuserăm împreună la colegiu. Nu i-am spus că a fost prima mea dragoste. Pe Karen am reîntâlnit-o la lansarea unui roman de-al ei. Mă invitase într-o mare librărie londoneză, acolo unde urma să aibă loc evenimentul şi unde, deşi era perioada vacanţei, veniseră foarte mulţi fani. După aceea, am ieşit împreună să luăm masa în oraş. Nu se căsătorise, dar trăia împreună cu un vulcanolog, alături de care

călătorea prin lume la vânătoare de vulcani. A vorbit entuziasmată despre iubitul ei, pe care îşi dorea să-l întâlnesc, cu atât mai mult, spunea ea, cu cât avea o teorie interesantă despre muntele Fuji, teorie pe care, considera Karen, trebuia s-o aud. I-am răspuns vag că nu aveam nimic împotrivă. Mi-a mai spus că arătam ca o japoneză şi că mă schimbasem mult. Acelaşi lucru mi-l spusese şi Sarah. Maturizarea celor două prietene ale mele din copilărie fusese previzibilă, ele nu făcuseră decât să devină ceea ce promiteau că vor fi încă de la vârste fragede. În ceea ce mă privea, schimbându-mi total mediul de viaţă în care crescusem, devenisem cu totul altcineva faţă de cea care, într-o perioadă timpurie, promisesem că voi ajunge. Atât Sarah, cât şi Karen crezuseră că, dacă, după cum o demonstraseră în colegiu performanţele mele în arta dramatică, nu voi fi devenit o mare actriţă, atunci, cel puţin, voi fi făcut o carieră în domeniul artistic sau în managementul cultural. Se înşelaseră amândouă, aşa cum mă înşelasem eu însămi. Oricum, revederea cu ele, chiar dacă destinul ne despărţise, trimiţându-ne în direcţii diferite, era ca o punte magică de argint, aruncată peste prăpastia de timp ce izolase definitiv vieţile noastre. De fapt, toată vara cât am stat la Londra, am avut sentimentul că umblu pe buza unor prăpăstii dincolo de care, în afara unor punţi suspendate, nu aveam cum să mai ajung vreodată şi să mă întorc la ceea ce lăsasem în urmă cu şapte ani, când părăsisem Anglia. Ca şi cum aş fi avut capacitatea de a-mi viziona viaţa de pe o treaptă mai înaltă a existenţei, vedeam limpede cum suspendarea mea între două lumi, cea engleză și cea japoneză, producea în sufletul meu sfâșieri al căror rezultat previzibil, dacă nu m-aş fi decis repede în care direcţie să apuc, nu ar putea fi decât schizofrenia. Am aflat de sarcina mea la Londra, întârzierea ciclului constituind un prim semnal de alarmă. M-am dus împreună cu mama mea la un control ginecologic şi ceea ce nu-mi dorisem să se întâmple s-a confirmat, eram însărcinată. Ne-am dus apoi împreună la un restaurant să sărbătorim evenimentul. Mama a insistat să-l sun pe Ken, dar am reuşit să evit acest lucru, motivând inconvenientul fusului orar. De fapt, cel pe care ar fi trebuit să-l

Florina Uis anunţ de sarcina mea era Darie. Ca o ironie a sorţii, acesta, adevăratul tată al copilului meu, nu trebuia să afle nimic despre asta.

Când m-am întors în Japonia şi, la un restaurant unde ieşiserăm să mâncăm împreună, l-am anunţat pe Darie că eram însărcinată, el s-a

întunecat la faţă, îndepărtându-se în adâncul lui cu o viteză uimitoare. Mi-a fost, atunci, pe loc, imposibil să-l ajung şi să-l fac să se întoarcă la mine. Fugise atât de departe, încât până şi mie, care mă obişnuisem cu jocul de-a v-aţi ascunselea al sufletului său, îmi era greu să-i dibuiesc ascunzişul şi să-l aduc înapoi. Un lucru însă era sigur, nu puteam trăi fără el, tot aşa cum, în mod inexplicabil, nu puteam trăi nici fără Ken. Aveam absolută nevoie de amândoi, erau polii magnetici între care sufletul meu îşi întindea braţele fără teamă. Cum să împac însă această cumplită contradicţie?! Dacă eu nu am fost suficient de puternică ca să aleg, în schimb, la numai două săptămâni după întoarcerea mea la Tokyo, Ken mi-a mărturisit că Lili, femeia pe care o iubea, aştepta un copil şi că, în ceea ce-l privea, ar vrea să divorţam ca să-şi refacă viaţa alături de ea. Era foarte adevărat că, în ultima vreme, relaţiile dintre mine şi Ken se răciseră considerabil, în parte şi din cauza preocupării lui pentru cealaltă femeie, dar, într-o mare măsură, acea îndepărtare venea şi ca urmare a dezinteresului meu. Crezusem însă că, într-un mod tacit, fiecare accepta asta, dar că, date fiind împrejurările în care trăiam, cel mai bine pentru amândoi era să rămânem împreună. Ştiam că multe cupluri treceau prin perioade dificile, că anii de căsnicie făcuseră loc unei rutine căreia nici cele mai fericite relaţii nu puteau să-i facă faţă, dar nu îmi închipuisem, nici măcar o secundă, că, într-o bună zi, Ken ar dori să plece de lângă mine. Era ca şi cum Japonia aflase de mica mea înşelătorie cu copilul şi încerca, prin decizia lui Ken, să-mi demonstreze că subterfugiul meu nu putea avea sorţi de izbândă. În momentul în care Ken mi-a mărturisit că ar vrea să ne despărţim, n-am ştiut cum să reacţionez. Într-un fel, eram tentată să-i spun că acel copil al amantei, pe care mi-l tot invoca, nu putea fi copilul lui, ceea ce ar fi însemnat să recunosc, implicit, că nici copilul pe care eu îl purtam în pântecele meu, nu era al lui. Apoi, m-am gândit că analizele pe care mi le arătase medicul nostru nu erau concludente, şi Ken, asemenea mie, consultase un alt doctor, care-l ajutase să-şi recapete fertilitatea. Nu-mi închipuiam că soţul meu, un tip atât de calculat şi de precis în tot ceea ce făcea, s-ar hazarda să dea numele lui copilului unei femei care, prin specificul profesiei pe care o practica, se presupunea că ar întreţine relaţii şi cu alţi bărbaţi. Ştiam însă cât de sensibil era soţul meu în privinţa banilor şi cât de mult şi-i dorea, aşa că, departe de a-i face o scenă conjugală, am încercat să abordez cu el mai ales aspectele practice ale problemei. Din acea discuţie a reieşit limpede că, de fapt,

era destul de înspăimântat în privinţa viitorului, că în afara salariului de la companie nu mai avea niciun alt venit şi că, în cazul divorţului, nici măcar nu mai avea siguranţa postului actual, post pe care îl căpătase la intervenţiile bunicului meu. În plus, ca s-o elibereze pe amanta lui de contractul cu firma care o adusese în Japonia, avea nevoie de o sumă mare de bani, pe care spera că i-o voi da eu, dacă aş accepta divorţul. L-am întrebat cum rămâne cu copilul nostru, reamintindu-i şi de clauza testamentară a bunicului meu. Am reuşit să-l descumpănesc şi să-l fac să nu mai fie atât de sigur pe decizia lui de a divorţa. A plecat, totuşi, de acasă în ziua aceea. După plecarea lui, m-am simţit, brusc, părăsită de toată lumea, zvârcolindu-mă în aşternuturi, singură, într-o casă care respira în japoneză, în timp ce gândurile mele urmau cursul firesc al limbii engleze. Privind lucrurile japoneze din jurul meu, trăiam sentimentul că sunt acaparată de măruntaiele unui uriaş animal, pereţii lipicioşi ai stomacului lui se apropiau de mine în ritmul

HM k»

lent al unei digestii pe cale de a se produce şi, totuşi, nu eram în stare să mă las contopită cu uriaşul animal şi să devin ceea ce-mi dorisem din momentul în care păşisem întâia oară pe acest pământ, o japoneză. Dormeam pe tatami, dar, de fapt, preferam aşternuturile moi ale paturilor europene cu miros tare de lavandă. Mâneam sushi, mânuind cu rafinată dexteritate beţişoarele, dar uneori tânjeam amarnic după o plăcintă cu carne englezească. Iar mirosul de pâine prăjită cu unt englezesc stârnea încă amintiri vii şi în stomacul meu. Trăiam cu maximă intensitate toate sărbătorile religioase nipone, prezicerile şi recomandările scrise pe omikuji la începutul fiecărui an, făcându-mă să simt prezenţa unui zeu japonez care se îndură să se adreseze şi sufletului meu. Dar ceva indescifrabil, tainic ascuns în inima mea, mai tânjea încă după magia luminoasă a Ajunului de Crăciun, când fetiţa cea cuminte, petrecându-şi vacanţa de iarnă cu părinţii, aştepta nerăbdătoare să audă lunecând în zăpada proaspătă sania lui Moş Crăciun. Clinchetul acelor clopoţei este inconfundabil şi nu se aude decât o singură dată pe an. Dincolo de cele mai intime dorinţe ale mele, pentru japonezi, chiar dacă nu mi-o arătau în mod direct, rămâneam totuşi un getijin. Nu începusem încă să citesc cuvintele englezeşti cu pronunţie japoneză, aşa cum cineva care, petrecând mulţi ani în Japonia ajunge să fie tentat s-o facă. Încă nu

obişnuiam să-mi schimb tonul la keitai denwa de zece ori pe săptămână, întrebându-mă care va fi următorul rington, aşa cum procedau toate japonezele. Nu ajunsesem să fac plecăciuni în faţa unei cash mashine ori de câte ori primeam restul, aşa cum uneori îi vedeam pe japonezi, şi încă nu începusem să-mi spun mie însămi samui, samui ori de câte ori se răcea vremea sau atsui, atsui dacă afară devenea prea cald. Şi, în plus, încă nu aşteptam cu pasiune arzătoare emisiunile pentru femei de la televizor, ca să pot şi eu participa la una dintre puţinele forme îngăduite de extaz pentru femeia japoneză. Toate aceste lucruri şi multe altele nu pătrunseseră prea adânc în subconştientul meu, le observam doar cu amuzament şi, după şapte ani de stat în Japonia, încă mi se mai păreau ciudate. Şi cum să nu ţi se pară ciudat ca, înainte de a-ţi cumpăra un câine, să te interesezi care era în acea clipă cea mai populară rasă, aşa cum făceau toate prietenele mele japoneze?! Da, Japonia bunicilor mei era o iluzie spre care mă îndreptasem fascinată, ca un fluture atras de lumina prea puternică, urmasem acea lumină încă din clipa plimbării noastre prin Canons Park, mă apropiasem de ea uimitor de tare, riscând să mă ard şi să mă transform în cenuşa propriului meu vis. Dar oare mă mai puteam întoarce în Anglia după cei aproape şapte ani de când o părăsisem? Ce-aş mai găsi acolo? Părinţii mei trăiau fericiţi prin muzică, tata compunea, iar mama făcea turnee cu Filarmonica londoneză. Nu-şi puteau dori mai mult. Acceptaseră ideea că eu mă întorsesem în Japonia. Se bucurau chiar că o făcusem, tatăl meu închipuindu-şi că, prin stabilirea mea în Japonia, se împăca, astfel, cu patria lui şi, în mod special, cu bunicul. Familia din partea mamei mele se risipise prin lume, mama avea un frate care trăia undeva în America, iar sora ei se stabilise de mulţi ani la Paris. Apoi, în afară de două colege de şcoală, Sarah şi Karen, nu mai ţineam legătura cu nimeni la Londra. Fără voia mea, mă angajasem într-o cădere liberă şi încă nu ştiam dacă nu cumva acea prăbuşire în gol îmi va fi fatală. Nu-mi închipuiam nicio clipă că pe fundul hăului spre care mă îndreptam vertiginos s-ar afla cineva care să mă prindă şi să mă salveze. Ziua următoare l-am sunat pe Darie şi i-am dat întâlnire în apartamentul din Tsukishima. Singurul lucru stabil într-un univers ale cărui margini, pe măsură ce înaintam, păreau să se dizolve în aer, ameninţându-mă cu extincţia, era iubirea tandră şi feroce a lui Darie. Dimineaţa, privindu-l dormind, după ce ne petrecuserăm noaptea împreună, ştiam

prea bine ce aveam de făcut. Ne-am fe despărţit în staţia de taxiuri, eu promiţându-i că îl voi căuta curând. I-am privit silueta dispărând în gura de metrou a liniei Yurakucho. Se grăbea să ajungă la firmă. Când am ajuns în Daikanyama, dezastrul se produsese, începusem să sângerez, ceea ce, în starea mea, nu putea însemna decât un singur lucru, pierderea copilului. L-am sunat pe Darie. Nu credeam că promisiunea mea din staţia de taxiuri avea să se împlinească atât de repede. A venit grabnic şi m-a condus la spital. Felul în care s-a purtat cu mine m-a făcut să întrezăresc, atunci când convulsiile durerii îşi pierdeau pentru o clipă din intensitate, trăsăturile dragi ale celui care îmi doream din tot sufletul să mă prindă din căderea liberă în care mă împinsese destinul. Darie m-a purtat pe braţe până la intrarea în clinică, vorbindu-mi tot timpul în engleză. Nu-mi amintesc ce-mi spunea, dar vocea lui mângâia sufletul meu cu un sărut tandru. Nu l-am văzut defel zilele următoare, m-a sunat numai ca să mă întrebe cum mă simt, poate nu îndrăznise să se apropie de mine fiindcă reapăruse soţul meu.

În ceea ce-l privea pe Ken, acesta părea mulţumit că pierdusem copilul, simţindu-se probabil eliberat de o obligaţie căreia nu ştiuse cum să-i facă faţă. A reluat problema divorţului, cerându-mi direct să-i cedez apartamentul din Tsukishima. I-am explicat că aşa ceva nu puteam face, că banii cu care achiziţionasem acel apartament proveneau de la bunicul meu şi că n-ar fi corect faţă de familia mea. I-am dat de înţeles, că în cazul unui divorţ, va pleca de lângă mine cu mâinile goale şi, în plus, să nu-şi facă iluzii prea mari în legătură cu postul de la companie, care i-ar putea fi luat, cu atât mai mult cu cât directorul lui se plânsese de activitatea proastă pe care o desfăşurase în ultima vreme acolo. Mi-a replicat că nu fac decât să mă răzbun pe el, îndârjindu-se şi mai mult în decizia lui. Dar nu mă răzbunam pe el, în fapt, nu mă răzbunam pe nimeni, iar dacă cineva pierdea ceva, atunci eu eram aceea. Abia pierdusem un copil, eram pe cale să pierd un soţ şi, totodată, o uriaşă avere şi, în plus, ceea ce conta cel mai mult pentru mine, pierdeam orice şansă de a mă mai integra în lumea japoneză care se îndepărta de mine, respingându-mă.

Nu încetam să nu mă gândesc că singura piedică în calea mea era femeia aceea străină, Lili, amanta soţului meu. Am început să cred că numai dispariţia ei ar putea să readucă viaţa mea pe făgaşul cunoscut al primilor ani fericiţi petrecuţi în Japonia. În acele clipe de

cumplită dezordine interioară, nu m-am gândit nici măcar un moment dacă mai merita să lupt pentru dragostea unui bărbat pe care sufletul meu nu-l mai dorea, sacrificând nesăbuit, în vâltoarea acelei lupte orgolioase, dragostea altui bărbat. Dar uneori nu suntem în stare să vedem limpede în inima noastră şi ne lăsăm copleşiţi de o serie influentă, dar nesemnificativă, de trăiri care, printr-un concurs parşiv de împrejurări, pun stăpânire pe mintea şi sufletul nostru, determinându-ne să acţionăm chiar împotriva dorinţei noastre. Ar fi trebuit ca, atunci când m-am dus la Darie ca să-l conving de oportunitatea dispariţiei lui Lili, să înţeleg că numai dragostea îl făcuse să accepte nebuneasca mea cerere. Ar fi trebuit să las lucrurile să se desfăşoare după glasul inimii, să accept propunerile lui Darie de a fi soţia lui, să plecăm departe de Japonia, în America, în Massachusetts, acolo unde, zicea el, ar putea obţine un contract bun. Dar nu mă vedeam trăind la Boston sau oriunde în altă parte în America. Nu fusesem niciodată acolo şi, totuşi, nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să trăiesc în America. La drept vorbind, cu toate că nu mă confundam perfect cu Japonia – dar oare câţi japonezi născuţi în Japonia se confundă deplin cu ţara lor? – aceasta era patria mea şi nu voiam s-o părăsesc. Desigur, a rămâne cu Darie nu excludea faptul că ne puteam stabili în Japonia, la urmei urmei am fi putut trăi aici împreună. Dar, ceva ca o adiere îndepărtată de aripi m-a făcut să cred că Darie, prin simpla lui prezenţă, putea deveni oricând mesagerul unei lumi spre care o parte însemnată a sufletului tânjea nelămurit, aşteptând doar clipa în care, redobândindu-şi libertatea, să se îndrepte vertiginos. De aceea, atunci când m-am dus la Darie, în loc să accept propunerile lui, i-am cerut, elaborând o strategie complicată şi naivă, să contribuie la planul nostru şi s-o ajute pe Lili să dispară pentru o vreme. În scurt timp, Ken i-a găsit o locuinţă pe care a închiriat-o cu anticipaţie pe câteva luni. În afara unei fete pe care o angajasem să-i ducă de mâncare, din măsuri extreme de securitate, eram singura care mă duceam s-o vizitez. În acea perioadă, s-a legat o oarecare prietenie între noi două, deşi nu încetam să fiu geloasă pe cea care purta în pântecele ei presupusul copil al soţului meu.

Curând însă, preocuparea mea pentru repetiţiile de uta karuta a devenit esenţială, bunica mea începând cu seriozitate pregătirea pentru competiţie. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie, de aceea, am început să repetăm aproape în fiecare seară. La unele dintre aceste

repetiţii venea şi Darie. Îmi închipuiam că, dacă voi reuşi să câştig această competiţie, premiul dobândit îmi va deschide drumul spre intimitatea lumii japoneze după care tânjeam, ocupându-mi definitiv locul în familia mea, eliberându-mă astfel de neliniştile rătăcirii între cele două lumi. Această idee, care aparent nu avea nicio justificare logică, m-a făcut să-mi amintesc de naiva mea credinţă şcolărească care mă îndemna să cred că obţinerea tuturor premiilor îi va determina pe părinţii mei să mă ia din şcoala aceea şi mă ţină lângă ei. Am luat, evident, toate premiile, dar credinţa mea nu s-a împlinit niciodată. Asta însă nu mă împiedica să cred că, măcar acum, va fi altfel. Îmi doream acest premiu cu nespusă ardoare. Mă şi închipuiam dedicându-l bunicilor mei. De aceea, pentru reuşita competiţiei, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. Cu acest prilej mi-am comandat un kimono special, un kimono pe care nici soţul meu, nici Darie nu aveau dreptul să-l vadă până în ziua jocului. Croiala kimono-vXvX era o copie după un kimono din perioada Heian purtat la curtea imperială. Având însă în vedere posibilităţile limitate de deplasare cu un astfel de kimono, i-am cerut croitorului specialist să-l adapteze la condiţiile actuale prevăzute de urbanistica modernă. Pentru ca totul să fie perfect, am exersat nu numai recunoaşterea în maniera recitată a versurilor din Hyakunin Isshu, ci şi îmbrăcarea kimono-ului şi, mai ales, deplasarea şi traversarea pragurilor, înveşmântată în hainele de ceremonie. Ori de câte ori trebuia să-mi ridic uşor piciorul ca să depăşesc un mic obstacol, îmi venea în minte Qrin, robotul lui Darie, veşnic preocupat de diferenţele de nivel. Din fericire, modul de amenajare a interioarelor japoneze nu prezintă atâtea schimbări de nivel precum cel european, dar aveam totuşi de exersat urcarea şi coborârea din maşină, precum şi urcarea celor câteva trepte până la intrarea în clădirea unde avea loc ceremonia. Fiind însă obişnuită cu purtatul kimono-urilor, am deprins destul repede obişnuinţa de a merge îmbrăcată cu noul meu veşmânt.

Noaptea de Anul Nou am petrecut-o împreună cu bunicii mei, urmând ritualurile cunoscute. Alături de noi s-a aflat şi Ken, care, motivând o urgenţă, a plecat la puţin timp după miezul nopţii. A promis că se va întoarce pentru mersul la templu. împreună cu bunica mea, am pregătit, încă din ajun, mâncarea tradiţională, osechi rydri. Apoi am aşteptat cu nerăbdare joya no kane. Bunicul meu şi-a făcut un obicei din a număra toate cele o sută bpt bătăi ale clopotului de la

templul budist aflat în apropierea casei. Ca să nu încărunţesc repede şi să nu-mi apară riduri, aşa cum susţine credinţa, i-am ţinut companie, stând trează şi numărând împreună cu el toate bătăile clopotului. Ultima bătaie, vibrând prelung, chiar la cumpăna fragilă îi I

e „v-oA.i – «. idintre ani, mi-a dat un sentiment profund de purificare şi linişte sufletească, un sentiment nemaitrăit până atunci. În acea clipă, ambiţia mea de a obţine premiul competiţiei de uta karuta mi se părea complet iluzorie. În zori, devreme, împreună cu bunicii mei, ne-am prezentat la templu. Răbdători, ne-am aşezat la rând ca să tragem de funia sacră din faţa templului. Ken n-a apărut. Involuntar mă gândeam la el când, ajunsă în faţa altarului, am bătut de două ori din palme după cum cerea tradiţia. Nu ştiu dacă am reuşit să atrag atenţia zeului, dar, în mod cert, zgomotul palmelor mele a reuşit să alunge din mintea mea imaginea lui Ken, care, ca un fum inconsistent, s-a risipit în aer. Mă simţeam atât de uşoară, încât aveam impresia că plutesc deasupra pământului. Sentimentul că sufletul meu s-a desprins de apăsarea materială a trupului, despovărându-mă de toate greutăţile existenţei, nu-l mai trăisem niciodată în deplinătatea lui. Distrată, cu mintea aiurea, am scuturat cutia cu beţe întinsă de preot. După numărul înscris pe băţ am primit o bucată de hârtie, omikuji, cum i se spune, unde erau trecute câteva preziceri pentru noul an. Le-am citit în aceeaşi stare de beţie interioară, fără să înţeleg însă nimic din ceea ce scria acolo. Erau câteva kanji vechi, pe care nu le cunoşteam şi, cum nu aveam la mine dicţionarul electronic, n-am reuşit să le descifrez. Bunica mea mi-a luat biletul din mână. L-a citit şi, pentru o clipă, mi s-a părut că privirea i se întunecă uşor. Ce scrie? am întrebat-o zâmbind. Nimic neobişnuit, Kiyomi san! mi-a răspuns ea. Haide să-l atârnăm de un copac! Am urmat-o supusă, întrebându-mă, în sinea mea, de ce nu-mi luam biletul acasă, aşa cum făcusem, până atunci, în fiecare an. Întorşi la reşedinţa bunicilor mei, am servit mâncarea tradiţională, osechi nări. Ken n-a apărut nici la masă, discreţia cu care bunicii mei au trecut peste acest fapt m-a făcut încă o dată să admir rafinamentul cu care japonezii ştiau să depăşească momentele jenante. 134

Apoi, am început să ne pregătim pentru competiţie. Bunicul meu, în mod straniu, ne-a anunţat că nu se simţea prea bine, de aceea ar prefera să rămână acasă. Cum era şi firesc, atât eu, cât şi bunica mea ne-am arătat îngrijorate, propunându-i să chemăm doctorul. Ne-a asigurat că nu era nimic grav, fiind vorba de o indispoziţie uşoară, care

avea să-i treacă dacă se va întinde puţin, zorindu-ne să nu întârziem la competiţie. Ca să ne convingă de faptul că nu aveam niciun motiv de îngrijorare, ne-a condus până la poartă, fluturându-ne îndelung cu mâna.

Când am păşit pentru pentru prima oară în Sala Jocului, am fost extrem de emoţionată. Pe uşile larg deschise intrau pe rând concurenţii. Se întocmiseră mai multe serii, în funcţie de rezultate, arbitrii urmând să decidă cine avea să intre în competiţia finală, împreună cu bunica mea ne-am îndreptat spre locurile prestabilite. Mi-am rotit privirea prin sală, căutându-l pe Darie. Mai întâi l-am zărit pe Ken, apoi, în cealaltă parte a încăperii, pe Darie. Aşezată jos pe tatami, îi simţeam pe cei doi bărbaţi, în locuri opuse din sală, ca doi poli magnetici, sudul şi nordul, între care eu, ca o corabie rămasă fără busolă, încercam să mă orientez. Apoi m-am străduit să mă concentrez asupra jocului.

1. Minamoto no Muneyuki: Satul de munte/ E încă mai singuratici Iarna. Pe drum, în op. cit., p. 50; vezi şi vers. engl.: Winter loneliness/În a mountain village growst Only deeper, when

I-”! «tifflii «l\. l, «/jifili! Hti; K, t (

Tatăl meu s-a sinucis când eu aveam treisprezece ani. Era inginer constructor pe un mare şantier. Versiunea oficială a morţii sale, care a stârnit o oarecare admiraţie printre muncitorii lui, a fost aceea că, aflat în imposibilitatea de a termina la timp lucrarea încredinţată, a preferat să-şi pună capăt zilelor. Era un sfârşit demn pentru un om ca el, considerat de către toţi cei ce l-au cunoscut un exemplu de virtute, tatăl meu numărându-se printre acei japonezi care păstrau şi respectau tradiţia cu sfinţenie, fidelitatea faţă de companie şi responsabilitatea, asumate până la sacrificiul suprem, constituind pentru el tot ceea ce era mai de preţ din moştenirea strămoşilor. Toate aceste lucruri sunt, în esenţă, adevărate, dar eu ştiam care era motivul tăinuit al gestului disperat al tatălui meu. Tatăl meu era un om deosebit de sever. Încerca să ne crească pe mine şi pe sora mea în spiritul principiilor sale austere şi extrem de rigide. Nu l-am iubit niciodată. Până la unsprezece ani nu mi-a permis să port pantaloni lungi, motivând că pantalonii scurţi mă vor căli şi mă vor obişnui cu asprimea vieţii. Carnea de porc, untul sau produsele alimentare de provenienţă occidentală erau cu desăvârşire interzise în casa noastră. La şcoală mâneam pe furiş hamburgeri

1. Niciun om nu se vedej Iarba-i cu totul uscată, în op. cir., p. 50, vezi şi vers. engl.: Guests are gone, and leaves andgrass/ Are withered: troubling toughts.

*

cumpăraţi de la McDonalds, aruncând la gunoi mâncarea din obento, pusă de mama. Accesul la internet ne era limitat la două ore, chiar înainte de culcare, tata repetându-ne în fiecare seară că nu-şi doreşte ca eu şi sora mea să ajungem nişte nenorociţi de hikikomori, ca toţi tinerii alienaţi de către societatea modernă japoneză, dependenţi de calculator şi de civilizaţia internetului. L-am urât din tot sufletul şi îi doream cu patimă copilărească moartea, de aceea n-am reuşit niciodată să mă desprind de ideea că singurul vinovat al morţii tatălui meu eram eu. Sabia inimii e uneori mai fulgerătoare decât sabia războinicului. Acest lucru l-am învăţat de timpuriu, iar devotamentul cu care am slujit sabia invizibilă a inimii a făcut din mine un războinic desăvârşit.

Într-o zi, în mod cu totul excepţional, m-am întors acasă mai devreme de la şcoală. Cauza acestei abateri de la regulamentul şcolar, consemnată în biletul de voie al profesorului responsabil, era o cumplită durere de burtă, nimic altceva decât o consecinţă firească a entuziasmului de mici gospodine al fetelor, care mă îndopaseră cu dulciurile preparate de ele la ora artă culinară. Nu locuiam foarte departe de şcoală, de aceea, profesorul de baseball, sesizând neatenţia la pase şi cumplita mea agitaţie pe teren, după ce m-a chestionat asupra motivului distragerii de la joc, a preferat să mă trimită acasă, asigurându-mă că va consemna în condică, el însuşi, absenţa mea. Nici nu am mai avut timp la garderobă să-mi schimb echipamentul, mi-am luat numai rucsacul, în care am vârât în grabă mare uniforma de şcoală, şi m-am aruncat pe bicicletă. La ora aceea, cum elevii încă nu ieşiseră de la şcoală, străzile fiind aproape pustii, am reuşit să parcurg un drum pe care, de obicei, îl făceam în cincisprezece minute într-un timp record, de doar câteva minute. A fost o cursă nebunească, iar aceasta mă mâna, aveam să-mi dau seama mai târziu, spre trezirea din visul lung şi fericit al copilăriei. Era ca şi cum cineva şi-ar fi pus mâna pe fruntea mea, aşa cum făcea mama dimineaţa, şoptindu-mi trezeşte-te! Şi eu, încercând să-mi dezmorţesc membrele după un somn care dura de prea mult timp, să deschid ochii spre o altă lume, o lume care existase acolo dintotdeauna, dar pe care o privisem până atunci prin

lumina de aur lichid a copilăriei. Claritatea pe care o dobândeau brusc lucrurile avansa în paşi de pumnale spre ochii mei, usturându-mă. Nu am înţeles însă niciodată de ce acea trezire trebuia să se producă sub semnul echivoc al unei dureri de burtă, prevestitoare de rușinoase dezastre. Grăbindu-mă, așadar, din motive lesne de înţeles, să ajung la baie, mi-am azvârlit bicicleta în grădină şi, dintr-o singură mişcare, pătrunzând în casă, mi-am dat jos pantofii de sport şi m-am avântat spre toaletă. Trecând însă prin hol, evoluţia erupţiei fiziologice care se pregătea în măruntaiele mele cunoscând un scurt moment de stagnare, moment datorat acuităţii cu care urechile mele înregistraseră şușoteli vesele provenind din camera de zi, m-am oprit vrăjit. Mi-am închipuit că era sora mea mai mare cu un băiat şi, mort de curiozitate, reevaluându-mi lista priorităţilor, am decis că urgenţele mele intestinale puteau trece, fără drept de apel, pe planul al doilea. Eram la vârsta când credeam că singurul criteriu de separaţie dintre copilărie și lumea adultă îl reprezentau cunoştinţele în materie de sex, de aceea îmi închipuiam că, pentru a aspira la vârsta bărbăţiei, trebuia să dovedesc că eram bine pregătit la capitolul erotic. În virtutea acestei logici absolute și infailibile, părea de la sine înţeles că între dorinţa de a urma imperioasa chemare a măruntaielor răzvrătite, ceea ce ar fi însemnat, implicit, să-mi trădez prezenţa în casă, ratând spectacolul vieţii, şi dorinţa de a vedea pe viu ceea ce-mi imaginam că ar fi o partidă de sex a surorii mele mai mari, am ascultat, fără a sta prea mult pe gânduri, de chemarea bătăilor accelerate ale inimii care îmi sunau în urechi ca o trâmbiţă pe câmpul de luptă, îndemnându-mă la asaltul total asupra lumii adulte. Drept urmare, m-am îndreptat tiptil spre living, ţinându-mă precaut cu o mână de turul pantalonilor. În cealaltă aveam bâta de baseball, pe care, dintr-un motiv de neînţeles, nu o abandonasem pe hol, odată cu rucsacul şi cutia de merinde. Livingul, mobilat în stil european, era singura concesie modernă pe care tatăl meu i-o făcuse mamei în construcţia și amenajarea casei. Cu toate că mişcările sonore ale burţii mele mă avertizau că nu mai era mult până la dezastrul final, m-am aventurat excitat spre locul de unde se auzeau gemetele a căror intensitate, fie că mintea mea le amplifica într-un ecou reverbe-rativ, fie că, în mod real, se apropiau de o culme a plăcerii pe care eu, la vârsta aceea, nu o înţelegeam, stârnea un fior cumplit în amorţeala somnoroasă a sexului meu. Spătarul canapelei pe care se desfăşura scena nu lăsa să se vadă, din locul în care mă aflam, decât

mâini goale, ridicându-se uneori la suprafaţă ca dintr-o mare adâncă, sau tălpile picioarelor împreunate în extazul plăcerii. Apoi, periodic, ca şi cum ar fi fost spatele unui peşte care iese din când în când la suprafaţa apei, spatele unui bărbat aflat într-un exerciţiu pe care mintea mea, alimentată de filmele erotice pe care le vizionam în secret cu prietenii mei, putea numai să-l presupună, se ridica ritmic, arcuindu-se în gimnastica elementară a sexului. Cu tot riscul, trebuia să mă apropii şi, de ce nu, încolţise un gând ştrengar în mintea mea, să sar în faţa celor doi şi să-i demasc. Avantajele acestei acţiuni de deconspirare erau mai mult decât evidente, în primul rând, ar fi pus capăt chinului presiunii exercitate de avalanşa din măruntaiele mele, semnalele de alarmă ale burţii avertizându-mă de iminenţa deznodământului şi, în al doilea rând, puteam spera şi la un substanţial avantaj material, gândindu-mă că sora mea avea să-mi cumpere tăcerea printr-o sumă oarecare de bani. În mintea mea se şi profila cutia colorată a noului joc electronic pe care mi-l doream. În ceea ce privea satisfacerea curiozităţii mele erotice, cred că nici nu mai e cazul să insist, mă şi vedeam a doua zi la şcoală povestindu-le băieţilor, cu lux de amănunte, întreaga scenă. Am ocolit tiptil canapeaua, ţinându-mă de turul pantalonilor cu mâna stângă, în timp ce, ca şi cum asta mi-ar fi dat mai mult curaj, îmi încleştam degetele mâinii drepte pe bâta de baseball. Apoi, dintr-o săritură, m-am postat chiar în faţa cuplului înlănţuit. Atunci am încremenit de spaimă. Chipul celei care s-a întors spre mine privindu-mă îngrozită nu era cel al surorii mele, ci al mamei. Cred că arătam destul de fioros cu echipamentul de baseball alb cu dungi negre, cu cascheta de biciclist pe cap şi cu bâta în mână sau, cel puţin, aşa îmi închipuiam eu, văzând privirea mamei. Bărbatul de deasupra ei s-a oprit brusc din prestaţia sa acrobatică, neştiind ce să facă. Mama l-a împins uşor, dându-l la o parte, arătându-se, fără să-şi dea seama, privirii mele. Nu am fost şocat, îi cunoşteam foarte bine fiecare particularitate a trupului, tatăl meu, cu spiritul său tradiţionalist, era adeptul băii comune. Dar dacă, până atunci, mă uitasem la ea ca la o sumă de membre, extremităţi şi componente care alcătuiau geografia netăinuită a corpului feminin, în clipa aceea, expresia chipului ei de pe care nu pierise încă plăcerea actului întrerupt de mine se concentrase într-o singură trăsătură, şi acea trăsătură revela curiozităţii mele băieţeşti o altă persoană, femeia însăşi, o stihie subterană pe care, îmi închipuiam, în timpul actului

sexual, bărbatul o aduce la suprafaţă din peşteri întunecoase şi umede. În acea clipă, mi-am dat seama cu disperare că nu-mi doream decât să plonjez şi să mă scufund în acel nemărginit luminos de pe trupul mamei mele. Cred că mama a văzut asta în ochii mei, căci, instinctiv, şi-a tras o pătură, acoperindu-şi goliciunea. În acel timp, individul care fusese cu ea se îmbrăca precipitat. Atunci, dorinţa, care încerca să-şi facă loc afară din trupul meu, aprinzându-mi sângele şi întinzându-mi la maximum articulaţiile musculare, ajungând, după încercări disperate de eliberare, la graniţa pielii, neştiind ce altă formă de manifestare să îmbrace ca să-şi găsească împlinirea, s-a năpustit cu o forţă inimaginabilă asupra bărbatului aplecat să-şi tragă şosetele. Dintr-o lovitură de bâtă l-am culcat la pământ şi m-am întors fericit spre mama mea, încremenită pe canapea de spaimă. Dar momentul meu de glorie n-a durat mai mult de o secundă, fiindcă, în clipa următoare, ca urmare a neglijenţei activităţilor subversive ale burţii, cu toate strădaniile mele, n-am putut stăvili avalanşa caldă şi moale care izbucni afară din corpul meu, răspândindu-se vertiginos în pantalonii albi de baseball. Şi, tot în clipa aceea, o altă reacţie neaşteptată a trupului meu m-a luat prin surprindere, tulburându-mă, era prima erecţie a vieţii mele. Ruşinat, dar fericit, am alergat la baie cu obrajii în flăcări. Dezastrul din pantalonii mei era de nedescris. Am rămas acolo, aşezat pe capacul wc-ului, ca un rege, toată după-masa. Nici stăruinţele fierbinţi ale mamei, nici ironiile surorii mele nu reuşiseră să mă scoată din baie. Anticipând sosirea tatii, de care mi-ar fi fost frică să mă găsească acolo, am deschis, în cele din urmă, uşa, dând cu ochii de mama. I-am întins pantalonii şi chiloţii murdari. Mama, strâmbând uşor din nas din cauza mirosului pe care-l emanau hainele mele făcute ghemotoc, le-a luat, fără niciun cuvânt, şi s-a dus să le arunce în maşina de spălat, pe care a pus-o imediat în funcţiune. N-am întrebat-o ce s-a întâmplat cu bărbatul căzut în livingul nostru. Presupun că supravieţuise. Tata a venit târziu, ca de obicei. Oboseala care i se citea pe chip, precum şi preocupările a căror natură eu nici nu le bănuiam au făcut ca stânjeneala noastră, a mea şi a mamei, în primul rând, precum şi amuzamentul ironic al surorii mele, ea fiind informată doar de dezastrul intestinal din pantalonii mei, să treacă neobservate. Secretele născute între mine şi mama, nu mă refer exclusiv la faptul că eu aflasem despre amantul care, întâmplător sau nu, era chiar şeful de şantier al tatălui meu, ci la celălalt secret, la faptul că eu văzusem în ea,

dincolo de legăturile legitime de sânge, o femeie pe care îmi dorisem cu ardoare s-o strâng în braţe, ne-au plasat pe amândoi, involuntar, pe o orbită al cărei traseu evolua undeva în afara universului familiei noastre, înstrăinându-ne. Din acea zi, mama mea încetase să mai fie pentru mine mamă, devenind o femeie spre care se îndreptau toate gândurile mele cele mai intime. Începusem să mă masturbez cu gândul la ea. Îi urmăream fiecare mişcare, fiecare expresie a chipului, îngăduindu-mi în vise libertăţi erotice pe care în realitate nu îndrăzneam să le concep sau să le pun în practică. Mesajul albicios pe care i-l lăsam cu regularitate în cearşafuri, ea continuând să-mi schimbe aşternuturile ca şi până atunci, îl consideram un dar nepreţuit, un semn al dragostei caste pe care i-o purtam. Eram încredinţat că, răspunzând acestui elogiu seminal din partea mea, nici ea nu se mai vedea cu iubitul ei. Cu toată vigilenţa însă şi în pofida perfecţiunii cu care-mi desfăşuram misiunea de detectiv, nu am obţinut nicio dovadă concludentă a faptului că mama continua sau că, dimpotrivă, încetase să se mai vadă cu şeful tatălui meu. În acest timp, în casa noastră, aparent, nimic nu se schimbase, totul desfăşurându-se în acelaşi ritm impus de activităţile individuale ale fiecăruia, tata mergea la şantier, mama lucra cu program redus la o firmă de asigurări unde era secretară, iar eu şi sora mea ne vedeam zilnic de îndeletnicirile şcolare. Mai erau apoi activităţile comune, cum ar fi cina sau ieşirile din weekend, armonia perfectă a acestora nefiind tulburată de nimic din exterior. Numai că, departe, spre orizonturi, la marginile acestui cer luminos de sticlă se înghesuiau norii, punând imperceptibil în mişcare stihii cumplite care, într-o bună zi, aveau să aducă furtuni inimaginabile. Eram primul care îmi doream să vină furtuna. Energiile pe care le nr. r? t? «f

Sv t, i, tt – n A

adunam în mine, insuficient eliberate de graba cu care îmi doream să mă fac bărbat, se acumulau cu o tensiune insuportabilă undeva în adâncul sufletului meu, presând deznodământul. Atunci, pregătindu-mă, am luat în mâini, pentru prima oară, sabia inimii, abandonând bâta de baseball care nu era decât pentru novici, după cum îmi şopteam extaziat, îmbăr-bătându-mă în nopţile goale şi lungi. Furtuna s-a dezlănţuit în ziua sinuciderii tatălui meu, dar semnele acesteia ar trebui căutate cu câteva zile înainte. Tata s-a aruncat din vârful imobilului pe care-l construia şi al cărui termen de finalizare,

imposibil de realizat, îi picase în cap ca o secure. A căzut de la etajul zece, într-o groapă de beton pe care tocmai o turnaseră muncitorii. În perplexitatea generală, nimănui nu i-a trecut prin cap să scoată cât mai repede de acolo cadavrul. Dată fiind viteza de întărire, betonul s-a transformat în ceea ce a rămas la suprafață, vizibil, din trupul tatălui meu, într-o efigie. Astfel şi-l amintesc şi astăzi muncitorii care l-au cunoscut, un constructor erou transformat în basorelief. Din păcate însă, după cum aveam să aflu atunci, moartea nu ţine cont de niciun criteriu estetic, gloria postmortem care i s-ar fi cuvenit tatălui meu, în conformitate cu frumuseţea austeră a principiilor după care trăise, fiindu-i uşor umbrită de poziţia inestetică în care-l surprinsese moartea. Căzuse cu faţa în beton, într-o poziţie neobişnuită, ţinându-şi braţele, cu care împinsese probabil aerul, în cădere, sub el şi având genunchii uşor îndoiţi, ceea ce făcea ca partea dorsală, posteriorul, să se ridice proeminent din marea de beton, asemenea unei insule izolate şi sfidătoare. L-au scos cu greu din groapă şi, după cum aveam să aflu trăgând cu urechea în jurul meu la ceremonia de înmormântare, tăindu-i-se chiar anumite părţi ale corpului. Casca de constructor pe care o purtase strâns legată sub bărbie se eternizase în beton, scoaterea capului necesitând intervenţia unor specialişti, care aduseseră un aparat performant pentru tăiere. Cei doi care vorbeau şoptit despre asta încetaseră brusc s-o mai facă, dându-şi seama că mă aflam lângă ei. Nu am fost destul de curajos să le pun eu însumi întrebările care îmi rodeau sufletul. Îmi închipuiam cenuşa din urna tatălui meu amestecată cu componentele de bază ale materiei din care se prepara betonul – nisip, ciment, var. Eram convins că, în ceea ce-l privea pe tatăl meu, acesta nici nu-şi putea dori o companie mai potrivită de particule în eternitatea fără glas în care se izolase de noi.

După moartea tatii, mama a decis ca eu să plec la un colegiu-internat din Tokyo, fiind încredinţată că depărtarea de casă îmi va vindeca abia trezitele fantezii erotice. Sora mea a rămas acasă şi a urmat o şcoală superioară de asistente medicale. În ceea ce mă privea, mama avusese dreptate. Depărtarea de casă mi-a stăvilit revărsările imaginaţiei sexuale, dar nu din pricina la care se gândise ea, ci din cu totul alta. Sinuciderea tatii a fost motivul care m-a pus pe gânduri şi care, în anii ce au urmat, m-a făcut să mă consider singurul vinovat de gestul lui. Eram convins că-şi pusese capăt zilelor din cauza mea, că numai gândurile mele indecente faţă de mama putuseră să-l determine

s-o facă. Chiar cu câteva zile înaintea morţii sale, tata mă surprinsese în baie masturbându-mă cu portretul mamei în faţă. Era o poză de dinaintea căsătoriei lor, o poză făcută, după cum îmi explicase mama, în timpul unei excursii cu şcoala, la Kyōto. În acea poză mama avea optsprezece ani şi stătea serioasă, în uniforma de şcoală, în faţa Templului Kinkakuji. Ceea ce mi-a plăcut mie la poza aceea era faptul că, în ciuda splendidei lumini de afară, a culorilor strălucitoare din spatele mamei, ea păstra o seriozitate cuminte, care contrasta puternic cu atitudinea aproape senzuală, obraznică, cu care natura din jur o îmbrăţişa, provocând-o. Dar mama, concentrată asupra ochiului aparatului de fotografiat, părea să nu observe asta şi, conştiincioasă, aştepta clicul sonor al aparatului, ca să se poată desprinde din indecenta îmbrăţişare a naturii. Când tata a intrat în baie şi m-a văzut, intuind dintr-o privire totul, s-a uitat lung la mine, mi-a smuls fotografia din mână şi m-a lovit cu sete peste faţă. Hentai! a şuierat printre dinţi, Perversule! Cu lacrimi de furie în ochi, i-am strigat că nu pe mine trebuia să mă lovească, ci pe şeful lui, care se culca cu mama ori de câte ori putea. Dacă nu credea, n-avea decât s-o întrebe, am încheiat înfruntându-i sfidător privirile. Sabia inimii, pusă în mişcare de cuvintele mele, începuse să se rotească deasupra noastră ameninţător. În acea clipă, ura, crescută subit între noi, făcuse ca legăturile de sânge dintre tată şi fiu să devină de o fragilitate revoltătoare. A ieşit din încăpere trântind uşa.

Desigur, în zilele următoare s-a comportat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O săptămână mai târziu, tata îşi punea capăt zilelor. Am înţeles gestul lui ca pe o lecţie, cumplită, dar eficientă, a ceea ce înseamnă să te porţi ca un bărbat în faţa vieţii. Muncitorii au crezut că şeful lor se sinucisese fiindcă nu putea să-şi respecte termenele. De aceea, în onoarea lui, au solicitat conducerii şantierului permisiunea să lucreze peste program. Cererea le-a fost aprobată şi lucrarea a putut fi inaugurată la timp. În ceea ce mă privea, sinuciderea lui pusese capăt unei perioade fericite a vieţii mele. Departe de casă, la Tokyo, fanteziile perverse care îmi stârniseră carnea şi sângele, deşteptând în mine adormitele instincte sexuale, se domoleau încet. Dar mama? Nu mi-a spus niciodată ce credea despre moartea tatii. Amestecul de ciment, var, nisip şi cenuşă în care se transformase tata ne impunea, din urna eternităţii, tăcerea, izolându-ne definitiv unii de alţii. Mama s-a recăsătorit, după câţiva ani, cu şeful ei de la firma de asigurări. Încă

este o femeie frumoasă. Poza aceea din faţa Templului Kinkakuji este tot ce mi-a mai rămas de la ea şi poate doar o tulburare, rar, atunci când ne mai întâlnim, se strecoară între noi, înfiorându-ne.

Când am cunoscut-o pe Kiyomi, la petrecerea de absolvire a facultăţii, am tresărit puternic, închipuindu-mi că ceva din poza veche și uitată a mamei mele prindea consistenţă chiar sub ochii mei. Totuşi nu mi-era foarte clar din ce cauză, inexplicabilă şi obscură, creierul meu asociase imaginile celor două femei. Primul lucru pe care l-am remarcat la Kiyomi a fost felul în care se mişca printre noi. Părea venită din altă lume. Eram ferm convins că prezenţa ei acolo era doar expresia unui accident minor care, cu siguranţă, avea să se remedieze curând şi ea îşi va putea redobândi locul printre semenii ei din altă galaxie. Asta m-a făcut să mă gândesc la stelele care, văzute noaptea, dau impresia că sunt dispuse într-un singur plan pe bolta cerească, deşi, în realitate, ard singure într-o imensitate fără margini. Pe undeva, la o altă scară, mult mai redusă, se întâmplă şi cu oamenii acelaşi lucru. O gară aglomerată din Tokyo este expresia cea mai potrivită a acestui cumplit şi trist adevăr.

Pe Kiyomi o vedeam pentru prima oară la petrecerile noastre şi, după felul uşor stingher în care se purta, nu-mi închipuiam că va mai da curs unei viitoare invitaţii. De aceea, gândul dureros că, dacă o pierdeam, atunci avea să fie pentru totdeauna, m-a îndemnat să acţionez rapid. Trebuia să fie a mea. La acea petrecere fuseseră invitaţi şi câţiva dintre profesorii noştri mai tineri. Observam cu amărăciune cum unul dintre ei, un american, îi făcea o curte asiduă. Profesorul băuse cam mult şi, după toate aparenţele, încerca s-o convingă să se retragă singuri undeva. Vorbeau în engleză. La şcoală nu fusesem prea grozav la această materie, eu excelam la ştiinţele exacte, de aceea, mi-era foarte greu să înţeleg ce-şi spuneau. Din când în când, din vacarmul oceanic al muzicii care ne învăluia, răzbătea spre mine cuvântul Please! Au ieşit afară, în faţa clubului, profesorul încercând, după toate probabilităţile, s-o convingă să intre în maşina lui, o mitsubishi pajero. Ea îi explica ceva, străduindu-se să-i tempereze avântul, gesturile ei de respingere politicoasă convingându-mă că avansurile profesorului nostru nu erau tocmai pe placul ei. În ceea ce mă privea, mă aflam într-o poziţie destul de ingrată, îmi doream din tot sufletul să-i sar fetei în ajutor și să apar în ochii ei ca un erou romantic din filme, dar, în acelaşi timp, autoritatea profesorului meu, pe a cărui

recomandare contam în vederea obţinerii unei slujbe bune, m-a făcut să dau înapoi. Eram paralizat. În cele din urmă, profesorul a reuşit s-o determine să urce în maşină. Cred că ea cedase mai mult din teama de a nu atrage atenţia asupra lor decât de bunăvoie. Apoi, maşina a demarat în forţă. Mi-am luat motocicleta şi am pornit-o în urmărirea lor. Conduceam ca un nebun şi, după câteva acrobaţii prin faţa maşinii profesorului meu, am reuşit să-i fac să piardă controlul volanului, maşina izbindu-se de un parapet lateral de pe autostradă. Am sărit de pe motocicletă şi m-am îndreptat spre partea stângă a maşinii. Am deschis portiera şi, luptându-mă cu sacul umflat al airbagului, am scos-o de acolo. Nu avea nimic, dar era încă ameţită din cauza izbiturii. Am ajutat-o să urce pe motocicleta mea, apoi, folosind telefonul de pe autostradă, am sunat la ambulanţă şi, după ce am dat coordonatele exacte ale accidentului, am urcat pe motocicletă, asigurându-mă că nu mă văzuse nimeni. Am dus-o la mine, în apartamentul meu închiriat, unde am îngrijit-o toată noaptea. Prezenţa ei în locuinţa mea îmi amintea de o povestire din copilărie, tsuru no ongaeshi. A doua zi am condus-o acasă, smulgând de la ea promisiunea că aveam să ne revedem curând. Mi-a cerut să mă interesez de soarta profesorului meu. Am sunat la facultate şi mi s-a spus că era în spital, că suferise un accident de maşină, dar că era bine. L-am vizitat la spital. Nu părea să-şi amintească nimic despre mine, nici nu avea cum, deoarece nu-mi văzuse chipul.

Precaut, nu-mi scosesem casca de motociclist. Poliţia presupunea că accidentul avusese loc din cauză că se urcase la volan după ce consumase băuturi alcoolice. În plus, carosabilul fiind umed, era posibil ca şoferul să fi pierdut controlul volanului, izbindu-se de parapet. Nu exista nicio suspiciune conform căreia s-ar mai fi aflat cineva cu el în maşină. Am sunat-o pe Kiyomi şi i-am relatat tot ce aflasem. Mi-a mulţumit şi mi-a dat întâlnire chiar în ziua aceea. Abia mai târziu aveam să aflu cine era şi cât de imposibilă părea orice legătură dintre noi. Dar am o atracţie irezistibilă spre imposibil, aşa că mi-am continuat neabătut ofensiva de cucerire. Apoi, s-a întâmplat ca, pe neaşteptate, profesorul meu să moară. Se părea că impactul puternic al maşinii a determinat declanşarea unui minuscul accident cerebral care, ulterior, generase şi altele asemănătoare, boala lui, pe fondul unui anevrism nediagnosticat, s-a agravat fulgerător, ducând în scurt timp la deces. Evident, m-am considerat responsabil de moartea

lui, Kiyomi străduindu-se, din răsputeri, să mă convingă de contrariul a ceea ce credeam. La vremea aceea, profund marcat de cele întâmplate, nici nu realizasem cum moartea profesorului meu mi-o apropiase mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată slabele mele puteri de seducţie. Îi povestisem şi despre sinuciderea tatălui meu, trecând, evident, sub tăcere cauzele pe care eu le consideram singurele adevărate ale gestului său. Umbrele celor doi morţi, a tatălui şi a profesorului meu, jucau un rol cumplit în viaţa mea. Dacă tatăl meu nu ar fi murit, nu mi-aş fi permis niciodată să mă înscriu la Universitatea Waseda. Aflasem cu totul întâmplător, mama ascunzându-mi acest lucru, că, pe parcursul tuturor anilor de şcoală, fusesem sprijinit financiar de către firma de construcţii la care lucrase tatăl meu. Se pare că mama reuşise să convingă comitetul de conducere să-mi acorde o bursă pe toată durata studiilor. Am preferat să nu mă întreb cum reuşise mama să obţină asta. Apoi.

!

moartea profesorului meu îmi deschisese calea spre femeia care urma să-mi schimbe destinul pentru totdeauna. Cele două morţi pe care le purtam cu mine deveniseră şi cele mai eficiente arme de seducţie pe care le aveam. Într-adevăr, pe Kiyomi am câştigat-o vorbindu-i despre moarte.

După câteva luni, şi fără să ne dăm seama, cum s-a petrecut totul, cu toate protestele familiei ei, ne-am căsătorit. Nu era o căsătorie aranjată, ci o căsătorie din dragoste, renal kekkon. Eram extrem de mândru de asta. De altfel, era şi o modă în lumea bună, după modelul prinţesei care părăsise curtea imperială, ca fetele de familii alese să-şi aleagă tineri obişnuiţi, căsătorindu-se din dragoste. Kiyomi m-a ales pe mine. Femeia cocor a ales un muritor. Din clipa aceea, totul avea să se întâmple exact ca în poveste. Viaţa mea s-a schimbat uimitor, intrând pe o orbită pe care nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale mele n-aş fi crezut-o posibilă. În limbajul prietenilor mei, făcusem o partidă cum nu se putea mai strălucită. Dar, oare, care era preţul? Nu aveam să păţesc şi eu, într-o zi, asemenea sărmanului tăietor de lemne? Bunicul ei cumpărase pentru noi, ca dar de nuntă, o superbă vilă, amenajată în stil japonez, într-unul dintre cele mai selecte cartiere din Tokyo, în Daikanyama. Deşi sunt un tip modern, făcând parte din generaţia de tineri japonezi care au crescut în spiritul modernizării Japoniei, preferând, de pildă, mâncarea fast-food, filmele şi jocurile de computer

americane, călătoriile în străinătate şi hainele de firmă europene, faptul că am ajuns să trăiesc într-o casă în care până şi cele mai neînsemnate obiecte respirau un aer vechi japonez mi-a dat sentimentul că, într-un mod straniu, viaţa mea întorsese spatele aspiraţiilor mele moderne, conformându-se fără voie visului japonez al tatălui meu. Eram tot mai convins că felul de viaţă pe care-l duceam alături de Kiyomi nu mă reprezenta câtuşi de puţin, ci, într-un mod bizar, i se potrivea, mai degrabă, tatălui meu. Tatăl meu se răzbunase, luându-mi locul lângă soţia mea. Din dragoste pentru Kiyomi, eram incapabil să protestez.

Exista, totuşi, o singură concesie arhitectonică pe care Kiyomi o făcuse felului de viaţă occidental în care ea crescuse. Era camera de baie. Cu consimţământul bunicului ei, a angajat o echipă de muncitori pentru reamenajarea băii. A solicitat de la Londra reviste de amenajări interioare, din care muncitorii japonezi au trebuit să se inspire în activitatea lor. Totul nu a durat mai mult de o lună, la finele căreia baia noastră tradiţională căpătase o cu totul altă înfăţişare. Tonurile de culori pe care Kiyomi le utilizase erau albastrul şi galbenul auriu, combinaţiile artistice de mozaicuri ducându-mă cu gândul la luxul şi splendoarea băilor romane. A populat apoi întreaga baie cu o infinitate de obiecte provenind din lumea fascinantă a cosmeticelor, cutii, cutioare, ustensile, pensule, lucruri minuscule despre a căror întrebuinţare nu aveam nici cea mai vagă ştiinţă. Am impresia că servitoarei care făcea curat în baie îi trebuiau cel puţin două zile ca să considere ca încheiată misiunea pentru care era plătită. Cu un tact feminin desăvârşit, în scurt timp de la căsătoria noastră, Kiyomi a reuşit să mă expulzeze din imperiul băii ei, punând să se amenajeze special pentru mine o încăpere separată, unde să am tot ce trebuie pentru toaleta intimă a unui bărbat nepretenţios. Eram mulţumit, dar, în acelaşi timp, intrigat de timpul îndelungat pe care soţia mea îl petrecea în baie. De multe ori, adormeam în patul conjugal aşteptând-o să iasă din baie, ratând astfel testul de răbdare la care mă supuneau capriciile ei feminine. Într-o seară, stârnit de curiozitate, mi-am propus, după ce băusem în prealabil câteva cafele, să rămân treaz şi s-o spionez. În vederea îndeplinirii cu succes a acţiunii de supraveghere, am instalat într-un colţ al băii o cameră video minusculă. Aşezat confortabil în patul matrimonial, am dat drumul aparatului video. Pe ecran, în acea clipă, soţia mea îşi pregătea apa de baie, pornind

sofisticata instalaţie de jacuzzi. Apoi a început să picure cu o savantă ştiinţă arome speciale pentru îmbăiere, licori provenind din sticlele colorate, aliniate, ca la farmacie, pe un raft deasupra căzii. Lua dintr-unele, pe altele lăsându-le pe etajeră, eu închipuindu-mi că taina alchimică a compoziţiei pe care urma s-o folosească în seara aceea îi era dinainte cunoscută. Plimbându-se prin încăperea vastă a băii, yukata subţire de mătase, abia legată pe talie, lăsa să i se întrevadă din când în când, în funcţie de mişcările leneşe ale trupului, liniile dulci ale coapselor. Nu purta chiloţi. Aburii calzi pe care punerea în funcţiune a sistemuluiyezce. zz/ îi învolbura la suprafaţa apei, ridicând în aer nori vagi de arome vegetale, îmi stârneau cheful nebun de a trece dincolo şi cu soţia mea în braţe să ne avântăm în marea de plăceri din cadă. Dar, când Kiyomi a lăsat să-i alunece de pe ea yukata, înălţându-şi un picior spre marginea căzii, am rămas uimit, vrăjit chiar, de albeaţa pielii ei. Cum era oare posibil să nu fi observat niciodată acel lucru atunci când făcuserăm dragoste. Mă obişnuisem atât de mult cu trăsăturile japoneze ale chipului soţiei mele, încât ignorasem cu desăvârşire că prezenţa genetică a mamei, o femeie albă, în sângele ei, avea exact aceeaşi pondere cu cea a tatălui, un japonez. Kiyomi arăta ca o japoneză şi se purta atât de bine în pielea ei, încât nici măcar cel mai expert ochi nu şi-ar fi dat seama că în sângele soţiei mele proporţiile matematice dintre unt şi orez presupuneau, încă de la naştere, aceleaşi mărimi. Cum era posibil?! mă întrebam cu uimire, admirându-i vrăjit pe ecran albeaţa strălucitoare a pielii. Şi cum putusem eu, soţul ei, să nu-i observ în momentele noastre de intimitate, pielea albă ca zăpada? Mi-era cu neputinţă să răspund. Am încercat apoi să-mi amintesc cum făceam noi dragoste, dar am fost surprins să constat faptul că, în realitate, nu ştiam cum se întâmpla, iar ceea ce memoria mea păstra din momentele împreunării noastre era numai deplina mea satisfacţie sexuală. Şi asta era foarte puţin. Putea oare memoria mea să mă trădeze atât de cumplit şi să reţină, din tot ceea ce constituia actul nostru sexual, numai ceva atât de mărginit?! Eram uimit. Cu ajutorul unei camere de luat vederi, plasată în camera de baie a soţiei mele, descoperisem jocul amăgitor al vieţii. Nu realizăm decât prea târziu consecinţele dezastrului produs de imprudenţa prin care lăsăm pe seama unei memorii infidele şi greu de controlat gestionarea amintirii trecutului nostru. Făcusem de atâtea ori dragoste cu soţia mea, dar nu-i cunoşteam toate particularităţile fizice ale trupului. Memoria mea

defectuoasă reţinuse doar anumite fragmente ale trupului ei, umerii, sânii, pântecele, pubisul sau coapsele, componente anatomice pe care, în timpul actului sexual, mişcările de bază ale împreunării îmi permiteau să le observ fugar, intrându-mi, accidental, în câmpul vizual. Să nu fi observat oare niciodată că soţia mea avea o piele atât de albă? Nu, nu observasem! Era limpede, creierul meu nu înregistrase nicio informaţie de acest fel. Am mai constatat apoi, cu uimire, că soţia mea părea o altă femeie atunci când se ştia singură şi se plimba goală prin camera de baie. Devenisem gelos, fără niciun motiv. Până unde, mă întrebam, mergea dragostea ei pentru mine, dacă tăinuia cu atâta străşnicie singurătăţi voluptuoase la care eu nu aveam deloc acces. Şi, oare, câte astfel de feţe pe care nu i le cunoşteam mai ascundea faţă de mine? Trebuia să fiu mai atent! Mi-am propus să păstrez minuscula cameră de filmat din baie şi s-o urmăresc îndeaproape pe tot parcursul şedinţelor ei de îmbăiere. Treptat, urmărind seară de seară scenariul intimităţilor ei din camera de baie, am început să mă excit, episoadele de reality tv pe care le priveam cu încântare constituind pentru mine cel mai bun stimulent sexual. Soţia mea nu bănuia de unde provenea interesul meu subit pentru sex, dar se declara mulţumită de capacităţile şi performanţele mele de execuţie. I-am cerut să se plimbe goală prin cameră ca s-o pot admira în voie. Poziţia verticală a unei femei goale ne oferă întotdeauna o altă perspectivă asupra trupului feminin decât cea a unei femei goale în aşternuturi. E cel mai dificil examen pentru o femeie. N-a înţeles, evident, dorinţa mea şi s-a arătat o vreme profund afectată de ciudăţenia cererii mele. Am renunţat la acea idee, mulţumindu-mă cu ceea ce-mi oferea camera video. Într-o seară, cum eu adormisem, Kiyomi a descoperit, revenind în dormitor, proiecţia video pe ecranul televizorului. A lăsat toată noaptea aparatul deschis, ea mutându-se într-o altă cameră. Abia dimineaţă, după ce m-am trezit, m-am confruntat cu grozăvia dezastrului. Din noaptea aceea, după şapte ani de căsnicie, am început să dormim în camere separate, Kiyomi acordându-mi, după capriciile ei, anumite favoruri sexuale a căror periodicitate o stabilea tot ea. Ştiam că nu făcea acest lucru din devotament conjugal, ci fiindcă, după cum convenisem cu ceva timp înainte, începusem un tratament ginecologic pentru a avea un copil. Sufeream de un fel de boală extrem de rară, care se manifesta printr-o incompatibilitate de natură genetică, ţinând de un algoritm imperfect şi aleatoriu de cromozomi. Relaţia noastră intrase într-un

impas vizibil. Singurul lucru pe care Kiyomi îl mai aştepta de la mine era un copil. În ceea ce mă privea, începusem să întrezăresc, dincolo de realitatea magică în care dragostea transformase, la începutul relaţiei noastre, doi străini într-un soţ şi o soţie, adevărata natură a incompatibilităţii noastre. În planul lumii reale, un tăietor de lemne nu putea fi decât un tăietor de lemne, aşa cum o femeie cocor, cu toate aparenţele ei casnice, nu era altceva decât o femeie cocor. Pe scurt, nu mă mai ridicam la înălţimea pretenţiilor ei celeste. De aceea, am încercat să caut în altă parte fericirea măruntă pe care un bărbat ca mine ar putea s-o obţină, adică la alte femei.

Până când am ajuns s-o cunosc pe Lili avusesem câteva relaţii pasagere, dar niciuna dintre ele nu lăsase vreo urmă în inima mea. Totul se reducea la sex şi la bani. Având un venit foarte bun, am fost acceptat, fără nicio problemă, într-un club exclusivist care îmi permitea să obţin favorurile celor mai scumpe femei de pe piaţă. Accesul în club mi-a fost facilitat de recomandările pe care mi le-a dat şeful meu, el însuşi membru de foarte mulţi ani. De altfel, una dintre condiţiile admiterii în club erau referinţele din partea unui membru mai vechi care să garanteze pentru noul aspirant. Ceea ce era diferit şi special la acest club faţă de altele similare era faptul că fetele erau încurajate, pentru a avea succesul garantat la bărbaţii care le frecventau, să joace rolul femeii pe care clienţii şi-o doreau şi pe care, în viaţa reală, dintr-un motiv sau altul, nu o puteau avea. Am început să frecventez cu regularitate clubul abia după ce Kiyomi s-a mutat din dormitorul comun. Poza veche a mamei, o fată de liceu în faţa Templului Kinkakuji, revenise, obsesiv, în gândurile mele. La club mi-am manifestat preferinţa pentru o fată care, credeam eu, ar fi putut juca foarte bine rolul mamei mele, din vremea când era elevă. După modelul din poză, i-am comandat chiar şi o uniformă de şcoală care semăna perfect cu aceea purtată de mama mea. Fără să pună nicio întrebare legată de ciudata comandă, croitorul şi-a făcut datoria. Am cumpărat apoi bilete de avion şi ne-am dus împreună la Kyōto. De la un fotograf, un vechi prieten de-al meu, am făcut rost de o cameră care se folosea în perioada de tinereţe a mamei mele, străduindu-mă, prin atenţia pe care o acordam tuturor detaliilor, să mă apropii cât mai mult de autenticitatea momentului acela. La indicaţiile mele, fata s-a aşezat cuminte în faţa templului care, impasibil, îşi lăsa deasupra lacului efigia luminoasă şi ireală. Privind-o prin ochiul aparatului de

fotografiat pe cea care îmi poza ascultătoare, străduindu-se să corespundă viziunilor mele

I nebuneşti, am realizat brusc că mă lăsasem din nou purtat de o vagă amăgire.

Descoperisem că fiecare moment al existenţei noastre se oglindeşte pe o suprafaţă invizibilă a lumii, imperceptibilă, proiectându-se apoi, pe pânza timpului, sub forma unui instantaneu fotografic care îşi pierde, cu vremea, strălucirea. Memoria noastră nu este concepută în aşa fel încât să reproducă cu toată fidelitatea imaginea unor momente trăite în trecut, în schimb, îi este dat să desprindă de pe acea oglindă invizibilă a lumii orice imagine al cărei ecou a făcut ca sufletul nostru să se deştepte din letargia materiei. După felul în care memoria noastră recompune imaginea reflectată a unui moment trecut se ivesc deosebirile dintre indivizi. Unii, foarte exacţi în exprimarea raporturilor cu lucrurile din jur şi cu ceilalţi oameni, păstrează în memorie o fidelitate extremă a detaliilor şi descriu în amănunt acea imagine reflectată, închipuindu-şi că, în realitate, descriu întocmai ceea ce au trăit. Alţii, dimpotrivă, înclinaţi spre metaforizarea realităţii, se lasă vrăjiţi de sclipirile din oglindă, închipuindu-şi că adevărata realitate se ascunde întotdeauna în spatele visului, în ceea ce mă priveşte, deşi sunt un tip foarte riguros în tot ceea ce fac, am o înclinaţie specială spre imposibil. Cred că am moştenit această atracţie de la tatăl meu. Şi el şi-a dorit întotdeauna lucruri pe care nu putea să le atingă, precum Japonia tradiţională a samurailor, legiferarea codului bushis & u dragostea fără gesturi şi fără cuvinte a mamei. N-a avut nimic din toate astea. Intuind că mă pândea acelaşi pericol, s-a sinucis, avertizându-mă. În deplin acord cu concepţiile după care se ghidase în viaţă, sinuciderea constituia pentru el singura opţiune şi soluţie. Dar era prea târziu pentru mine, apucasem deja pe drumul căutării imposibilului. Fotografia mamei mele în faţa templului de la Kinkakuji era însăşi expresia imposibilului. Mă îndrăgostisem iremediabil de imaginea mamei mele, care poza într-o uniformă de liceu în faţa templului. Ştiam că acela care făcuse fotografia nu era nimeni altul decât tatăl meu, colegul ei de clasă. Amândoi îşi aminteau cu precizie acel moment, fiindcă, după cum aveau să-mi mărturisească pe vremea când eram încă un copil, din acea zi a excursiei la Kyōto deveniseră prieteni. Oare băiatul de treisprezece ani, descoperind vechea poză a mamei sale într-o cutie de

fotografii, intuise unicitatea momentului chiar înainte ca principalii protagonişti să-l fi trăit?! Se poate să fi fost mai mult decât o simplă intuiţie, de vreme ce dorinţa de a mă lăsa absorbit de tubul aspirator al timpului cu acul indicator spre trecut era atât de puternică şi iraţională. Se ştie însă că tocmai lucrurile iraţionale, izvorâte din inimă, pot dobândi uneori cea mai pură claritate, dictându-ne acţiunile.

De Kiyomi m-am îndrăgostit, deşi vor exista întotdeauna unii care vor pretinde altceva, m-am îndrăgostit de ea şi acesta este adevărul, fiindcă mi se părea că toată fiinţa ei nu era decât o chemare a inimaginabilului întrezărit pentru o fracţiune de secundă în fotografia veche a mamei. Văzând-o, primul impuls pe care l-am avut a fost să-mi scot telefonul cu camera digitală şi să-i fac o poză, ca şi cum m-aş fi temut că, în secunda următoare, ar putea să dispară definitiv din calea mea. N-a dispărut însă. Înclinaţia mea spre imposibil m-a ajutat să văd la ea ceva ce nimeni nu observase până atunci. Era ca un fel de nelinişte, care răzbătea aproape strigând de dincolo de pielea ei, vrând parcă să ne avertizeze pe noi, ceilalţi, că nu făcea parte din lumea noastră şi că nu va trece mult timp până-şi va lua zborul spre locuri numai de ea ştiute. Atunci am simţit pentru prima oară fâlfâind deasupra mea aripile femeii cocor. Fata de liceu din faţa Templului Kinkakuji se întorcea la mine sub înfăţişarea lui Kiyomi.

Nici nu-mi dorisem mai mult. De aceea, mulţumit de ceea ce obţinusem şi fără să uit nicio clipă că eram un tăietor de

Florina Uis lemne care trebuia să-şi câştige existenţa, mi-am propus să mă consacru, cu toată pasiunea de care eram în stare, meseriei mele. La universitate mă specializasem în tehnologiile de vârf, dar fără să nutresc nicio clipă ambiţia că într-o zi aş putea să lucrez în ierarhia superioară a domeniului. Ştiam însă că singurul meu atu nu era pregătirea tehnică de specialitate, ale cărei lacune mi le recunoşteam foarte bine, ci uşurinţa cu care izbuteam să-mi fac prieteni şi felul natural în care comunicam cu ceilalţi. De aceea, am optat pentru o specializare suplimentară în marketing. Obţinerea acestei diplome m-a ajutat să devin, la numai doi ani de la angajarea în companie, director de marketing. Toată lumea din jurul meu considera însă că datoram acea poziţie bunicului soţiei mele, care deţinea o cotă substanţială de acţiuni în companie. Era dreptul lor să creadă ce vor. În ceea ce mă privea, încercam să-mi fac cât mai conştiincios datoria. Singura modalitate de a lupta împotriva duşmanilor, care aveau tot

dreptul să mă dispreţuiască şi să mă invidieze, era să le demonstrez de ce puteam fi în stare. Proiectul meu de integrare în societate a roboţilor, făcându-i operabili în condiţii date şi adaptându-le funcţiunile la cerinţele clienţilor, a dat foarte curând roade. Succesul neobişnuit al primului robot de interior scos la vânzare a întrecut toate aşteptările analiştilor. Departe însă de a spulbera îndoielile care planau asupra mea, acest succes n-a făcut decât să întărească rândurile duşmanilor mei. Totuşi, colaborarea excelentă cu membrii echipei din platoul tehnologic, aceea care lucra direct la perfecţionarea roboţilor mi-a favorizat câştigarea încrederii acestora, înlesnindu-mi primele raporturi cordiale pe care le stabileam în interiorul firmei. Am ieşit la băut cu băieţii din echipă, i-am invitat şi în apartamentul din Tsukishima, la câteva petreceri discrete, lucruri pe care, de obicei, directorii nu le făceau. Ierarhiile sunt foarte strict respectate în companie, existând anumite coduri nescrise, dar general cunoscute de către toţi angajaţii, coduri care marchează cu precizie matematică teritoriile sociale din interiorul sistemului. În plus, fişa individuală de muncă a fiecărui angajat, precum şi rapoartele profesionale pe care atât angajatul, cât şi superiorul său direct le înaintează periodic departamentului de analiză conţin tot ceea ce este nevoie să se ştie despre cineva. Oricărui angajat din companie îi corespunde un număr de cârd, prin intermediul căruia pot fi accesate toate datele acestuia. De cele mai multe ori, pentru a afla ceva despre subordonaţii lor, superiorii accesează acel număr, obţinând astfel, fără niciun efort, tot ceea ce se poate cunoaşte despre cineva. În ceea ce mă privea, preferam să aflu, în mod direct, ceea ce mă interesează, ieşind uneori în cluburi cu băieţii. Ajunsesem, astfel, să cunosc pe dinafară orarul ultimelor trenuri ale fiecăruia dintre ei. Ştiinţa comunicării sau să-i spun, în cazul meu, ignoranţa voită a comportamentului socio-profesional m-au ajutat să câştig simpatia unuia dintre şefii mei şi să-mi fac din el un aliat destul de puternic. Fiind mult mai în vârstă decât mine, relaţia noastră se baza pe o cordialitate caldă, de protecţie binevoitoare din partea lui, în timp ce eu, protejatul, reprezentam imaginea tânărului constrâns să lupte cu toată lumea pentru a deveni cineva, ceea ce-i amintea, după cum avea să-mi mărturisească la un pahar, de propria lui tinereţe. A fost singurul, de altfel, care a observat, imediat după uşoara răcire a relaţiilor dintre mine şi Kiyomi, că ceva nu mergea în viaţa mea. I-am mărturisit, fără ezitare, totul. Crescut în

spiritul unei anumite tradiţii, şeful meu mi-a recomandat unicul remediu onorabil, potrivit unui bărbat în situaţia mea, şi anume, o amantă. Am protestat vehement, dar el mi-a dat de înţeles că ceea ce-mi propunea era cu totul altceva decât ceea ce însemna, la modul vulgar, o amantă. Atunci m-a dus pentru prima oară la club. Şi, trebuie să recunosc, am fost fascinat din prima clipă de ceea ce se întâmpla acolo. Recomandările favorabile din partea lui m-au ajutat să devin membru al clubului pe care şeful meu îl frecventa, de aproape douăzeci de ani, cu aceeaşi sacră conştiinciozitate cu care îşi vizita, săptămânal, frizerul.

Aşa am avut ocazia s-o cunosc pe Lili, chiar de la prima ei prestaţie în club. În cadrul unei ceremonii fastuoase, au fost prezentate membrilor clubului noile angajate. La petrecerea care a avut loc imediat după festivitate, m-am dus direct spre ea, ca şi cum destinul, întruchipat într-un deget invizibil ce arăta în direcţia ei, mi-ar fi indicat-o ca fiind cea de care aveam să mă îndrăgostesc. Nu mă puteam împotrivi puterii destinului. M-am apropiat de ea, nu vorbea deloc japoneză, iar engleza mea lăsa foarte mult de dorit. Încă îşi căuta rolul şi nu ştia cum să se poarte cu mine. Timiditatea ei, bine ascunsă, răzbătea totuşi în unele gesturi, aşa cum, în bătaia vântului, firele de orez se dau uşor la o parte, descoperind, brusc, ochiuri sclipitoare de apă. Dar, în acelaşi timp, era o timiditate provocatoare, intensă, în felul în care încerca să se ascundă sub expresia unor gesturi îndrăzneţe. Când mi-am dat seama care era rolul pe care îşi dorea să-l joace cu mine era prea târziu, mă îndrăgostisem de ea. Lili juca rolul soţiei mele.

La petrecerea dată cu ocazia zilei mele de naştere, după ce oaspeţii s-au retras în camerele lor, deşi frânţi de oboseală, Kiyomi a pornit o discuţie, pe un ton uşor iritat, legându-se de un fapt mărunt, nesemnificativ, pentru ca, în final, totul să degenereze într-o adevărată ceartă. De fapt, o deranjase cumplit faptul că o invitasem pe Lili, deşi, ca să mă dezvinovăţesc, încercasem s-o conving că era prietena lui Darie. Adevărul este că îl invitasem pe Darie numai ca s-o pot invita şi pe Lili. Era prima noastră confruntare mai serioasă. Am părăsit încăperea, îndreptându-mă, într-o stare de transă, spre camera lui Lili. În noaptea aceea am făcut dragoste cu ea prima oară, încălcând, astfel, una dintre convenţiile clubului. Într-un mod straniu, mi se părea că însăşi Kiyomi mă împinsese în braţele lui Lili şi că, dintr-un loc ascuns,

ne privea în timp ce făceam dragoste. Sub privirile imaginare ale soţiei mele, resortul mecanismului sexual s-a pus vioi în mişcare, antrenând în mine energii nebănuite. Posedând-o pe Lili, o posedam pe Kiyomi aşa cum nu o posedasem niciodată.

Neiertându-mi faptul că o minţisem, Kiyomi şi-a plănuit, cu o artă impecabilă, răzbunarea. S-a întâlnit mai întâi cu Darie, apoi cu Lili, propunându-le amândurora o călătorie la Kyōto. Cei doi au acceptat fără să bănuiască nimic. Când mi-a adus şi mie la cunoştinţă planul excursiei, totul era deja stabilit. Am fost de acord, fără să mă gândesc prea mult la aspectele concrete ale călătoriei. Ca un idiot, încercând să păstrez o oarecare aparenţă a relaţiilor dintre mine şi soţia mea şi dorindu-mi s-o scutesc de gândurile de gelozie care îmi închipuiam că o torturau, continuam să susţin că Lili se întâlnea cu Darie şi că erau împreună. Încercasem să-i fac un bine. Oricare altă femeie ar fi acceptat, probabil, explicaţiile mele, dar nu şi soţia mea. Abia la recepţia hotelului, la distribuirea camerelor, am realizat adevărata măsură a ororii răzbunării ei. Ştiind cât de tare avea să mă doară, rezervase câte o cameră pentru fiecare cuplu, plasându-l pe Darie în aceeaşi încăpere cu Lili. Din acea clipă, am început s-o urăsc. Mi-am petrecut toată noaptea singur, într-un club din oraş. La micul dejun, nu era nevoie de un ochi de expert ca să-ţi dai seama, după felul în care se atingeau, că Lili şi Darie făcuseră dragoste. În plus, vorbeau amândoi aceeaşi limbă, pe care numai ei doi o înţelegeau. Devenisem cumplit de gelos. Starea mea de nervozitate se alimenta şi din faptul că îmi era imposibil să acţionez aşa cum ar fi făcut orice bărbat ale cărui drepturi au fost, în mod fatal, lezate. După acea excursie la Kyōto, am avut o discuţie cu Lili în care i-am mărturisit dragostea mea, cerându-i stăruitor să nu se mai vadă cu niciun alt

I

bărbat. Ţinând cont de situaţia ei de la club, exclusivitatea pe care i-o pretindeam nu se putea realiza decât în baza unui contract prestabilit şi, implicit, a unei donaţii importante de bani. Foarte curând însă, costurile întreţinerii ei au început să depăşească ceea ce-mi puteam eu permite din salariul de la companie. Clubul unde lucrează Lili funcţionează pe principiul bursei, fetele reprezentând pentru patronii lor nişte acţiuni a căror valoare creşte sau scade în funcţie de cererea clienţilor. Mă lăsasem prins pe nesimţite în acest mecanism ameţitor şi nu mai exista nicio scăpare. Aveam de ales între a-i permite

să aibă şi alţi clienţi în afară de mine sau a face un împrumut la bancă. Ignorând avertismentele şefului meu, am ales cea de-a doua variantă. Având în vedere indicele credibilităţii mele financiare, banca mi-a acordat cu foarte mare uşurinţă creditul cerut. Îmi spuneam că nu era decât o soluţie provizorie, deoarece, la sfârşitul anului, contractul lui Lili cu clubul urma să expire. Bun cunoscător al regulilor clubului, şeful meu mi-a sugerat să nu mă bazez prea mult pe asta. Apoi, după ce mi-a mărturisit că în tinereţe se aflase şi el într-o situaţie similară cu a mea, mi-a dezvăluit ceva ce foarte puţini ştiau, şi anume faptul că şefii clubului îşi păstrau dreptul de a prelungi automat contractul, fără acordul celeilalte părţi. Clubul uza de acest drept mai ales atunci când exista un interes foarte mare pentru una dintre angajate, rezilierea contractului neputându-se face la cererea fetei. Era incorect, dar fetele nu aveau nicio posibilitate de a protesta, din moment ce semnaseră contractul iniţial. Curios cum s-a sfârşit povestea şefului meu, l-am întrebat ce s-a întâmplat cu fata de la club pe care o iubise în tinereţe. La insistenţele mele şi abia după ce-a golit câteva pahare de sake, mi-a mărturisit că fata aceea era acum chiar patroana clubului. Când i-am povestit lui Lili acel amănunt din tinereţea şefului meu, ea s-a entuziasmat, considerând că o femeie care iubise cândva cu adevărat nu se putea să stea în calea dragostei, fiind convinsă că, dacă o rugam stăruitor pe patroană, aceasta avea să-i redea de bunăvoie libertatea. În ceea ce mă privea, cunoscând mai bine lumea japoneză decât Lili, nu eram la fel de convins ca ea. Dimpotrivă, consideram acea informaţie de rău augur. Şi mai ştiam că unica soluţie în cazul nostru erau banii.

Situaţiile financiare ale companiei mele arătau însă o scădere generală a profiturilor, la nivel înalt discutându-se despre necesitatea închiderii unor sucursale din Europa şi Australia, a căror întreţinere costa enorm, şi păstrarea în activitate a celor din Asia de sud-est, mai uşor de controlat. Sistemul Compliance implementat cu ceva timp în urmă începuse să diagnosticheze cu destulă precizie anumite slăbiciuni de management. Astfel, la consiliul de administraţie, s-a propus şi regândirea politicii cu China care, depășind toate previziunile de dezvoltare de pe piaţă, începuse să ne facă concurenţă neloială în planul tehnologiei de vârf. Problema spionajului tehnologic a revenit astfel din nou în discuţie. Primele măsuri adoptate s-au luat în structura managementului de vârf şi au presupus numirea unor noi directori regionali. Compliance Officer pentru East Asia fusese numit

un vechi protejat al socrului meu, un bun cunoscător al Chinei şi iubitor declarat al civilizaţiei chineze. Nu avusese niciodată ochi buni pentru mine, cu atât mai mult cu cât, îmi închipuiam, şi-ar fi dorit să se bucure singur de favorurile socrului meu. De altfel, îi stricasem planul de însurătoare cu fiul lui pe care şi-ar fi dorit să-l căsătorească, din câte auzisem, cu Kiyomi. În plus, după aceste numiri, se zvonea că noii directori vor face concedieri în aparatul administrativ, promovând în locul acestora oameni noi. Nu mă îndoiam, cu toată influenţa familiei soţiei mele la a cărei protecţie nu mai puteam spera, dată fiind răceala relaţiilor dintre noi, că printre primii care aveau să plece din companie m-aş fi aflat şi eu. Îmi vedeam astfel năruite toate visele. Nu găseam nicio ieşire din acel cumplit impas. Atunci s-a întâmplat minunea, dacă graviditatea unei soţii de care te-ai atins în grabă şi fără plăcere se poate numi o minune. Totuşi, în cazul nostru era o minune, în ceea ce mă privea, izbuteam să dăruiesc familiei soţiei mele moştenitorul pe care-l aştepta cu atâta interes. Mi-am propus să fiu mai atent cu Kiyomi şi s-o fac să creadă că-mi doream la fel de mult ca şi ea naşterea acelui copil, ceea ce era, de altfel, foarte adevărat. Dar euforia mea n-a durat mai mult de trei săptămâni, timp în care aflasem şi de la Lili că era însărcinată.

Kiyomi a pierdut sarcina şi, odată cu boţul de carne eliminat din pântecele ei, a murit şi şansa mea de a deveni tatăl moştenitorului unei averi frumoase. Dacă Kiyomi nu putea să-mi dăruiască un copil, atunci avea s-o facă Lili, mă consolam, deşi acel copil, încă un mormoloc în pântecele ei, înrăutăţea şi mai mult situaţia noastră, grăbindu-i în mod fatal deznodământul, într-o asemenea stare am organizat acea petrecere din Tsukishima, invitându-l pe şeful meu şi pe un alt personaj influent din companie, încercând să le cumpăr, într-un fel, bunăvoinţa. De şeful meu direct depindea raportul prin care se putea obţine o nouă finanţare a proiectului cu roboţi, tot el putând cere, din cunoscute motive financiare, întreruperea proiectului şi, implicit, dispariţia postului meu. Celălalt director invitat la petrecere devenise noul şef al Grupului Managementului de Risc putând interveni, în cazul dispariţiei postului meu, să mă transfere în subordinea lui. Indiscutabil, aveam calificarea necesară. Totul era să-i câştig favorurile. Petrecerea s-a încins rapid, Lili şi celelalte două fete izbutind să ne facă să ne simţim de parcă s-ar fi deschis pentru noi porţile paradisului. Apoi s-a întâmplat ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple, a fost ca şi cum un

artist cu înclinaţii malefice ar fi adăugat la perfecţiunea tabloului pe care-l crease o tuşă nouă, ironică, schimbând brusc înţelesul operei, înlocuind frumuseţea cu dezgustul, seninătatea cu grotescul. A fost momentul când şeful meu a cerut schimbarea partenerelor în jocurile noastre erotice. Am acceptat constrâns de bunăvoinţa pe care îmi doream s-o obţin de la el, dar Lili, neştiind nimic, n-a rezistat încercării de a mă împărţi sub ochii ei cu o altă femeie, opunându-se avansurilor şefului meu, fapt ce l-a făcut să izbucnească în accente de furie necontrolată. A posedat-o apoi sub ochii mei îngroziţi, dar neputincioşi. La plecare s-a declarat perfect mulţumit de petrecere, cerându-mi s-o repetăm cât mai curând. După cumplite deliberări cu mine însumi, am fost nevoit să-i dezvălui lui Lili toată grozăvia adevărului pe care-l trăiam, implorând-o să mă ajute şi să fie de acord cu cererile şefului meu. Nu aveam mijloacele financiare necesare ca s-o pot răscumpăra de la club, în plus, dacă mă despărţeam de soţia mea, exista temerea să-mi pierd şi postul. Trebuia cu orice preţ să câştig bunăvoinţa şefului meu. Neavând de ales, a acceptat.

Când Lili mi-a vorbit însă despre cercetările personale ale lui Darie, am început să devin extrem de curios, interesul mare care exista pentru tehnologia roboţilor convingându-mă de faptul că, realizarea acestui român reprezenta, pe piaţa de profil, pentru cineva care ar şti să exploateze cum trebuie acele informaţii, o adevărată mină de aur. Şi de ce să nu fiu eu acela, m-am întrebat, încredinţat că Darie nu era capabil să-şi vândă marfa cum trebuie. Desigur, nu puteam să-l abordez în mod direct şi să-i cer rezultatele cercetărilor sale. Asta ar da de bănuit, cu atât mai mult cu cât, în situaţia în care mă aflam, eram dispus să le vând celui ce oferea mai mult. În plus, dornic de câştig, n-aş fi acceptat să împart cu el beneficiile financiare aferente sau, de ce nu, chiar faima acestei adevărate revoluţii tehnologice. Unica soluţie rămânea Lili. De aceea, explicându-i câtă nevoie aveam de bani pentru noi doi, i-am cerut să mă

I

ajute să ajung la ceea ce lucra Darie. I-am dat de înţeles că în felul acesta am putea fi salvaţi amândoi, atât eu, în calitate de coordonator al proiectului, cât şi Darie, ca membru al echipei de lucru. I-am mai explicat că eram singurul care puteam să-l protejez de interesele cumplite care se manifestau în interiorul companiei. Având deplină încredere în mine, a fost de acord cu propunerea mea.

În acele zile am discutat cu şeful meu, care, înţelegând despre ce era vorba, s-a arătat foarte încântat de perspectiva de a pune mâna pe bomba tehnologică la care lucra subalternul meu. Mi-a cerut, în primul rând, discreţie desăvârşită, avertizându-mă că, în cazul în care s-ar afla totul, nu era dispus să mă ajute. Mi-a mai dat de înţeles că aş putea dobândi în companie o poziţie mai înaltă şi că, dacă ceea ce spuneam referitor la datele lui Darie erau adevărate, atunci am putea avea amândoi beneficii incredibile. S-a arătat nerăbdător să vadă primele informaţii. A încheiat discuţia noastră, sugerându-mi şi faptul că, având în vedere trecerea de care se bucura pe lângă patroana clubului unde lucra Lili, ar putea obţine o dispensă în favoarea eliberării ei de contract. Foarte curând, am început să mă îndoiesc însă că informaţiile pe care i le furnizam eu serveau intereselor companiei, bănuind că în spatele şefului meu se găsea o organizaţie bine infiltrată în spionajul tehnologic. Am avut confirmarea acestui fapt citind unul dintre rapoartele preliminare pe care le pregătea pentru consiliul de administraţie al firmei, raport care indica, în ciuda informaţiilor pe care i le furnizasem eu, susţinerea ideii de renunţare la proiectul de cercetare cu roboţi. Din acel moment, dându-i de înţeles şefului meu că eram la curent cu afacerile lui, am început să amân cât mai mult posibil recuperarea ultimelor date din cercetările lui Darie, negociind strâns fiecare informaţie pe care izbuteam să i-o furnizez. Pe de altă parte, devenisem extrem de interesat de rezultatul cercetărilor lui Darie, viziunea pe care el o elaborase în dezvoltarea tehnologiei roboţilor părându-mi-se cu adevărat revoluţionară în domeniu. Cum de nu se mai gândise nimeni la asta? mă întrebam necontenit. Amenajasem în locuinţa din Tsukishima un adevărat punct de observaţie. De acolo, printr-o cameră video, aveam acces permanent la tot ceea ce se petrecea în apartamentul lui Darie. Puteam urmări în direct, dând indicaţii precise, incursiunile celor doi angajaţi care, cu ajutorul lui Lili, intraseră, de câteva ori, în casa lui, încercând spargerea codurilor de acces ale sistemului său. Treaba nu era deloc uşoară, de aceea, a fost nevoie de mai multe intrări până să ajungem la un rezultat oarecare. Darie îşi protejase impecabil datele. Lili a cooperat perfect cu oamenii mei, o singură dată însă, în mod inexplicabil, atunci când unul dintre băieţi cerceta îndeaproape robotul lui Darie, ea s-a răstit la el, dându-i apoi afară. Ca să nu atragă atenţia vecinilor, aceştia, după ce mi-au cerut telefonic consimţământul, s-au retras supuşi. Nu înţelegeam de

ce se purtase astfel, Lili fiind conştientă că făceam totul numai pentru noi doi. La urma urmei, ea însăşi îşi dorea să fie cu mine. Fără banii pe care îi obţineam din vânzarea datelor lui Darie, visul nostru de a fi împreună nu putea deveni realitate. Ultimele informaţii din sistemul românului ar fi însemnat suma de bani necesară răscumpărării ei şi, implicit, a libertăţii şi a fericirii noastre. Oare nu înţelegea acest lucru? Uneori, femeile reacţionează extrem de ciudat, cine să le mai înţeleagă?! Era oare pentru ea mai importantă căpăţâna metalică a unui robot? Da, am văzut-o cum, după plecarea oamenilor mei, luase robotul în braţe, legănându-l ca pe un copil, alintându-l. Camera minusculă implantată în sistemul vizual al robotului îmi reda fidel expresia chipului ei aplecat asupra făpturii metalice pe care o ţinea strâns la piept, în felul în care o mamă îşi ţine pruncul ca să-l alăpteze. Fără să ştie însă, procedând astfel, Lili mi-a dezvăluit şi locul unde Darie îşi ţinea ultima piesă din puzzle-ul codului de securitate al sistemului său.

Cu ceva timp în urmă, prin camera minusculă plasată în sistemul vizual al aceluiaşi robot, descoperisem, cu totul întâmplător, că soţia mea începuse să mă înşele. Pornisem din plictiseală sistemul video din apartamentul lui Darie şi, observând că nu era nimeni în casă, eram pe punctul să-l închid, când mi-a atras atenţia agitaţia robotului, care se îndrepta spre uşa de la intrare. Darie nu era singur, femeia care îl însoţea nu era nimeni alta decât soţia mea. La început am fost şocat, intrigat şi, pe măsură ce-i urmăream pe cei doi făcându-se comozi, starea mea de nervozitate se înteţea, înnebunindu-mă. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Kiyomi. Mobilul ei a sunat prelung în poşeta Louis vuitton, dar n-a răspuns nimeni. După felul în care se purtau unul cu celălalt am dedus că erau amanţi de ceva timp. Am început să mă întreb mâhnit oare când începuse totul. L-am urmărit pe Darie cum a deschis o sticlă de vin, aşezându-se pe canapea, lângă soţia mea. Din cauza încordării nervoase, dar şi a nivelului meu scăzut la engleză, nu am reuşit să urmăresc conversaţia lor, în schimb, am devenit extrem de atent la gesturi şi la priviri. După câteva pahare de vin, soţia mea se dezbrăca singură, strecurându-se în patul lui. Purta o lenjerie de corp pe care nu i-o văzusem niciodată. Era incredibil de sexi. Am reuşit, printr-o comandă învăţată în laborator, să poziţionez robotul în aşa manieră încât s-o văd în primul rând pe ea. Darie o privea goală, întinsă pe pat, robotul o privea goală, întinsă pe pat, eu o priveam goală, întinsă pe pat. Era acolo, sub privirile noastre,

dăruindu-ni-se. Singurul însă care putea s-o atingă era Darie. Atunci, el s-a apropiat, a pus un genunchi pe marginea patului, îi vedeam numai spatele, vederea robotului fiind obstrucţionată de trupul înalt al bărbatului uşor aplecat. Dacă robotul nu putea trece mai departe de spatele lui, din păcate nu cunoşteam comenzile prin care să-l fac să înconjoare patul şi să treacă de cealaltă parte, eu puteam să-mi închipui tot ceea ce se întâmpla pe pat. Mâinile soţiei mele desfăceau încet cureaua pantalonilor lui, strecurându-se sub cămaşă. În tot acel timp, urmăream totul cu privirea imaginară, consacrându-mă cu frenezie fanteziei care-mi reda fiecare expresie de pe chipul soţiei mele. Erau expresii pe care, atunci când făcea dragoste cu mine, nu i le văzusem niciodată. În braţele altui bărbat, soţia mea era o altă femeie. Oare cum era posibil? Am înţeles atunci că eul nostru, cel care formează identitatea noastră, nu-i de fapt decât o iluzie, iar, în unele cazuri, caracterul nostru funcţionează ca un magnet, unificând fragmentele fiinţei care suntem, dar că, în cea mai mare parte a timpului, ne dedicăm cu voluptate unui anume fragment din ceea ce reprezentăm, bucurându-ne într-ascuns că putem fi ceva ce nu se identifică imaginii generale despre noi înşine. Şi am mai înţeles că nu aveam să dispun niciodată de toată acea colecţie de euri care era soţia mea în afara relaţiei ei cu mine, că nu voi strânge niciodată în braţe şi nu voi poseda aceeaşi femeie pe care o poseda Darie. Trebuie să recunosc că eram gelos şi că, în clipa în care bărbatul de deasupra ei pătrundea victorios în intimităţile adânci ale trupului soţiei mele, mă îndrăgostisem din nou de chipul ei redat fidel pe ecranul de plasmă al unui calculator.

Ştiind că mă înşela, eu, la rândul meu, înşelând-o, am fost extrem de surprins atunci când Kiyomi a venit cu propunerea să mă ajute să n-o pierd pe Lili şi să păstrăm copilul. Mă mai iubea oare? După toate câte se întâmplaseră, mai dorea să trăiască alături de mine? Sau, după cum îmi închipuiam în momente de grea îndoială, nu urmărea decât să-i luăm lui Lili copilul şi să-l înregistrăm pe numele nostru, dând familiei moştenitorul

7 7?

FJorina Ilis de care avea atâta nevoie? Nu ar fi fost prea greu să facem acest lucru, cu atât mai mult cu cât eram convins că aş fi putut s-o determin pe Lili să accepte. Planul soţiei mele, deşi ea nu l-a expus defel în aceşti termeni, putea reprezenta soluţia provizorie a situaţiei

fără ieşire în care ne aflam. Admiteam în sinea mea că medicul de la clinica unde ne urmam tratamentul ginecologic îi dezvăluise probabil soţiei mele faptul că nu va mai putea avea copii, ceea ce o determinase pe Kiyomi să se gândească la acea soluţie extremă. Dacă soţia mea nu avea nimic împotrivă, mie îmi convenea de minune să iau copilul de la Lili şi să-i ofer o educaţie aleasă, într-o familie japoneză. Mi se părea a fi cel mai bun lucru pentru el. Singura problemă era aceea că trebuia s-o ascundem pe Lili pentru o vreme. Kiyomi mi-a explicat că Darie ar fi în stare, cu ajutorul calculatorului, s-o facă pe Lili să dispară. Printr-o agenţie imobiliară oarecare, dându-mi o identitate falsă, i-am găsit o locuinţă potrivită. Totul funcţiona cu o precizie cumplită. Nu-mi venea să cred că numai cu ajutorul unui calculator se putea schimba destinul unui om, înlocuindu-l cu altul. Proba o aveam chiar în faţa mea, atunci când Darie mi-a demonstrat, apelând Oficiul pentru Străini, că în dreptul numelui lui Lili era marcat semnul celor dispăruţi sau, după toate probabilităţile, morţi. Mă convinsese. În faza următoare trebuia să-i reconstituim o altă identitate. În acel moment, am avut nevoie de ajutorul unor experţi în elaborarea de acte false. N-a fost prea greu să-i găsim când banii s-au pus, implacabil, în mişcare.

În vremea asta, şeful făcea presiuni uriaşe asupra mea. Avea nevoie de ultimele date din calculatorul lui Darie. Acceptasem târgul, dar, pentru că nu mai era vorba numai de obţinerea unui post mai bun, solicitam, la rândul meu, o parte însemnată de profit. Pentru a-mi putea acoperi împrumuturile bancare, aveam disperată nevoie de acei bani. Trebuia să ne mişcăm însă foarte repede, pentru ca românul, care începuse să miroasă câte ceva, să nu strice totul. Singura care putea intra însă în apartamentul lui şi să întrerupă sistemul de supraveghere era Lili. Dar Lili stătea ascunsă într-un apartament de la marginea oraşului. Am decis că prilejul cel mai bun pentru recuperarea ultimelor informaţii, date fiind suspiciunile lui Darie, ar fi în seara Festivităţii Jocului de Anul Nou. Ştiam că soţia mea îl invitase pe Darie să participe la competiţia de uta karuta care se ţinea de Anul Nou. Kiyomi împreună cu bunica ei se pregătiseră intens pentru acel eveniment, de la alegerea kimono-unlot sau realizarea pieptănăturii şi până la cunoaşterea impecabilă a versurilor din Hyakunin hshu, totul fusese pus la punct cu câteva luni înainte. Această preocupare o îndepărtase uşor pe Kiyomi de gândurile deprimante care puseseră stăpânire pe ea după pierderea sarcinii, aducând puţină seninătate în casa noastră.

Ştiam însă că era o pace de suprafaţă, că ne agăţăm amândoi de ea ca de un colac de salvare, în timp ce fiecare, independent unul de celălalt, alimentam tăcut vulcanul mocnit din interiorul nostru. Fără să o recunoaştem, toate gândurile noastre se îndreptau spre Lili şi spre fiinţa minusculă pe care o purta în pântecele ei. În ceea ce mă privea, mai aveam o preocupare în plus, banii, fără de care nu vedeam nicio soluţie de ieşire din impas.

Pentru ziua de Anul Nou, operaţiunea noastră fusese pregătită în cele mai mici detalii. Am plecat imediat după miezul nopţii de la reşedinţa bunicilor lui Kiyomi, având încă de pus la punct nişte mici detalii. Totul era pregătit, biletele de avion cumpărate. Aranjasem cu băieţii să o întâlnească pe Lili în gara Ebisu, nu departe de apartamentul lui Darie. Printr-un dispozitiv de filmat minuscul, plasat în lentilele ochelarilor unuia dintre băieţi, puteam vedea pe monitor tot ceea ce se întâmpla în timpul acţiunii lor. Au intrat. Mai întâi Lili, care, după câteva cuvinte schimbate cu robotul lui Darie, a decuplat, după cum îi era obiceiul, sistemul de supraveghere video, apoi le-a dat drumul în casă băieţilor. În scurt timp, aceştia s-au apucat de treabă, transmiţându-mi că Darie nu schimbase nimic în configuraţia sistemului de securitate al calculatoarelor sale. Era o veste bună. M-am uitat la ceas, dacă totul decurgea bine, treaba avea să se încheie în mai puţin de o oră, timp suficient pentru mine ca să ajung la Festivitatea Jocului, după cum îi promisesem lui Kiyomi. Transferul datelor se producea în ritmul prevăzut, făcându-mă să visez la sumele de bani care odată intrate în contul meu, aveau să-mi deschidă calea spre libertatea râvnită. Cu câteva minute înainte ca transferul să fie complet, am pierdut legătura video cu băieţii, dar nu mă neliniştisem, ştiam că putea fi o chestiune temporară şi nesemnificativă, de aceea, calm, mi-am luat peste smoching paltonul şi am ieşit afară, unde, în faţa imobilului, aveam parcată maşina. Un apel telefonic din partea băieţilor mi-a dat de înţeles că survenise o modificare în planul iniţial. Le-am dat întâlnire undeva pe autostradă. Apoi, însoţit de Lili, am ajuns la Sală cu câteva minute înaintea începerii Jocului. Pe culoar ne-am întâlnit cu Kiyomi, care ne-a urat, mie şi lui Lili, multă fericire, asigurându-ne că, în ceea ce o privea, nu mai avea nimic împotriva relaţiei noastre. Uimit peste măsură de comportamentul ei, m-am străduit să par cât mai liniştit posibil, întrebându-mă, nu fără teamă în suflet, oare ce mai urmărea. Dar, impresionat de seninătatea care

plutea în privirea ei, ca o promisiune vagă de iubire, i-am cerut o ultimă favoare. Kiyomi, zâmbind, a acceptat. Apoi, lunecând ca o boare, mişcându-se lent, aşa după cum o cereau normele rafinatei elegante a kimono-ului pe care-l purta, s-a îndreptat către intrarea Sălii de Jocuri. M-am uitat lung în urma ei până când, trezit din reverie de sunetul vocii lui Lili, ne-am dus la garderobă. Încă nu-l observasem pe Darie, fapt ce mi-a indus o uşoară stare de nelinişte. În cele din urmă l-am văzut, undeva într-un colţ, vorbind la telefon. Oare cu cine vorbea? apoi s-a auzit primul gong şi am intrat în sală. L-am urmărit cu privirea până a ajuns la locul lui. Era senin şi nu avea ochi decât pentru soţia mea, care se afla jos, pe tatami. Atunci mi-am întors şi eu privirile spre suprafaţa de joc. Kiyomi era în seara aceea mai frumoasă ca niciodată. Se fardase intens, după-obiceiul vechi japonez, abia dacă puteai s-o recunoşti sub stratul gros de fard. Era faţă în faţă cu bunica ei. Purta un kimono strălucitor, nu aş greşi dacă aş spune că era cel mai frumos din câte se puteau vedea etalate pe suprafaţa de tatami. Deodată, rumoarea din sală a încetat şi s-a făcut o linişte absolută până când, în tăcerea imaterială, recitatorul a început să dea glas primelor versuri dintr-un poem.

1. Kiyowara no Fukayabu: Credeam noapteal De vară încă la-nceput, / Dar iată zorile, în op. cit., p. 59, vezi şi vers. engl.: In the summer nightl The evening still seems presenti But the dawn is here.

1 A ragă Darie.

Aş fi vrut ca totul să se fi petrecut altfel între noi, să ne fi cunoscut în condiţii care să fi fost mult mai prielnice relaţiei noastre. De ce nu pot fi oamenii programe de computer, pentru ca tu sau cineva ca tine să le poată reprograma cu uşurinţă atunci când ceva nu merge şi, astfel, să le confere o nouă existenţă?! Dacă aş fi unul dintre programele de computer pe care tu le creezi, ţi-aş cere să schimbi toate datele problemei, să ştergi unele fişiere, să le înlocuieşti cu altele, să-mi pui, de pildă, în loc de inimă un alt organ, poate ochiul, nasul, urechea sau limba, orice, numai să fie un simţ comun care să mă avertizeze că dragostea face rău, că nu corespunde funcţiunilor normale cu care percepem realitatea şi, implicit, să mă ferească de atingerea ei. Acum ţi-aş cere, de pildă, să faci în aşa fel încât ceea ce urmează să se întâmple să nu aibă loc şi tu, cu puterile cu care faci roboţii să umble şi să vorbească, să mă transporţi într-un alt timp, nu în trecut, fiindcă acolo nu mai am pe nimeni, ci în viitor, într-un viitor a

cărui formă te las pe tine s-o decizi. Am deplină încredere că vei face o treabă bună.

Nu ştiu de ce-ţi scriu această scrisoare, poate din cauza umbrelor negre caze îmi urmăresc fiecare mişcare, dictându-mi-o

Şi mă-ntreb în care nori va găsi luna, lăcaş de somn, în op. cit., p. 59, vezi şi vers. engl.: To wbat region of the cloudsJ Has the wandering moon come bere?

pe următoarea. Mai ştii, m-ai dus odată să văd un spectacol de marionete, nu am înţeles mare lucru din ceea ce se vorbea pe scenă, dar oamenii aceea îmbrăcaţi în negru, cei care manipulau păpuşile splendide, păreau să fie adevăraţii protagonişti ai spectacolului. Am sentimentul că astfel de oameni, invizibili, stau ascunşi în jurul meu, planificându-mi şi coordonându-mi toate mişcările. Sunt ca o păpuşă care nu poate scăpa de prezenţa lor, dar care, în acelaşi timp, în mod fatal, nu poate face nicio mişcare fără sforile cu care ei îi manipulează cele mai importante părţi componente ale trupului. Îţi aminteşti cât de uluită am fost de faptul că până şi buzele păpuşilor de pe scenă, care imitau atât de bine vorbirea, erau acţionate printr-un mecanism invizibil de mâinile nevăzute ale oamenilor negri?! Ceea ce e ciudat e faptul că, uneori, omul negru din spatele meu are un chip prietenos şi-mi zâmbeşte, iar eu mă las sedusă de felul lui frumos de a se purta cu mine. Oricât ar fi de atent şi oricât interes şi-ar da pentru mine, el rămâne tot un om negru, iar eu, nimic mai mult decât o păpuşă. La început şi tu ai fost un om negru pentru mine, poate singurul care m-ar fi putut ajuta să mă împac cu statutul meu de marionetă. Pentru că tu, Darie, trebuie să ştii, mai bine decât oricine, că eu m-am născut să fiu o păpuşă pe care ceilalţi o mânuiesc după placul lor.

Când te-am cunoscut la petrecerea din Ginza, eram deja îndrăgostită de Ken. Mă fascinase cu puterea lui, cu felul natural în care îi domina pe ceilalţi, supunându-i. Atunci era şi el o păpuşă, ca noi toţi, deşi, prin felul în care se purta, nu dădea impresia că în spatele lui ar fi cineva care să-i coordoneze mişcările. Am înţeles mai târziu că noi toţi suntem, în acelaşi timp, păpuşi, protagonişti într-o piesă principală, unde ne jucăm fiecare rolul, dar că putem deveni oameni negri pentru celelalte păpuşi, din aceeaşi piesă cu a noastră sau chiar din altele, care se desfăşoară la nesfârşit pe scena mare a vieţii. Nu e trist? Eu fac parte însă dintre acele păpuşi care nu se pot descurca fără un om negru în spatele lor. Eram fericită însă că omul meu negru devenise un

asemenea bărbat.

Probabil ai foarte multe întrebări să-mi pui, dar îţi promit că, după ce va trece totul şi vom putea să ne vedem din nou, îţi voi răspunde la toate. Până atunci însă, trebuie să mai ai puţină răbdare, aşa cum am şi eu, aici, în acest loc în care m-am ascuns şi-n care nu văd pe nimeni sau aproape pe nimeni. Kiyomi vine să-mi aducă de mâncare şi tot ce am nevoie. Nu prea vorbim, dar mă asigură de fiecare dată că nu mai e mult şi că, într-o zi, totul se va sfârşi. Mă sună şi Ken din când în când, ca să mă întrebe cum mă simt. îl preocupă foarte mult sarcina mea. Uneori mă simt rău, mi-e greaţă, dar îmi trece repede. Copilul pe care-l simt respirând în pântecele meu îmi înţelege parcă situaţia şi mă ajută cum poate. Nu am fost la ecograf, dar, după felul în care se poartă, ajutându-mă în condiţia mea de gravidă, cred că e băiat. Voi da naştere unui om negru care, fără să fie conştient încă, a început deja să mânuiască, închis în burta mea, sforile cu ajutorul cărora mă mişc pe scenă. Sper însă din tot sufletul să fie mai puternic decât mine.

Am început să scriu aceste rânduri din plictiseala de a sta singură într-o cameră mică şi întunecoasă, singurul lucru care îmi face plăcere, ziua, este să privesc norii de pe cerul de răsărit. Făceam acest lucru şi când eram mică. Eram în stare să stau ziua întreagă pe geam şi să urmăresc cerul, să-mi închipui, după modul în care se schimbau norii, poveşti pe care nu mi le spusese nimeni. Pe părinţii mei abia dacă mi-i amintesc. Atunci când mă gândesc la ei, mi-e mult mai uşor să revăd în minte albumul cu pozele lor, în care bunicii mei m-au învăţat să-i recunosc. Chipurile lor tinere, repetându-se în pozele de la nuntă, în excursiile pe care le făceau sau cu diverse alte ocazii, îmi deveniseră treptat familiare, dar, în ceea ce mă privea, nu izbuteam.

Florina Iiis oricât de mult m-am străduit toată viaţa, să-mi amintesc nici măcar un moment trăit împreună cu ei. Era ca şi cum moartea lor îmi luase toate amintirile, aneantizându-le odată cu dispariţia lor fizică.

Părinţii mei au murit într-un accident de maşină când eu încă nu împlinisem şase ani. Ceea ce-mi amintesc însă foarte bine este înmormântarea lor. Venise o mulţime de lume şi, aproape tot timpul cât a durat ceremonia, eu am stat în braţele acelor oameni străini, exersându-mă, încă de pe atunci, inconştient, în condiţia de păpuşă. Mă treceau de la unul la altul, zâmbindu-mi trist, şi-mi amintesc câtă plăcere îmi producea acel zbor aerian care mă plasa în centrul atenţiei

tuturor, pe aceeaşi orbită cu stelele. Cel mai mult mă bucura momentul în care ajungeam din nou în braţele unchiului meu, fratele mamei. Pândeam cu o înfrigurare aproape erotică acea clipă. Îmi plăcea când îşi apropia obrazul, pe care, în acele zile triste, lăsase să-i crească o barbă aspră, de obrajii mei. De aceea, ori de câte ori ajungeam, la capătul unui lung circuit de îmbrăţişări, din nou în braţele lui, eram fericită. Nu-mi amintesc să fi trăit vreodată așa ceva în braţele tatălui meu, dar nici mai târziu, în braţele vreunui alt bărbat. Magia aceea nu am mai cunoscut-o niciodată, poate doar atunci când l-am cunoscut pe Ken. Pare paradoxal ceea ce spun, dar fericirea pe care am trăit-o în ziua înmormântării părinţilor mei n-am mai trăit-o niciodată. În acea zi am simţit, cu toate celulele fiinţei mele, că eram cu adevărat iubită. Ceea ce se revărsa asupra mea, oriunde îmi întorceam privirea, era o iubire desăvârşită, o iubire care mă învăluia cu razele ei strălucitoare, fermecându-mă. Fluxul de iubire, asemenea unui fir roşu invizibil, mă purta în braţele tuturor, trezind în mine fiori necunoscuţi, făcându-mă să înţeleg că acea iubire mi se dăruia cu totul numai mie. De la iubirea plină de compasiune a tuturor oamenilor veniţi la înmormântare şi până la iubirea cerului albastru, de la iubirea fierbinte a unchiului meu şi până la cea măreaţă a lui Dumnezeu, care, după cum îmi spusese fratele mamei mele la ureche, înfiorându-mă, îmi zâmbea din cer şi-şi întindea braţele spre mine, totul părea să mă cuprindă, învăluindu-mă în nemărginirea unui ocean de simţire adâncă.

Nu am vorbit nimănui despre fericirea mea din ziua aceea, intuind probabil, cu vaga scânteiere de raţiune copilărească, că fericirea mea nu se potrivea cu judecata generală a oamenilor mari, conferind suferinţei cauzate de pierderea părinţilor mei unica valabilitate comportamentală proprie acelui moment. Am suferit, fireşte, la moartea lor, dar era cumva o suferinţă abstractă, fără determinări precise în orizontul universului meu infantil, neînţelegând, în realitate, ce însemna că părinţii mei nu aveau să se mai întoarcă niciodată. După aceea, am început să mă obişnuiesc cu dispariţia lor, descoperind, într-un fel inocent, că faptul de fi orfană nu era chiar atât de rău, acel statut conferindu-mi, într-un mod profitabil, un avantaj enorm faţă de oamenii mari, a căror compasiune o câştigam astfel destul de uşor. Descoperisem că adulţii se purtau frumos cu mine tocmai din cauza asta, iar acea descoperire m-a determinat să reacţionez în aşa fel încât să nu-i fac să uite niciodată statutul meu de

orfană şi să-i determin să mă iubească tocmai din cauza acestui lucru. Educatoarea, învăţătoarea şi, mai târziu, profesorii au avut faţă de mine o atitudine specială, înconjurându-mă cu o grijă pe care nu o manifestau faţă de ceilalţi copii. Asta m-a făcut să cred că aveam o aură aparte şi să mă închipui aleasă să îmbrac veşmintele iubirii în care mă învăluise lumina din ziua înmormântării părinţilor mei. Am trăit toată copilăria şi adolescenţa îmbătându-mă cu aura aceea, până când, chiar în ultima clasă de liceu, s-a produs ceva care m-a determinat să accept că lumina aceea specială, de care mă crezusem înconjurată şi protejată, a dispărut brusc, dezvăluindu-mi lumea dintr-un unghi din care n-o mai văzusem până atunci. Dispariţia definitivă a luminii mele m-a făcut să mă trezesc subit într-un univers cu totul străin şi ostil. Îmi căzuseră solzii. Trezirea a fost atât de şocantă, încât, mult timp după aceea, mi-a fost greu să-mi revin. În realitate, nu mi-am revenit nici astăzi. Din acea clipă cumplită a adevărului, toate strădaniile mele de a recupera haina de lumină pe care o îmbrăcasem toată copilăria şi toată adolescenţa s-au dovedit inutile şi zadarnice.

În fapt nu s-a petrecut nimic ieşit din comun, dar se ştie că, în unele cazuri, lucruri mărunte, de pildă, producerea involuntară a unui strănut, pot conduce la mari avalanşe, declanşând, iremediabil, prăpădul nedorit. Eram la petrecerea de majorat a unei colege de liceu. Locuia într-o vilă frumoasă, într-o zonă rezidenţială, după cum ştiam cu toţii, doar împreună cu bunicii ei, părinţii fetei fiind plecaţi de mulţi ani să lucreze în Canada. Nu se întorseseră acasă de vreo şase ani, dar trimiteau bani regulat, lucru care se reflecta vizibil în bunăstarea materială a familiei din ţară, luxul desăvârşit al vilei evidenţiind posibilităţi materiale deosebite. Petrecerea aceea fusese organizată de bunicii fetei, care avuseseră grijă ca noi toţi, colegii ei, să ne simţim cât mai bine şi, desigur, pentru ca totul să se înscrie în viziunea unei reuşite perfecte, nu făcuseră nicio economie de bani. Petrecerea a început pe la ora două după-masă, tot timpul zilei am dansat şi ne-am distrat aşa cum o poţi face numai ia optsprezece ani. Toată lumea era mulţumită şi fericită. Către ora opt, era o superbă seară de mai, s-a petrecut un lucru care ne-a impresionat pe toţi. În faţa casei s-a oprit o maşină căreia nu i-am dat la început nicio atenţie, dar atunci când pe poartă au intrat un bărbat şi o femeie, încărcaţi de pachete, treptat, zgomotele vesele ale petrecerii au început să amuţească. S-a auzit apoi un strigăt de bucurie şi, de undeva dintr-un grup de tineri,

a ţâşnit sărbătorita, alergând fericită spre cei doi străini. Erau părinţii ei care, în complicitate cu bunicii, îi făcuseră o surpriză. N-aş putea descrie fericirea celor trei reunindu-se, după atâţia ani, într-o îmbrăţişare lungă şi emoţionantă. Un coleg de-al nostru a filmat totul şi, chiar mai târziu, când am revăzut înregistrările, am retrăit puternic acelaşi sentiment. Mă găseam cu desăvârşire singură şi mă uitam la fericirea lor, fericirea copilului de a-şi revedea părinţii după câţiva ani de absenţă, fericirea părinţilor de a-şi revedea copilul care între timp crescuse şi se transformase într-o domnişoară. În comparaţie cu ceea ce se desfăşura în faţa ochilor mei uimiţi, descoperind tăria şi frumuseţea legăturilor familiale, oare ce însemna fericirea mea, purtată atâţia ani ca pe o efigie aleasă, dar fantomatică? Crezând în icoana luminoasă a unei seninătăţi ce îmi închipuisem că mă cuprinsese din ziua înmormântării părinţilor mei, ca un fel de dar la despărţire din partea lor, nu făcusem decât să port cu mine atâţia ani moneda de aur fals a unei cumplite amăgiri. Da, în clipa aceea am înţeles că totul nu fusese decât o închipuire a minţii mele, o iluzie care mă făcuse să ating ecranul strălucitor, dar mincinos, al unei eternităţi în care părinţii morţi le zâmbesc din cer copiilor rămaşi în viaţă, ocrotindu-i cu dragostea lor eterică. Mă încrezusem într-o iubire desăvârşită, a mâinilor fără chip ce mă trecuseră dintr-o îmbrăţişare în alta, când totul nu era decât o amăgire, nu mai consistentă decât norii pe care îmi plăcea să-i urmăresc pe cer în clipele de reverie. Şi atunci, în acel moment, pentru prima dată de la moartea părinţilor mei, contemplând cu luciditate scena revederii părinteşti, am început să plâng cu adevărat, revărsând din ochii mei lacrimi mai amare decât moartea. Pentru că toţi cei prezenţi la petrecere nu aveau ochi pentru mine, ci pentru colega mea de clasă şi pentru părinţii ei, trăiam acel moment de amărăciune în

V.

deplină singurătate, ceea ce dădea o amploare în plus suferinţei mele. Eram complet singură.

Bunicii mei mă crescuseră frumos, având grijă să nu-mi lipsească nimic, oferindu-mi o educaţie bună, dar moartea neaşteptată a unicului lor fiu le încremenise parcă sufletul, închizându-l într-o lume de sticlă, din care nu mai răzbăteau afară decât ecouri vagi, indistincte. Nu aveam ce să le reproşez, poate că aşa era felul lor de a fi, poate că aşa se purtaseră şi cu tatăl meu când era copil, dar, începând

cu clipa în care pe obraji mi se prelingeau primele lacrimi adevărate pentru părinţii mei, mi s-au deschis ochii spre o realitate despre care nici măcar nu bănuisem că există. Şi lumea aceea în care intrasem, maturizându-mă subit, nu mai era pe placul inimii mele.

S-a mai petrecut apoi un fapt care n-a făcut decât să accentueze intensitatea vârtejului în care mă aruncase impactul forţat cu viaţa, maturizându-mă. Mă îndrăgostisem de profesorul meu de fizică. Nimic neobişnuit în asta, doar că profesorul meu era însurat, avea doi copii şi cam patruzeci de ani. Trecuseră câteva săptămâni, consumate între aşteptări fierbinţi şi înfrigurări, până când acesta a găsit soluţia de a ne putea întâlni şi de a petrece prima noapte împreună. împrumutase locuinţa de la un poet, prieten de-al lui, care, printr-o coincidenţă fericită, era plecat din localitate exact în zilele în care şi soţia profesorului meu participa undeva la un congres. Pentru mine, acea noapte urma să devină şi prima mea experienţă sexuală, de aceea eram foarte emoţionată la acel gând. În mod teoretic, mă informasem despre ceea ce reprezenta o asemenea experienţă, atât din cărţile care circulau printre elevi, cât şi de la unele dintre colegele mele de şcoală ce trecuseră mândre de pragul virginităţii. Desigur, părerile erau împărţite. Unele fete considerau că nu era bine s-o faci prima oară cu un băiat care n-a mai făcut-o niciodată, fiindcă o să te doară, de aceea recomandau, cu o prudenţă savantă, întărită de sfaturile din revistele pentru femei, să te laşi dezvirginată de un bărbat cunoscător. Alte fete credeau că nu contează cu cine o faci, atât timp cât există dragoste între parteneri, opinie cu care, în taină, eram şi eu întru totul de acord. M-au mai sfătuit să nu uit să iau la mine un prezervativ de rezervă şi, etalând cunoştinţe care mie, încă îmi erau complet necunoscute, mi-au explicat cele mai eficiente metode de a-ţi ajuta partenerul într-o chestiune atât de delicată. N-am îndrăznit să intru într-o farmacie şi să cer, pur şi simplu, prezervative, dar nici nu mi-am permis să ignor una dintre regulile de bază ale începătorului în sex, de aceea am apelat tot la ajutorul colectiv, solicitând un prezervativ. În loc de unul am primit vreo cinci, fiecare distingându-se prin forme şi mirosuri speciale. Dar toate acele precauţii ale mele deveniseră complet inutile atunci când m-am văzut în braţele profesorului meu, care a făcut în aşa fel încât eu să nu trebuiască să fac nimic, purtându-se cu mine atent, cu o tandreţe de care nu-l credeam în stare, fapt ce m-a determinat să mă gândesc că sexul, contrazicând învăţăturile echivoce, învăluite în metafore, ale

bunicii mele, era un lucru cu adevărat minunat şi că, în ciuda a ceea ce trăiseră colegele mele, se întâmpla la fel de simplu ca oricare altă funcţiune biologică a trupului nostru. Relaţia noastră a durat aproape un an, eu aşteptând, din pricini evidente, cu deosebit interes orele de fizică, atunci când mâna lui se lăsa, ca din întâmplare, pe banca mea. În ceea ce-l privea, era mereu în căutarea unor soluţii potrivite pentru a ne putea întâlni fără a stârni bănuieli. Cu timpul însă, fie cuprins de rem uscări, eu încă nu împlinisem optsprezece ani, fie gândindu-se la propria sa reputaţie, odată am fost surprinşi făcând dragoste în maşină, la marginea unui lan de porumb, interesul lui pentru mine a început să scadă. În plus, din dorinţa de a fi categoric, a început să-şi schimbe total comportamentul faţă de mine, devenind, în unele situaţii, chiar agresiv. M-a speriat îngrozitor faptul că aş putea să-l pierd şi că, odată plecat, avea să se prăbuşească universul de culori în care mă lăsasem purtată de dragostea lui. Acel univers era tot ce-mi mai rămăsese după ce pierdusem definitiv farmecul ce mă legase ombilical de copilărie. La ultima noastră întâlnire, i-am explicat că îl iubesc şi că aş face pentru el orice mi-ar cere. A râs într-un fel anume, cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem, întrebându-mă maliţios dacă aş merge atât de departe cu iubirea mea încât să mă dăruiesc prietenului lui, poetul, ca dar aniversar din partea lui. Am crezut mai întâi că glumeşte, poate la început n-a fost decât o glumă, o nebunie, dar treptat, discuţia noastră înfierbântându-se, s-a transformat într-o cerere imperativă pe care, din dragoste pentru el, îmi închipuiam, acceptasem s-o duc la îndeplinire. M-a condus până la casa poetului, un loc unde făcusem dragoste cu profesorul meu de nenumărate ori, lăsându-mă la poartă. Am intrat. Poetul, singur, se îndeletnicea cu reveriile amare ale unei sticle de vin. Ochii i s-au umplut de lacrimi când m-a văzut, eram prea tânără atunci ca să iau acele lacrimi drept ceea ce erau, adică efectul concret al alcoolului şi, înduioşându-mă, I-am lăsat să mă cuprindă în braţe. Mi-a mărturisit că nu mai făcuse dragoste de câţiva ani, că era un impotent atât în pat, cât şi în versuri, că nimeni nu mai avea nevoie de poeţi, lumea decăzând într-atât încât ajunsese să confunde manelele cu muzica şi adevărata artă cu televiziunea. N-am făcut dragoste în noaptea aceea, poetul fiind prea beat ca să aibă reacţii normale, dar a început în zilele care au urmat să mă caute cu stăruinţă, scriindu-mi poezii de dragoste. Într-o dimineaţă, nu ştiu cum a reuşit, dată fiind stricteţea regulamentului, să intre în şcoală şi să umple tabla cu o

poezie care mă aştepta la începutul orei de matematică. Am cedat până la urmă insistenţelor lui. Atunci credeam că am cedat fiindcă, într-un fel neînţeles, voiam să mă răzbun pe profesorul de fizică, acesta nemaiarătându-mi, după seara aceea în care mă condusese până la casa poetului, decât priviri dispreţuitoare, considerându-mă, în sinea lui, o stricată. Acum cred că nu făcusem, în disperarea mea, decât să mă agăţ de o altă iluzie, iluzia că aş putea găsi ocrotire în braţele unui bărbat care asemenea mie, se deprinsese să confunde viaţa cu amintirea unui vis îndepărtat. Relaţia mea cu poetul n-a prea mers, lucrurile care ne despărţeau erau cu mult mai mari şi mai rezistente în comparaţie cu firul fragil al disperării care ne unea. În urma acestei relaţii, convingerea mea că bărbaţii erau înzestraţi din naştere cu o dimensiune invizibilă, suplimentară, fiind deţinătorii unor puteri uriaşe ce le confereau un avantaj imens în raport cu lumea, începuse să se clatine. Slăbiciunea nu le este dată numai femeilor, ci şi bărbaţilor, deopotrivă. Dar dacă la o femeie slăbiciunea poate deveni, la un moment dat, cea mai redutabilă armă, reprezentând stindardul irezistibil în slujba căruia se angajează cu bucurie orice bărbat, la bărbaţi, slăbiciunea e o armă de autodistrugere, o jucărie periculoasă pe care multe femei o mânuiesc cu plăcere diabolică. Nefiind o astfel de femeie, l-am lăsat pe poet în braţele singurei iubite care nu punea la îndoială existenţa forţei sale, alcoolul, consacrându-se tovărășiei iremediabile a delirului steril al poeziei sale. Eu însămi aveam nevoie de un alt gen de bărbat. Fragila constituţie a firii mele căuta forţa magnetică a unui bărbat care să poată menţine laolaltă toată împrăştierea de particule care se agita haotic în sufletul meu atât de puţin rezistent la viaţă.

Timp de doi ani, în vremea studenţiei, am trăit cu lectorul german care, făcând pentru mine o adevărată pasiune, chiar înaintea reîntoarcerii lui în Germania, m-a cerut de soţie. Eram pe punctul de a accepta, admiţând, la nici douăzeci și doi de ani, că acel lucru era tot ce mi se putea întâmpla mai bun în viaţă şi că o existenţă trăită firesc în orizontul lumii ar putea duce la o împăcare cu toate fantasmele şi himerele care-mi ocupaseră în mod abuziv sufletul şi mintea. Dar n-a fost să fie aşa. Uneori, destinul, făcându-ne să nu uităm de vulnerabilitatea noastră în faţa acţiunilor lui, intervine exact în situaţiile în care ai sentimentul că viaţa ta, asemenea unei frunze căzute pe oglinda imaterială a unui lac, se aşază cuminte pe suprafaţa

lumii şi, cu puterea unui vânt iscat într-o clipă, forţa destinului te poartă, fără să-ţi dai seama, spre o direcţie pe care „înainte, nici măcar n-ai visat-o. Dacă nu m-aş fi întâlnit, în după-amiaza aceea, în care mă îndreptam spre neamţul meu, cu o veche prietenă poate că viaţa mea ar fi fost alta. Acceptând invitaţia la cafea a prietenei mele, credeam că nu făceam decât să amân ceva ce oricum avea să se întâmple, seara în care urma să accept propunerea în căsătorie a lui Jürgen, dar, în realitate, nu făceam decât să consimt mut la manevrele pe care destinul meu începuse să le desfășoare pentru mine. Prietena aceea a mea mi-a vorbit atunci de Japonia. În câteva minute, totul era decis. Încă mă mai întreb şi astăzi cum a fost posibil.

Pe Ken l-am cunoscut la prima mea prestaţie ca nou-angajată a firmei. În principiu, ştiam ce trebuia să fac. Mi se spusese că era o petrecere cu invitaţi puţini, că rolul meu era să fiu drăguţă cu toţi, dar că, în plus, mai aveam e misiune, aceea de a-mi descoperi rolul pe care trebuia să-l joc în filmul al cărui scenariu cuprindea câteva roluri de bază feminine, stimulând, la bărbaţii cu care veneam în contact, dorinţele lor cele mai ascunse şi mai intime. Când l-am cunoscut pe Ken, mi-am dat seama că singurul rol pe care voiam să-l joc în viaţa lui era cel al soţiei sale. Acesta a fost şi rolul cu care l-am cucerit. Ken a început să înveţe limba engleză, după cum mi-a mărturisit, abia după căsătorie. Nu vorbea însă niciodată cu soţia lui în engleză, felul impecabil în care ea utiliza această creându-i, evident, un complex de inferioritate pe care se străduia din răsputeri să şi-l ascundă. A început să vorbească engleză în afara orelor de curs pe care le frecventa cu conştiinciozitate, abia cu mine. L-am încurajat să vorbească în această limbă, ajutându-l să-şi depășească handicapul de care se temea. Îmi plăcea să-l aud folosind şi japoneza, felul în care rostea cuvintele, de neînţeles pentru mine, îmi evoca întotdeauna arena unei lupte de kendo, în care, după cum îi spuneam râzând, fapt ce-l amuza teribil, îl vedeam întot –, deauna învingând.

La petrecerea dată de ziua lui mă aflam în interes de serviciu, patronii mei considerând că, dat fiind faptul că totul se întâmpla în societate, nu exista niciun pericol ca noi să încălcăm graniţa inviolabilă a raporturilor dintre noi. În privinţa sexului, politica firmei pentru care lucram era foarte strictă, limita care separa prostituţia de sfera plăcerilor non-sexuale fiind respectată cu stricteţe şi stabilită printr-un contract preliminar, semnat de ambele părţi. Până la

petrecerea de ziua lui, Ken nu se atinsese de mine, deşi fuseserăm de câteva ori împreună. După cum se desfăşurau lucrurile, nici această petrecere nu părea să ne ofere prilejul potrivit pentru crearea intimităţii după care tânjeam amândoi. Eram conştienţi de faptul că, dacă făceam dragoste, încălcăm una dintre legile inviolabile ale angajamentelor noastre faţă de clubul din care făceam parte. În ceea ce-l privea pe Ken, acesta îşi putea pierde cârdul de membru, cât despre mine, repercusiunile unui asemenea act ar fi putut să fie cu mult mai grave. Totuşi, atracţia pe care o simţeam unul faţă de altul părea să nu ţină cont de umbra mută a acestei cumplite ameninţări sau, poate, dimpotrivă, tocmai acea interdicţie alimenta dorinţa năucitoare dintre noi.

În seara aceea, soţia lui Ken cântase la koto. Frumuseţea pe care o răspândea în jurul ei mi s-a părut mai ireală decât fulgii de zăpadă care cădeau uşor peste grădina luminată de vechi lampadare. Dacă zăpada puteam s-o ating, s-o gust chiar, s-o simt pe limbă sau pe piele, frumuseţea soţiei lui Ken ţinea parcă de un plan îndepărtat al realităţii, exprimându-se într-o imagine care numai dintr-un capriciu întâmplător al vieţii ni se revela şi nouă, oamenilor de rând. În acea clipă, am simţit că niciodată nu voi putea concura cu frumuseţea ei, care depăşea cu mult gradul meu de înţelegere.

Ai dreptate, Darie, frumuseţea femeilor japoneze, îmbrăcate în kimono-un, nu are egal. Felul în care purtam eu kirnono-xA cu care ne îmbrăcaseră gazdele mi s-a părut deodată jalnic şi lipsit de orice eleganţă. Numai privirile încărcate de dorinţă ale lui Ken m-au ajutat să trec peste subita gelozie care se născuse în sufletul meu. Târziu, spre dimineaţă, Ken s-a furişat în camera mea şi, chiar înainte să realizăm ce ni se întâmplă, se strecurase lângă mine, sub pătura electrică. Mi-era atât de frig, încât nu am fost în stare, din cauza dinţilor care îmi clănţăneau, să rostesc vreun cuvânt. Aveam tot trupul acoperit de pătura pe care, mi-o trăsesem până sub bărbie. Obrajii mi-erau reci ca gheaţa, în timp ce trupul îmi fierbea de la căldura pe care salteaua electrică pusă pe nivel maxim, o răspândea sub pătură, cu multă generozitate. I-am făcut loc lângă mine. Aerul rece de afară care vibra în pereţii subţiri ai încăperii făcea ca desenele pictate să înceapă să prindă viaţă într-o fantezie pe care mintea mea, în timp ce mâinile lui Ken îmi explorau pielea, o ţesea, în surdina muzicii de koto care continua să răsune prelung în urechile mele. Valurile de căldură

cu care aerul se încărcase ca în urma unei neaşteptate brize tropicale m-au făcut să înlătur pătura inutilă şi să-i dăruiesc lui Ken, odată cu femeia pe care o strângea în braţe, şi nenumărate fragmente din poveştile care, în lumina argintie a primilor zori, ne înconjurau, prinzând viaţă în panourile pictate pe pereţi. Când, în noaptea aceea, adresându-mi-se, Ken mi-a şoptit la ureche numele soţiei lui, a fost ca şi cum ar fi rostit cea mai frumoasă declaraţie de dragoste. Din acea noapte am început să ne ascundem de toată lumea.

Aveam un secret şi, pentru siguranţa noastră, trebuia să-l protejăm de restul oamenilor. Apropierea şi depărtarea dintre mine şi Ken se produceau ca un răspuns nedesluşit la încercările noastre disperate de a face faţă cumplitei spaime că într-o zi totul va fi dat în vileag.

Nu ştiu ce fel de femeie aş putea să-ţi par, Darie, dragul meu, dacă ţi-aş mărturisi că, într-un fel surprinzător şi neaşteptat, mă îndrăgostisem şi de tine. Iubeam senzaţia pe care o trăiam lângă tine, atunci când tu, prin simpla ta prezenţă, ca şi cum ai ridica o mână în aer, fără s-o ridici, făceai o minune care, dintr-o foiala dezordonată de elemente, opunând ireconciliabil trupul şi sufletul meu, se constituia într-un întreg luminos, căruia privirea ta îi conferea imaginea desăvârşită a frumuseţii. În braţele tale, sufletul meu se bucura să locuiască un corp atât de intens dedicat plăcerilor cărnii, admiţând că şi viaţa trupului poate avea delicii desăvârşite. În plus, numai cu tine puteam vorbi limba română, plăcere pe care atunci când, în braţele tale, îţi şopteam în ureche cuvinte perverse, o simţeam cu şi mai intensă voluptate. Dacă nu l-aş fi cunoscut pe Ken, ai fi fost singurul bărbat căruia i-aş fi încredinţat, fără şovăire, toată viaţa mea. Din punct de vedere sexual, trebuie să recunosc însă că am simţit întotdeauna o mult mai mare compatibilitate cu tine decât cu Ken, cu ale cărui probleme sexuale a trebuit să mă lupt de atâtea ori. Sexul cu tine era desăvârşit, împlinind de la un capăt la altul firescul unui act care mă aducea în vecinătatea unui absolut intangibil, făcându-mă să-mi doresc să nu se mai sfârşească niciodată. În ceea ce-l privea pe Ken, problemele sexuale ale acestuia, precum şi conştiinţa unei ameninţări cumplite care plana asupra noastră, mă făceau să-mi închipui, iubindu-mă cu el, că aş păşi pe pajiştea înverzită, dar minată, a unui câmp înconjurat cu sârmă ghimpată. Acest lucru nu diminua cu nimic însă natura sentimentelor pe care le nutream pentru el, ba.

«e».

dimpotrivă, le amplifica, parcă, într-un exces ameţitor. Pentru prima oară în viaţă eram cu adevărat îndrăgostită, înţelegând ca, până atunci, nu făcusem decât să mă deprind a confunda dorinţa cu dragostea.

După întoarcerea noastră de la Kyōto, înţelegând că făcusem dragoste cu tine, Ken mi-a făcut o scenă cumplită, ameninţând că nu mă va mai căuta niciodată. Mă considera pe mine singura vinovată de ceea ce se întâmplase, deşi soţia lui fusese aceea care făcuse rezervarea la hotel, distribuindu-ne pe mine şi pe tine în aceeaşi cameră. Era gelos şi eu riscam inutil să-l pierd pentru totdeauna. După acea excursie, nu l-am mai văzut o vreme, când, într-o zi, intrând pe calculator în orele prestabilite pentru conversaţia cu clienţii noştri, m-a abordat direct, întrebându-mă dacă n-aş vrea să ne întâlnim. Ştiind că acea convorbire ar putea fi monitorizată, am fost amândoi foarte prudenţi în exprimări, Ken stabilind, pentru început, o întâlnire cu mine la club. A venit la ora indicată şi ne-am întâlnit la bar, mi-a cumpărat de băut şi apoi am început să vorbim. Mi-a cerut iertare pentru comportamentul lui la ultima noastră întâlnire, după care, în urma asigurărilor mele că-l iertasem, am început să discutăm degajat diverse lucruri. Înainte de a pleca însă, a reuşit să-mi strecoare un bileţel în care îmi indica o adresă şi o dată de întâlnire. Era apartamentul lui din Tsukishima sau, mai corect spus, după cum aveam să aflu mai târziu, era apartamentul cumpărat pentru el de către soţia sa. Din acel moment am început să ne vedem, atunci când ne permitea programul, în acel apartament cu vedere spre Toyko Bay. Acolo am trăit cele mai frumoase momente ale noastre, dar, în compensaţia diabolică a destinului, şi unele dintre cele mai cumplite. Momentul anume la care mă refer a reprezentat, de altfel, prin forţa cu care s-a impus ca un ceva iremediabil în viaţa noastră, începutul unui deznodământ care ne antrena pe amândoi într-o cădere vertiginoasă. Ce n-aş da să pot schimba tot ceea ce s-a întâmplat începând cu acea seară. Să nu existe, oare, un ordinator divin şi aşa cum m-ai făcut tu să cred, în care să poată fi schimbate anumite programe de execuţie, modificând algoritmul după care realitatea îşi generează, într-o clandestinitate desăvârşită, situaţiile existenţiale? Tu mi-ai vorbit despre ordinatorul divin, Darie. Eu sunt o elevă conştiincioasă, am reţinut tot ce mi-ai explicat atunci. Îmi spuneai, sunt cuvintele tale,

Darie, că nimeni nu are acces la ordinatorul divin, că omul, informaticianul în special, poate fi capabil să refacă structura anumitor programe care gestionează existenţa, copiindu-le şi folosindu-se de ele, aşa cum făceai tu cu roboţii sau, în cel mai bun caz, să saboteze acţiunile divine, elaborând viruşi puternici care să destabilizeze ordinea dată a realităţii, plăsmuind noi dimensiuni, creând o realitate virtuală, alternativă şi incontrolabilă. Dar realitatea care s-a întâmplat în apartamentul din Tsukishima nu era decât manifestarea fără echivoc a unui destin inevitabil spre care, natura neîngăduită a relaţiilor dintre mine şi Ken ne purta fără să ne putem opune. Ordinatorul divin nu făcea decât să genereze conștiincios legile datoriei morale, exprimate precis în fondul memoriei lui. De fapt, totul s-a petrecut dintr-o eroare nevinovată, Ken având ideea unei petreceri în care să invite alte două fete de la club, două bune prietene de-ale mele, şi doi japonezi, şefi de-ai lui de la companie. Mica petrecere urma să aibă loc de tanabata matsuri, o sărbătoare a iubirii imposibile, după cum îmi explicase Ken, povestindu-mi despre interdicţia prin care cei doi iubiţi nu se puteau vedea decât o singură noapte pe an, în ziua a şaptea a lunii a şaptea, în noaptea de tanabata matsuri. Petrecerea a fost foarte reuşită, am mâncat, am băut şampanie scumpă şi am făcut dragoste, intensitatea activităţii sexuale a fiecărui cuplu stimulând performanţele celorlalte două perechi aflate în apropiere. Dacă la început am fost puţin stânjenită de prezenţa celorlalţi, nu mai făcusem niciodată sex în faţa unor persoane străine, sustrăgându-mă timidă mângâierilor lui Ken, seninătatea cu care celelalte două prietene ale mele, Daniela, o altă româncă, şi Olga, o rusoaică, se plimbau goale prin faţa partenerilor lor japonezi m-a determinat să mă dezbar de vechile mele inhibiţii şi să mă dăruiesc lui Ken cu toată ardoarea. În ceea ce-l privea, Ken se întrecuse pe sine, prezenţa celorlalţi doi japonezi alimentând în el energii sexuale de care nu mai făcuse dovadă până atunci în compania mea. Apoi, unul dintre japonezi, după toate aparenţele cel mai în vârstă, ameţit de băutură, le-a cerut bărbaţilor, aşa după cum am putut constata observând reacţia lui Ken, să-şi schimbe partenerele între ei. L-am rugat pe Ken în engleză să nu fie de acord cu asta, dar el m-a respins uşor, explicându-mi că acela care solicitase schimbarea partenerelor nu era altul decât şeful lui de la firmă şi că nu-i putea refuza nimic. Aşa se face că, în câteva clipe după scurtul nostru dialog, m-am trezit în braţele şefului lui Ken, urmărind

cu coada ochiului felul în care rusoaica se agăţa de gâtul iubitului meu, alunecând languros la picioarele lui. N-am putut rezista acestei încercări şi, atunci când şeful lui Ken se revărsa asupra mea cu toată vigoarea unui mădular încins la capacităţile maxim admise pentru vârsta lui, m-am desprins din groaznica îmbrăţişare şi m-am azvârlit la picioarele iubitului meu, copleşit, la rândul lui, de dezlănţuirea sexuală a naturii stihiale slave, reprezentată acolo de Olga. Nesatisfăcut, împroşcându-şi sămânţa aiurea, cu sexul reîntors umil la dimensiunile lui mărunte, şeful lui Ken s-a năpustit asupra mea, prinzându-mă de umeri cu amândouă mâinile. Aburii băuturii, precum și umilința pe care-l făcusem s-o trăiască transformaseră subit omuleţul amabil şi politicos pe care-l cunoscusem într-un monstru din mâinile căruia nu mă mai putea salva nimeni, nici măcar Ken, acolo prezent, obligat să privească totul cu o pasivitate furioasă, îmi închipui, la fel de umilitoare pentru el ca și pentru mine. Devenisem din nou o marionetă, în spatele meu oamenii negri mânuiau sforile cu o putere căreia, cu slabele mele mijloace, nici măcar nu puteam îndrăzni să mă împotrivesc. Jucam din nou în teatrul umbrelor rolul care, deşi făcea din mine protagonista principală a dramei, mă plasa, de fapt, în planul secund al propriilor mele acţiuni, pe care le priveam neputincioasă proiectându-se pe un ecran, ca şi cum, în realitate, tot ceea ce se petrecea pe scenă n-ar avea nicio legătură cu mine. Dar povestea asta nu s-a încheiat atunci, deoarece şeful lui Ken, care simţise o plăcere specială pentru cruzimea erotică a acestor scene, i-a solicitat subalternului său repetarea petrecerii, sugerându-i că, dacă n-o va face, ar putea divulga totul la club. Acea petrecere a mai avut loc, în condiţii similare, încă o dată. Câteva săptămâni mai târziu după noaptea aceea cumplită, Ken m-a anunţat fericit că reuşise să-l determine pe şeful lui să renunţe la ideea nebunească de a repeta petrecerea, oferindu-i altceva în schimb, rugându-mă, chiar înainte de a-mi explica despre ce era vorba, să nu refuz propunerea pe care urma să mi-o facă. Şi n-am putut s-o refuz, dragul meu, chiar dacă asta însemna să trec peste inima mea și să trădez încrederea pe care tu, singurul meu prieten, mi-ai acordat-o cu atâta dărnicie. Atunci nu aveam de ales. Ken îmi promisese că într-o zi totul se va sfârşi, că era decis să divorţeze de soţia lui, pe care oricum n-o mai iubea, să ne căsătorim și să plecăm în România. Închipuie-ţi, Darie, că acceptase să ne căsătorim şi, împreună, să mergem în ţara mea. Nici nu-mi puteam dori mai mult, chiar dacă

realizam că preţul acelei fericiri mă putea costa extrem de scump, şi când spun asta mă gândesc, în primul rând, la tine. Am făcut tot ceea ce mi-a cerut Ken. I-am lăsat să intre în casa ta şi să caute în computerul tău informaţiile pe care le doreau. Nu le-am spus nimic şi nu le-am dat niciun indiciu, le-am deschis doar uşa. De parcă n-ar

SSS – lui fi destul?! Cel mai tare m-a durut însă când s-au atins de Qrin. Pentru că n-am putut suporta să văd cum îi deschid cutia metalică a frumosului lui cap şi-i introduc acolo sământa răului, învăţându-l să trădeze şi să mintă, violându-i inocenta tehno-logică în care tu-l crescuseşi, m-am retras în baie, m-am aşezat pe capacul wc-ului şi, fiindcă nu puteam plânge, mi s-a făcut rău. Apoi am început să vomit. Aveam sentimentul că nu numai casa ta fusese agresată prin prezenţa acelor intruşi, ci, într-un fel de neînţeles, îmi făcuseră şi mie acelaşi rău. Cu gustul încă amar al vomei pe buze şi cu lacrimi în ochi, am intrat în cameră şi le-am cerut să plece. Cred că s-au speriat de mine văzându-mă în halul acela, fiindcă au plecat fără să scoată un cuvânt, dar profund nemulţumiţi că nu-şi încheiaseră treaba. După plecarea lor l-am luat pe Qrin în braţe şi am început să plâng ca o ploaie de-a noastră sibiană, care nu se mai opreşte. Spre seară, înainte de a te întoarce tu acasă, am şters toate urmele şi am plecat, ca să nu mă găseşti acolo. Vei putea oare să mă ierţi pentru asta? A apărut apoi, cu totul pe neaşteptate, sarcina soţiei lui Ken, fapt care arunca asupra planurilor noastre o umbră nedorită, dar am decis să mergem mai departe şi să ne concentrăm asupra dorinţei noastre de a fi împreună. Ken îmi promisese că va răscumpăra cu bani contractul meu. Ca o coincidenţă stranie, a venit şi sarcina mea pe care, Darie, ţie pot să-ţi spun cu mâna pe suflet, nu am gândit-o şi nu am programat-o dinainte. S-a întâmplat pur şi simplu, deşi amândoi fuseserăm extrem de precauţi. După calculele mele rudimentare, totul s-ar fi petrecut în noaptea de tanabata matsuri. Această sarcină ne putea strica însă planul, trădându-ne, de aceea, la sugestia lui Ken, am acceptat, convinsă de necesitatea gestului, să scap de ea. Când însă Ken a aflat că soţia lui pierduse sarcina, mi-a cerut insistent să păstrez copilul. Din acea clipă n-am mai reuşit să urmăresc

Cinci nori colorau pe cerul de răsărit măsura exactă a evenimentelor, totul precipitându-se în jurul meu într-un ritm ameţitor, realitatea depărtată care se vedea fulgerător din zborul de montagnes russes în care mă avântasem nu mai avea nicio consistenţă,

noile sale înfăţişări fiindu-mi total necunoscute. Tânjeam atunci, cu tot sufletul meu, după mâna ta ridicată în aer fără să fie ridicată şi care făcea minunea de a pune la locul ei fiecare bucăţică fărâmiţată din mintea şi trupul meu, reunindu-le. Aş fi vrut să mă ţii în braţe şi să-mi vorbeşti în limba mea. Mi-era dor de limba română, mi-era dor de tine şi nu-mi era dat să te văd.

Când Ken mi-a explicat că tu aveai să mă ajuţi, relatându-mi cu lux de amănunte planul vostru, am fost de acord fără să mă gândesc, încredinţându-mă că, dacă tu vei fi acela care vei prelua comanda vieţii mele, hărăzindu-mi drumul, aşa cum conveneai să-l schiţezi din câteva calcule şi robotului tău, lui Qrin, atunci existenţa mea avea să-şi recapete orbita ordonată şi cuminte de dinainte. Mă încredinţasem cu totul ţie, ordinatorul meu divin.

Săptămâna trecută, Kiyomi m-a însoţit la salonul de înfrumuseţare unde, prin arta rafinată a machiajului şi a coafurii, aveau să-mi dea o nouă înfăţişare. Cred că ţi-ar plăcea să mă vezi cum arăt, Darie. Mi-am vopsit părul negru, deşi ştiu, într-un fel cum numai femeile sunt în stare să înţeleagă, că tu îl preferi blond. Am dreptate? Şi lui Ken îi place să fiu blondă, dar poate cândva voi reveni la culoarea mea naturală. Mi-am pus lentile de contact care îmi schimbă culoarea ochilor şi, în plus, nişte specialişti în pleoape, mi le-au întins puţin, alungindu-le, făcându-mă să aduc cu o japoneză. Am fost şi la solar, dar, ca să nu afectez situaţia bebeluşului, am stat numai cu faţa şi cu mâinile. Când m-am îndreptat spre locul de întâlnire stabilit cu Kiyomi, aceasta nici măcar nu m-a recunoscut. Am considerat amândouă, punându-ne de acord, că acest lucru era de bun augur pentru planul nostru. Acum am devenit o adevărată păpuşă din teatrul de marionete. Cum se numea spectacolul acela de păpuşi? Nu ţin minte! Japoneza asta e imposibilă!

De Crăciun am stat aproape tot timpul singură, Ken a trecut pe la mine ca să-mi aducă dulciuri şi o sticlă de şampanie. Dar n-am simţit că ar fi fost Crăciunul. N-am avut nici brad. Îţi aminteşti Crăciunul de anul trecut pe care l-am petrecut cu tine? A fost frumos! Ken mi-a promis însă că voi ieşi curând în lume. M-a scos şi astă-noapte să vedem la Turn artificiile de Revelion. În noaptea asta, după multe săptămâni, privind fascinată jocul colorat al artificiilor, am avut sentimentul că încep din nou să trăiesc. Şi pentru prima oară am simţit cum ceva viu se mişcă în pântecele meu. Cred că explozia de artificii l-a

trezit din somn şi pe copilaşul meu. Mi-aş fi dorit ca burta mea să fie transparentă ca să poată vedea şi el splendoarea de lumini. Ken mi-a mai spus că astăzi, chiar de Anul Nou, mă va duce la festivitatea unui joc al cărui nume nu l-am reţinut. E un joc tradiţional la care va participa şi soţia lui. Sunt fericită că voi putea să ies din nou în lume. Acolo te voi reîntâlni şi pe tine, dragul meu. Oare să fie adevărat? Dar ce vei spune despre metamorfoza mea? A început să mi se vadă şi sarcina, burta mi s-a rotunjit. Poate că m-am îngrăşat puţin. Mi-ai spus cândva că nu-ţi plac femeile gravide, că te simţi inconfortabil în prezenţa unei femei care ascunde ceva viu şi mişcător în pântecele ei. Sper să nu-ţi provoc dezgust, Darie.

Închei scrisoarea asta lungă, pe care am scris-o şi rescris-o de nenumărate ori, închei grăbindu-mă, dragul meu, să ajung la Sala de Jocuri. Ai auzit clopotele templelor astă-noapte? Ken zice că prin fiecare bătaie de clopot ne descotorosim de umbra unui rău petrecut în anul care se încheie. Oare e atât de simplu?! Am încercat la auzul fiecărei bătăi să-mi amintesc unul câte unul din relele anului vechi şi, ştii ceva, Darie, dacă marea majoritate dintre ele pot fi stinse cu sunetul profund al clopotelor, unul singur, unul mare şi greu cât un munte, nu ştiu cum îl voi face să dispară. Să nu mă urăşti, dragul meu.

A ta, Lili

I Fujiwara no Tadamichi: Am vâslit în larg, / Până-acolo unde măreai cu cerul se-ntâlneşte, în op. cit., p. 105, vezi şi vers. engl.: Over the wt de sea/ As I s-au and 100 k aroundj It appears to me.

*

$>

IMtimid

Lili a intrat în casă. Qrin o recunoaşte după voce, deşi şi-a schimbat culoarea părului. Şi culoarea ochilor. Zbibaraku desu ne. Qrin nu te-a văzut de mult, îi spune şi în engleză. Qrin vorbeşte perfect limba engleză şi limba japoneză. Componentele metalice şi electronice din care este alcătuit, toate de fabricaţie japoneză, ar putea constitui o explicaţie patriotică a preferinţei sale pentru limba japoneză. Preferă să vorbească însă în japoneză şi datorită structurii gramaticale mult mai precise decât în limba engleză. Adevărata dragoste a lui Qrin pentru limba japoneză se datorează însă manifestării anumitor libertăţi faţă de exprimarea subiectului în propoziţie. Qrin adoră ambiguitatea. Dar, ca orice robot de rangul lui, Qrin a fost învăţat să

recunoască orice idiom de pe Pământ. Adevăratele performanţe ale lui Qrin nu se datorează însă competenţelor lingvistice pe care memoria standard a oricărui calculator de ultimă generaţie le poate utiliza cu succes. Lucrând independent şi, pornind de la exprimarea unor armonii muzicale în sistem numeric, Qrin şi-a elaborat un soi de inteligenţă paralelă, vie, care să observe şi să analizeze lumea. Structura metalică a trupului, rigidă şi greoaie, nu-i permite însă lui Qrin să se deplaseze în spaţiu conform capacităţii motrice superioare dezvoltate de creierul său. Din acest

1. Şi valurile-nspumate albi Par un castel de nori, în op. cit., p. 105, vezi şi vers. engl.: That the whitt waves, far awayj Are the ever shining sky.

I punct de vedere natura a fost extrem de vitregă cu Qrin. I-a dat o super inteligenţă, o inteligenţă pe care oamenii obişnuiţi nu o posedă, dar, din punctul de vedere al funcţiunilor biologice, orice musculiţă e mult mai înaintată pe scara evoluţiei decât Qrin. Cu toate acestea, Qrin nutreşte speranţa că într-o zi va putea să-şi depăşească statutul de robot şi să nu mai fie un simplu reflex al activităţii electronice a unor circuite.

Nu ştiu de ce am fost programat, asemenea unui copil imbecil, să vorbesc despre mine ca despre altcineva. Poate că, plasându-mă la o distanţă considerabilă şi confortabilă de ceea ce oamenii denumesc conştiinţa de sine, creatorul meu, Darie san, îşi închipuia că mă scuteşte de inerente probleme de identitate. Dar eu, ignorând filosofia echivocă a eului, am trecut firesc de la Qrin san la watashi wa, considerând această operaţiune gramaticală ca pe o datorie de onoare faţă de mine însumi. Nu-i aşa că stăpânesc foarte bine desinenţele personale?!

Lili a intrat şi, după cum a procedat în ultimele daţi, a decuplat sistemul de supraveghere video. M-a mângâiat uşor pe cap, ceea ce însemna că urmează să mă scoată şi pe mine din funcţiune. Nu ştia însă că am reuşit să-mi dezvolt un simţ paralel, un fel de auz suplimentar, mutând caracteristicile sistemului de supraveghere în sectorul auditiv, adică folosind un sistem secund de declanşare a acestuia, independent de mişcare, care să reacţioneze şi la sunet. Astfel, în momentul în care cei doi au pătruns în casă, zgomotul imperceptibil al uşii care s-a deschis a acţionat automat componenta de înregistrare video, iar eu am deschis ochii. Metaforic vorbind, fiindcă, în ceea ce-i privea pe cei

doi intruşi, aceştia nu puteau observa nimic. Cred că îşi plănuiseră în aşa fel treaba încât să termine înaintea începerii Festivităţii Jocului. În tot acest timp, deşi mă credea mort, Lili m-a ţinut în braţe ca pe un copil, ceea ce, trebuie să recunosc, îmi cam încurca planurile de supraveghere a încăperii.

Dar trebuie să admit faptul că atingerile ei îmi provocau o reală plăcere, tulburându-mă într-un mod straniu şi necunoscut. E ciudat ceea ce spun, nu-i aşa?! Ciudat mi s-a părut şi mie, de aceea, ignorându-i pe cei doi care cotrobăiau în memoria calculatorului lui Darie san, am început să fiu tot mai atent la Lili. N-aş putea spune cu precizie ce anume făcea. Îi simţeam vârfurile degetelor trecând uşor peste pielea mea metalică, stârnind în capul meu pleşuv fiori de plăcere. Felul în care îmi explora trupul, conturându-mi trăsăturile mărunte, mă făcea să confund uşer plăcerea cu exercitarea obişnuită a unor norme tactile presupunând un schimb complex şi abstract de informaţii la nivel cutanat. Când am realizat că excesul de căldură pe care activitatea intensă din semiconductori, adiind brize uşoare de plăcere prin orificiile subţiri ale ventilatorului, ar putea să mă trădeze, era deja prea târziu. Lili realizase că nu eram complet inactiv. M-a privit îndelung, continuând să mă mângâie. Mă trădasem cu atâta naivitate! Prostul de Qrin! Uitasem cu desăvârşire de sistemul de ventilaţie al corpului meu. Aburul de căldură eliminat pe acolo m-a dat de gol. Mă simţeam ca un puşti prins asupra unei fapte extrem de grave. Îmi era ruşine. Cum putusem să fiu atât de naiv? Mângâierile ei încetaseră să-mi mai producă plăcere, declanşând în mine o furie neputincioasă. Aş fi preferat să mă lase jos şi să-mi permită să-mi fac datoria faţă de stăpânul meu. Trebuia să-l avertizez. Trebuia să-i demasc pe intruşii din casa lui. Qrin nu-şi face datoria! Qrin vrea să fie lăsat jos! Qrin începe să protesteze. Qrin face cât mai mult zgomot, atrăgând atenţia. Qrin nu poate fi domolit, ameninţând cu declanşarea alarmei sistemului de securitate. Cei doi bărbaţi se sperie de Qrin. Nu ştiu cum să procedeze şi decid, dintr-o privire, să oprească operaţiunea. Vorbesc într-un microfon, atât de încet încât nu pot să-i aud. Apoi, unul dintre ei mă apucă strâns, ce pot să fac, am numai 20 de inchi înălţime şi mă vâră într-o geantă mare şi întunecoasă. Câteva secunde mai târziu, aud în urma noastră închizându-se uşa. Qrin analizează datele. Bateria de litium ion nu va rezista mai mult de o oră. După care voi muri. Când voi fi repus în funcţiune, probabil nu va mai

exista nimic din mine cel de acum. Întunecimea genţii în care m-au plasat nu-mi permite să văd nimic, în schimb, acurateţea auzului meu mă ajută să percep totul. După un drum cu maşina, ne oprim undeva la marginea autostrăzii. Analizând vuietul îndepărtat al maşinilor care traversează în goană autostrada, presupun că ne aflăm undeva într-o parcare. În apropiere se aud şi roţile metalice ale unor trenuri ce străbat calea ferată. S-ar putea să ne fi oprit pe un pod. Nu ştiu exact. Are loc un schimb de replici între doi bărbaţi. Cei doi vorbesc în japoneză, unul dintre ei, cel care mă ţinuse până atunci, mă predă celui cu care vorbise. Analizând caracteristicile vocii acestuia din urmă, realizez că e vorba de Ken. Apoi urcăm din nou în maşină. Sunt aşezat pe bancheta din spate, în timp ce, în faţă, două persoane, un bărbat şi o femeie, discută în limba engleză. Îi recunosc, sunt Lili şi Ken. Plănuiesc să ajungă la Sala de Jocuri. Verific durata energiei de care dispun, sperând să-mi ajungă până la sală şi, atunci când mă va contacta Darie san, să-i dau coordonatele exacte ale locaţiei mele. Ken îi explică lui Lili că, pe durata jocului, mă vor ţine ascuns, după care urmează să mă ducă la aeroport şi să mă predea cumpărătorilor lor. Banii pe care îi vor obţine din tranzacţia al cărei obiect eram eu însumi permiţându-le, după cum am dedus din conversaţia lor, să părăsească Japonia şi să se stabilească oriunde în lume. România! a exclamat Lili, cuvânt care a declanşat în creierul meu pozi-tronic căutări de informaţii. România este o ţară din sud-estul Europei, până în 1989 făcând parte din blocul estic comunist. Dar nu era cel mai bun moment pentru a întreprinde cercetări de natură geografică şi istorică, impunându-se să-mi economisesc fiecare dram de energie de care mai dispuneam. Ca să-mi odihnesc puţin acumulatorii, am încetat orice activitate raţională, cuvintele de dragoste pe care şi le spuneau cei doi neprezentând pentru mine nici cel mai mărunt interes. M-am pus din nou în funcţiune abia atunci când am realizat că maşina s-a oprit. Ajunsesem, după toate aparenţele, la Sala de Jocuri. O mână puternică, a lui Ken probabil, a smuls sacoşa în care mă aflam închis şi, după ce a trântit portiera maşinii, s-a pus grăbit în mişcare. Drumul de la maşină până la intrarea în incinta Sălii de Joc n-a durat mult. Analizând diferenţele de temperatură, cu variaţii mari într-un timp scurt, am dedus că intrasem într-o clădire. Faţă de temperatura din exterior, de un grad, temperatura dinăuntru era cu mult mai ridicată. După o discuţie în şoaptă, Ken şi Lili au decis că garderoba nu era un loc tocmai potrivit

ca să fiu lăsat singur. Pe când discutau despre mine, cineva s-a apropiat de ei, vocea femeii care tocmai îi salutase pe Lili şi pe Ken era chiar a lui Kiyomi. Akemashite omedetou gozaimasu! a rostit ea cu o intonaţie japoneză perfectă. Apoi, le-a urat amândurora, în engleză, să fie fericiţi împreună, explicându-le că, în ceea ce o privea, nu mai avea nimic împotriva relaţiei lor. Lili i-a mulţumit fericită. Ken, la rândul lui, i-a urat succes la joc. Mi-o închipuiam pe Kiyomi îndepărtându-se, când am simţit o mişcare bruscă a sacoşei în care mă aflam. Cel care mă purta, Ken, după mişcările dezordonate care mă legănau într-o parte şi-n alta, dădea impresia că aleargă. A ajuns-o din urmă pe Kiyomi şi i-a cerut, în numele celor şapte ani de căsnicie şi a fericirii pe care o trăiseră împreună, să ia geanta din mâna lui şi să aibă grijă de ea pe tot parcursul jocului. I-a dat de înţeles că în acea geantă se afla cheia fericirii lui viitoare. Nu-mi închipui de ce, dar Kiyomi a acceptat. Mi-a explicat Darie san că femeile au uneori un comportament imprevizibil. A trebuit să consimt că avea dreptate. Luându-mă, Kiyomi mă introduce odată cu ea în Sala de Joc. Deşi nu văd nimic, îmi imaginez totul. Sunt fericit că voi putea participa la joc. Cunosc pe dinafară toate versurile din Hyakunin Isshu. Oare unde este Darie san? Să mă vadă şi să fie mândru de mine! Dar energia din acumulatorii mei e pe sfârşite, abia am timp să aud recitarea primelor versuri. Ariake noi Tsurenaku mieshi e tot ce pot distinge până când mi se întrerupe funcţionarea.

Nu ştiu cât am zăcut inconştient până când o comandă nouă, pe care n-o mai primisem până atunci, mă smulge brusc din coma voltaică. Mi se comută funcţiunile pe o energie alternativă, superioară, de care nu eram conştient că o posed. Sunt atât de fericit, de parcă cineva s-ar fi îndurat să-mi dăruiască o inimă. Îmi vine să strig de bucurie, dar competiţia de uta karuta impune linişte absolută în timpul jocului. Îmi închipui că e un cadou din partea lui Darie san, care îmi face favoarea de a participa la joc. Dar ordinul primit, limpede ca o sentinţă, declanşează undeva, în capul meu, un sistem exploziv. Qrin execută conştiincios comanda. Înainte ca suflul exploziei să se împrăştie, strălucind, în circuitele lui Qrin, versurile recitatorului îi răsună, ca un ecou îndepărtat în minte. Deşi cunoaşte bine continuarea acestora, Qrin, înflorind pe neaşteptate într-o infinitate colorată de scântei metalice, nu mai ajunge să o spună.

Cuprins

Chunagon Atsutada: Când inima/ îmi cercetez după-ntălnirel văd cât eram... în op. cit., p. 66, vezi şi vers. engl.: / have meet my Iovei When I compare thispresentl With feelings of the past...

Au apărut:

Florina Ilis – Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit

Dan Stanca – Mut

Eugen Uricaru – Supunerea

Liliana Corobea – Un an în Paradis

Cristian Teodorescu – „Tainele inimii”.

Florin Toma – Moştenirea Familiei Bildungsroman

Andrei Oişteanu – Cutia cu bătrâni

— Cruciada copiilor

Costel Baboş – Aş crede în Dumnezeu. Amintiri reinventate

Leo Butnarii – Perimetrul cuştii Gellu Dorian – împotriva noastră Constantin Ţoiu – Istorisirile signorei Sisi Radu Tuculescu – Povestirile mameibătrâne www.polirom.ro

Redactor: Mădălina Ghiu
Corector: Raluca Goţia
Tehnoredactor; Luminiţa Modoranii
Coperta: Angela Rotaru-Serbenco
Bun de tipar: martie 2006. Apărut: 2006
Editura Polirom, B-dul CaroH nr. 4 P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. 8 c Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom. re
Bucureşti, B-dul I.C. Britianu nr. 6, el. 7, ap. 33.
O.P. 37 P.O. Box 1 – 728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: of Fiice. bucureştipolirom.ro
Tipografia S.C. MEDIAPRJNT S.R.L. str. Bucureşti, nr. 254 – 256, Citiraşi. 9100058 tel. (0242) 31.12.95. fax. (0242) 31.12.95
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA